Charlotte Lamb

168

Averea cea mai de preț

Colecția ELSEA

Editura ALCRIS

CHARLOTTE LAMB

AVEREA CEA MAI DE PREȚ

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-580-131-0.

Colecția „EL și EA"

Coperta : **ANDY**

© Charlotte Lamb, 1981

POSSESSION.

În românește de : **ILEANA JITARU**

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

CAPITOLUL I

Încă destul de adormită, Laura se așeză și căscă îngrozitor, făcând-o să râdă pe prietena ei.

— La ce oră te-ai culcat ? o întrebă Renata.

— Dumnezeu mai știe ! îi răspunse Laura.

Luă scrisoarea ce se afla lângă tavă și se strâmbă recunoscând scrisul.

— Jimmy ! Despre ce o mai fi vorba acumo ? Îmi scrie doar când vrea să se plângă de Marcus.

Stomacul ei revoltându-se de foame, lăsă o clipă scrisoarea jos pentru a-și turna o ceașcă de cafea și a-și unge un corn cu unt.

Renata lucrase în Anglia pentru societatea ce aparținea familiei Laurei. Acum, cele două tinere locuiau împreună, așa că Jimmy Belsize nu-i era necunoscut Renatei.

— Ai făcut foarte bine că te-ai întors cu mine în Elveția, Laura ! Eviți astfel să tragă de tine și tatăl și bunicul tău... N-am mai cunoscut o familie ca a ta !

Se uită atent la Laura care începuse să citească scrisoarea.

— Ce-a mai pățit de data asta ?

Laura se încruntă.

– E în legătură cu noul director, Harland. Iată i' bănuiește că vrea să se impună mai mult în conducerea firmei.

Scrisoarea era scrisă pe un ton isteric, cu fraze incomplete, pline de acuzații jignitoare. Nu era ceva nou. Învățase de multă vreme să considere cu o anumită rezervă crizele de furie și izbucnirile tatălui său. De obicei se mulțumea să ofteze, așteptând ca el să ajungă la fapte. Furiile lui violente nu erau de durată. Și totuși, ostilitatea lui față de acest necunoscut, Dan Harland, părea mai feroce ca de obicei.

Ochii ei albaștri se întunecară. De ce se comporta el astfel ?

– Harland ? o întrebă Renata. Nu-l cunosc.

– Nici eu, mărturisi Laura. A intrat la societate după plecarea mea din Londra. Mi se pare că-mi amintesc că fusese recomandat cu căldură de Sir Lionel Joseph. Și bunicul meu ascultă întotdeauna de părerile lui sir Lionel Joseph. Au făcut războiul împreună...

Își puse scrisoarea în poșetă, se ridică și se întinse alene.

– Oh, probabil că iarăși tatăl meu se înfurie degeaba. Sir Lionel are în general idei bune și bunicul meu, în ultima scrisoare, n-a pomenit nimic de această problemă.

– Știi doar cum e tatăl tău, zise Renata zâmbind. Eu țin mult la el, dar gelozia îl orbește. Dacă cineva intră în grațiile bunicului tău, va suporta inevitabil ranchiuna tatălui tău !

Renata avea dreptate. Înaltă și suplă, mișcările ei erau de o precizie uimitoare. Laura însă îi acceptă cu greu critica.

– Mi se pare că ești cam severă ! Bietul tata ! Nu suportă ideea de a nu avea în mână direcția societății. Bunicul i-a refuzat întotdeauna această satisfacție.

Dar singurul vinovat era el, gândi Laura. Nu pentru că ar fi fost prost. Dar, în primii ani de lucru la firmă, profitase de situația lui privilegiată pentru a lipsi sub diferite motive. Escapadele lui la Paris, cuceririle feminine nici nu se mai puteau număra. Crescută fără afecțiunea unei mame, Laura resimțise multă vreme această succesiune de femei. Mai târziu, învățase să le ignore, pentru că ele doar treceau prin casă fără să rămână prea mult timp.

Tatăl ei nu se recăsătorise niciodată. Aspectul lui plăcut, prestanța lui atrăgeau în permanență sexul frumos ; dar și generozitatea lui... De la moartea soției sale, nu-i mai păsa însă de nimic și de nimeni.

Bunicul nu-i iertase năzbâtiile lui de seducător. Refuza cu încăpățânare să-i încredințeze postul de director, preluând această sarcină chiar el. Jimmy Belsize nu pierdea nici o ocazie să-și critice cu amărăciune tatăl.

Nu va ceda, nici în ziua morții ! îi spusese el într-o zi fiicei sale. Dacă ar putea să învie, ar face-o, numai ca să mă necăjească !

Auzind aceste cuvinte, ea tresărise. Își adora tatăl, dar nu-i plăcea să-l audă vorbind astfel.

– Încetează să te mai lamentezi ! îi reproșase o dată bunicul fiului său.

Jimmy Belsize se făcuse stacojiu auzind afrontul.

Scena aceasta rămăsese mereu vie în memoria Laurei. Regăsea în ea temperamentele celor doi bărbaţi : tatăl ei, ursuz şi bănuitor ; bunicul ei, cu un limbaj brutal şi hotărâri irevocabile.

Plecată un an întreg, departe de Societatea Belsize, Laura savurase enorm noua ei libertate.

Renata o introdusese într-un grup de tineri veseli printre care ea îşi găsi mai mulţi curtezani fermecători şi plini de atenţii. Nici unul dintre ei nu-i oferise o idilă serioasă, dar în compania lor, anul se scursese foarte repede. Îi plăcea munca ei şi salariul pe care-l primea. Nu dusese niciodată lipsă de ocupaţii în timpul ei liber.

Nu era deloc grăbită să se întoarcă la Londra. Şi totuşi, tatăl său asta îi cerea în scrisoarea pe care tocmai o primise.

„Întoarce-te acasă, îi scria el, înainte ca acest Harland să-ţi ia pâinea de la gură !"

Prin ce miracol necunoscutul acesta ar putea să-i facă aşa ceva ? Oftă. Cu siguranţă că tatăl său iarăşi exagera. Cei doi bărbaţi se certaseră, fără îndoială, din nou şi Marcus — bunicul ei, i-o fi luat partea noului director. Ea cunoştea de acum povestea.

Deocamdată însă, trebuia să se ducă la lucru. Avea un nou prieten, un elveţian fermecător cu ochii negri, a cărui prezenţă o va face să uite de văicărelile tatălui său. În ultima vreme se văzuseră mai des, ceea ce provocase curiozitatea Renatei.

— Crezi că, în sfârşit, este vorba de dragoste adevărată ?

Întrebarea o făcuse să zâmbească.

— În seara asta ne ducem să dansăm. Ai remarcat ce ochi negri are ? Şi ce dinţi strălucitori ?

— Dinți ? Drept să-ți spun, este ultimul detaliu pe care-l remarc la un bărbat ! exclamase Renata.

Trecu o săptămână și scrisoarea de la Jimmy fu uitată.

Așa cum îi promisese, frumosul elvețian o duse la dans. Ea se îmbrăcase într-o fustă de catifea neagră. Partea de sus, o bluză foarte decoltată, era prinsă după gât într-un nod de mătase.

— Ce se întâmplă dacă desfac nodul ? o întrebă el.

Ea îi răspunse pe un ton ironic :

— Încearcă și ai să vezi.

El îi admiră ochii albaștri maliției și-i răspunse zâmbind :

— Sunt prea laș. Mi-e teamă că-mi va cădea tavanul în cap.

Laura se strâmbă. Chiar dacă era ea veselă și lipsită de griji, nu avea niciodată probleme când era vorba să-i îndepărteze pe bărbații prea îndrăzneți. Moștenea de la bunicul său o anumită forță de caracter pe care și-o folosea uneori ca să se debaraseze de cei ce o deranjau.

Era deja ora trei dimineața când se întoarseră de la acea serată. În pragul apartamentului, Max o sărută îndelung, cu ardoare, cu buzele lui experte lipite de ale ei.

— Hai, oferă-mi o cafea, șopti el.

Strâns lipită de el, cu respirația întretăiată, Laura scutură din cap.

— Nu... O să se trezească Renata... Noapte bună...

El se îndepărtă, fără tragere de inimă, după ce o mai sărută o dată. Închise ușa în urma ei și ră-

mase o clipă în vestibul, cu un zâmbet pe buze. Petrecuse cea mai magnifică seară din viața ei.

Deodată, se aprinse lumina. Orbită, derutată, Laura strigă :

— Renata ?

Încă neobișnuită cu lumina, văzu apărând brusc în fața ei silueta unui bărbat înalt, cu părul negru.

La câțiva pași unul de celălalt, se măsurară din priviri fără să scoată o vorbă. Ca într-un vis, ea îi studie umerii largi, statura înaltă, ținuta de seară, fața cu trăsături accentuate, înainte de a-i întâlni privirea cenușie care-o evalua cu răceală.

— Cine ești dumneata ? întrebă ea în sfârșit.

El înaintă către ea, cu mâna întinsă.

— Dan Harland, domnișoară Belsize.

Laura făcu ochii mari. Deci era Dan Harland, gândi ea, mânzul impus de Marcus în fruntea Societății Belsize, adversarul actual al lui Jimmy. Înțelegea acum fără greutate ostilitatea tatălui său față de acest bărbat. Aveau atât de puține puncte comune, precum ziua și noaptea ! Noul director nu era, în mod sigur, prietenul dorit cu care să bei un pahar de vin într-o atmosferă de bună dispoziție, nici cu care să joci o partidă de golf, și cu atât mai puțin să pălăvrăgești fără a spune nimic. Din vârful pantofilor lui strălucitori și până la ultimul fir de păr, părea făcut din gheață.

Ea îi întinse mâna cu oarecare neplăcere și și-o retrase imediat.

— Ce cauți în apartamentul meu ?

Alarmată deodată, adăugă :

— Ce s-a întâmplat ? Marcus ?

Dan Harland scutură din cap.

— Nu. Marcus se simte foarte bine, zise el privind-o calm. Vrei să iei loc, domnișoară Belsize ?

— Nu, mulțumesc, îl refuză Laura politicos. Spune-mi despre ce este vorba. Atunci, poate Jimmy ?

Dacă nu era vorba de Marcus, nu putea fi vorba decât despre tatăl ei.

Ochii cenușii o priveau pe Laura de parcă ar fi vrut să descopere semne de nervozitate sau de nerăbdare. La urma urmei, era fata lui Jimmy Belsize și Dan Harland se aștepta s-o vadă reacționând ca și tatăl său. Dar ea era cu totul altfel. Din privirea ei sigură, din desenul ferm al buzelor, se vedea temperamentul bunicului ei.

— Ai de gând să vorbești ? repetă ea întrebarea. Fii liniștit, n-am să fac o criză de nervi.

— Tatăl dumitale a avut un accident. Se afla pe autostradă. Mașina lui a intrat în gardul despărțitor și și-a terminat cursa pe cealaltă cale de rulare.

Asta îi era caracteristic, gândi ea. Și propria viață și-o conducea în sensul greșit, contra curentului.

Îl întrebă calmă :

— Este rănit grav ?

— Mă tem că da. A fost transportat într-un spital din apropiere de autostradă, specializat în asemenea accidente. Va primi acolo cele mai bune îngrijiri.

Nu se îndoise nici o clipă de asta, gândi ea iritată. Marcus îl găsea exasperant pe fiul său, dar nu se zgârcea când era vorba să-i asigure cel mai bun tratament.

— Are răni multe ?

Dacă i-ar fi văzut expresia lui Dan Harland, Jimmy s-ar fi putut considera norocos că este în viață. Dar ce însemna prezența aici a acestui bărbat, omul de încredere al lui Marcus ? Să o ducă la căpătâiul tatălui ei care era pe moarte ! Era singura explicație plauzibilă.

Cu ochii ei mari, albaștri, ridicați spre el, îl întrebă cu o voce voit calmă :

— Va muri ?

El o privi, pe gânduri.

— Nu pot să spun nimic. Cu mult noroc și cu voința lui de a trăi, ar trebui să scape. Depinde doar de el.

Reflex, ea își privi rochia de seară, bentița de mătase pe care prietenul ei elvețian ar fi vrut s-o desfacă, și spuse :

— Trebuie să mă schimb. La ce oră luăm avionul ?

— Am făcut rezervare la zborul de la ora șase dimineața. Nu știam la ce oră te vei întoarce.

Cu buzele tremurânde, ea râse scurt.

— Într-adevăr. Bea un pahar până plecăm.

Ajunsă în camera ei, Laura dădu frâu liber suferinței. Cu pieptul scuturat de suspine înăbușite, rămase multă vreme sprijinită de ușă, incapabilă să-și domine durerea, să-și oprească lacrimile să se rostogolească pe obraz.

După câteva minute, după ce primul șoc trecu, străbătu încăperea și se duse să-și răcorească fața. Se dezbrăcă și făcu un duș rece. Se îmbrăcă apoi într-un taior gri-antracit pe care și-l punea de obicei la birou, și a cărui fustă plisată îi ajungea până la jumătatea gambei. Își perie părul, se machie

ușor și, după o ultimă privire mulțumită, se întoarse la Dan Harland.

Acesta se ridică din fotoliu, și privirea lui flegmatică alunecă asupra Laurei. Pe față nu i se putea citi nici o reacție. Bărbatul acesta era într-adevăr dintr-o bucată, gândi ea.

— Ai cinat ? îl întrebă Laura.

— Am cinat împreună cu prietena dumitale.

Laura se miră.

— Adevărat ?

— A fost foarte amabil din partea ei. Și gătește grozav !

— A făcut-o cu plăcere, sunt sigură, zise ea cu maliție.

El se mulțumi să încuviințeze din cap. Hotărât lucru, bărbatul ăsta nu știa de glumă, deduse Laura. Își privi ceasul de argint pe care-l avea la mână. Era o bijuterie frumoasă și delicată, bijuteria ei favorită, oferită de tatăl său când ea împlinise paisprezece ani.

— Este ora trei. Trebuie să fim la aeroport cu o oră înainte de plecare. Îmi rămâne exact atâta timp cât să-mi fac bagajele. Sunt dezolată că trebuie să aștepți astfel. Ai fi făcut mai bine dacă mi-ai fi telefonat de la Londra. Aș fi luat și singură avionul, fără probleme.

— Bunicul dumitale nu voia să-ți dea vestea prin telefon, domnișoară Belsize.

— Ai vrut dumneata să vii, sau ai primit un ordin ? întrebă ea, mai în glumă, mai în serios.

— Eu i-am propus să vin să te iau.

— Câtă grijă din partea dumitale ! se fandosi ea.

Cuprinsă de iritare, își aminti dintr-o dată că el era dușmanul tatălui ei, și încă un dușman serios, cu siguranță. Motivele lui de a veni s-o ia de la Geneva nu aveau nimic de-a face, în mod sigur, cu compasiunea sau generozitatea.

Renata ieși pe neașteptate din camera ei, cu o expresie încă somnoroasă pe față.

— Oh, Laura dragă, îmi pare foarte rău pentru tatăl tău... Aș fi vrut să te aștept, dar m-a învins somnul.

Laura o mângâie pe obraz. Ținea prea mult la Renata ca să se supere pe ea. Prietena ei ar fi stat cu plăcere trează dacă Dan Harland ar fi încurajat-o...

— Nu-i nimic, zise ea. Vrei să mă ajuți să-mi fac bagajele ?

Și dispărură imediat amândouă în cameră.

— Te așteaptă de câteva ore, șopti Renata. Voia să plece în căutarea ta, dar eu habar n-aveam unde erați, tu și Max. De altfel, mi-a pus o groază de întrebări despre el...

— Am fost la o serată, îi explică Laura. O serată fantastică. Din păcate, deja mi se pare că a fost un vis îndepărtat... Mi-e teamă că n-am să-l mai revăd pe Max. Păcat. Era un prieten minunat. Și cum a mai decurs conversația ta cu Harland ?

Tot aranjându-i cu grijă hainele prietenei sale, Renata se porni :

— E un tip imposibil ! Am pregătit cina. A mâncat foarte politicos și n-a scos nici o vorbă. Plictisită, m-am dus să mă culc.

— Ce spui ? Nici cel mai mic avans ? o întrebă Laura.

— Nici urmă ! Și tatăl tău ? Este grav ?

— Nu e prea bine, recunoscu Laura cu o voce gâtuită de emoție. Ai putea tu să te ocupi de restul lucrurilor mele și să-i anunți pe cei de la birou, Renata ?

— N-ai să te mai întorci, sunt sigură !

— A fost un an minunat. O să-ți duc lipsa !

— Și eu, zise Renata.

Se întoarseră în cealaltă încăpere unde le aștepta Dan Harland. Acesta își ațintise ochii cenușii asupra Laurei. Dar cui îi pasă de el ? Prima ei grijă fu s-o îmbrățișeze pe Renata.

— Să-mi scrii, îi ceru aceasta.

— Bineînțeles. Și sărută-l pe Max din partea mea. Dar vezi, ai grijă, supraveghează-i mâinile. Parcă ar avea șase !

Renata râse în hohote.

— Sper ca tatălui tău să-i fie mai bine, adăugă ea.

Dan Harland deschise ușa și luă valiza Laurei. Veni și liftul în câteva secunde și Renata dispăru pentru totdeauna.

Ajunseră în aeroportul pe jumătate gol, și Laura bău cafea după cafea în timp ce asculta anunțurile despre sosirile și plecările avioanelor. Așezat lângă ea, picior peste picior, Dan Harland tăcea.

— De ce ești îmbrăcat în ținută de seară ? îl întrebă ea dintr-o dată.

— Tocmai trebuia să mă duc la teatru când am aflat vestea. Am luat imediat avionul, am avut norocul să găsesc un loc liber fără probleme.

— Păcat ! Ce piesă urma să vezi ?

După dezorientarea din privirea lui, ai fi zis că găsise o omidă în salată.

– O piesă nouă, răspunse el scurt.

– Te duci des la teatru ?

– Nu, răspunse el.

Şi cu asta, discuţia fu încheiată. Se vedea clar că el n-avea chef să înceapă o conversaţie. Laura înţelese mai bine acum de ce Renata îl lăsase baltă şi se dusese să se culce.

Se surprinse studiindu-l printre genele ei lungi. Avea un fel de farmec rece şi fizicul unui atlet. Nu era nici o îndoială că Renata ar fi tost fericită să petreacă toată seara cu el, dacă el ar fi încurajat-o.

Începeau să se ivească zorile. Era ceva ireal în prezenţa ei aici, gândi Laura. Clădirea mare din oţel şi sticlă, tocurile pasagerilor care răsunau pe podeaua de marmură, zgomotul intens al unui avion care decola, vocea metalică a difuzoarelor, şi acest străin din faţa ei, gătit într-un costum impecabil, formau parcă decorul unui coşmar, în timp ce tatăl ei era pe moarte, în Anglia.

Se duse la toaletă. În faţa oglinzii, îşi privi faţa descompusă de plâns. Trebuia să înceteze să mai verse lacrimi. Ochii ei roşii o făceau să semene cu un şoricel alb.

Jimmy nu va muri ; Marcus n-o să-i dea voie să facă asta. Ea se crampona cu îndârjire de această idee. Marcus avea o voinţă de fier... Dar tatăl ei ? Laura avea sentimentul îngrozitor că el nu va lupta împotriva morţii. Nu se luptase niciodată cu ceva. Luase ceea ce viaţa îi oferise, se plânsese atunci când nu primise totul, dar niciodată nu se bătuse pentru ca să obţină ceva. Pur şi simplu, nu ştia cum să lupte.

Doborâtă de tristețe, Laura își înfipse unghiile în palmă. Apărură semne roșii, aproape sângerânde, și ea încetă să mai plângă.

Când se întoarse la Dan Harland, își regăsise deja sângele rece, redevenise tânăra grațioasă, zveltă și stăpână pe sine care fusese întotdeauna.

În sfârșit, fu anunțat și zborul lor. El îi oferi locul de lângă hublou.

— Trebuie să fii obosită, zise el. Încearcă să dormi.

Ea-l privi și simți că-l detestă din tot sufletul : prezența acestui bărbat atât de rece, atât de detașat, o împiedica să izbucnească în plâns și să se înduioșeze de propria soartă. Închise ochii și, frântă de oboseală, căzu într-un somn agitat, încărcat de temeri pentru ce va urma.

O dată chiar, mâinile ei căutară cu nervozitate să se elibereze de centura de siguranță. Dar Harland se aplecă s-o ajute și atingerea lui o trezi. El n-o privea în față ci îi fixa imperturbabil palma rănită de cinci linii fine roșii. Încurcată, tulburată, ea închise din nou ochii. Dan Harland îi dădu drumul mâinii rănite și se reașeză la locul lui. Ce și-o fi închipuit el văzându-i palma ? se întrebă Laura.

Adormi din nou. După o veșnicie, când el o scutură ușor, ea se trezi fără tragere de inimă, întâlnind mai întâi fața lui aspră, cu trăsături atât de imobile încât părea sculptată în piatră.

— Am ajuns, zise el.

Ea tresări și clipi des înainte de a-și regăsi un calm aparent.

Avionul rula ușor către clădirea aeroportului.

— Ai dormit ? o întrebă el de formă.

— Nu, răspunse ea.

Bărbatul acesta nu părea să fie om, gândi ea. Funcționa probabil cu electricitate, ca o mașină !

— Eu am ațipit puțin, la Geneva, pe când te aș-teptam.

— În fotoliu ? Asta da, somn !

Ea nu încercă să-și rețină tonul sarcastic.

— A fost bine și așa, îi replică el ridicând din umeri.

— Oh ! câtă mărinimie !

Ea-l ironiza pentru că simțea că o agasează. La drept vorbind, îi dădea impresia unuia care guvernează imperii, niciodată descumpănit, mereu stăpân pe sine și pe alții. Nu puteai să ai afecțiune pentru un asemenea personaj, nici să-ți etalezi slăbiciunile în fața lui. Nu părea să fie nici omul care să știe să uite, să ierte.

— Ne așteaptă o mașină, zise el luând valiza Laurei.

Aceasta reăsi o Londră suprapopulată, străbătută dintr-o parte în alta de o mulțime anonimă, de mii de fete plictisite, grăbite, obosite. Așezată pe bancheta din spate, Laura fu bucuroasă că fusese luată cu mașina și nu trebuise să se amestece cu această gloată frenetică.

— Ți-e foame ? o întrebă Dan Harland. Vrei să mănânci ceva în drum ? Mai avem încă mult de mers.

— Nu, mulțumesc ! Nu mi-e foame.

— Eu în schimb, sunt flămând.

Mărturisirea aceasta bruscă o surprinse. Îl privi cu ochi mari, mirați. Nu-i trecuse prin minte că însoțitorul ei ar putea mânca altceva decât cuie... ! Devenea oare isterică, sau ce naiba ?...

— Desigur... Îmi pare rău, bolborosi ea încurcată.

— O să ne oprim la primul restaurant convenabil, zise el pe un ton glacial.

Poposiră într-un loc relativ plăcut, dar unde mâncarea era atât de grasă încât Laurei aproape că i se făcu rău. Se mulțumi doar să ronțăie o tartină cu unt și să bea niște cafea fierbinte. Dar Harland o privea dezaprobator.

— Asta n-o să-ți ajungă să-ți potolești foamea.

El chiar credea că știe totul despre ea ? gândi Laura iritată. Nu voia să fie subiectul lui de observație. Voia să rămână anonimă, nebăgată în seamă.

— Nu mai vreau nimic altceva, îi răspunse ea țâfnoasă.

Puțin după aceea, rulau din nou pe autostradă. Laura se simțea încordată ca un arc. Cu spatele drept, țeapănă, își strângea pumnii cu putere.

Afară, câmpia își desfășura podoaba ei de primăvară. Albastrul cerului de dimineață unduia sub mângâierea soarelui. Ca o ploaie de aur, razele stropeau peisajul și Laura se întrebă dacă Dumnezeu orchestra această minune, luminând universul cu generozitatea lui.

Cam pe aici era ea cu gândurile ei, când simți că o batistă îi este strecurată printre degete. Tresări atât de tare, intimidată, încât el îi luă batista din mână. Și, fără un cuvânt, începu să-i șteargă obrajii inundați de lacrimi. Ea oftă și închise ochii.

Mașina derapă ușor și Dan Harland opri la timp în brațele sale trupul suplu și grațios al Laurei, care, din inerție căzuse spre el. Cu capul pe pieptul lui, îi auzea bătăile calme ale inimii. El o împinse cu menajamente către locul ei și-i zâmbi scurt.

– Îmi pare rău, se scuză ea.

El își strecură la loc batista în buzunarul smochingului.

– Lasă-mi-o, zise ea, am s-o spăl.

El păru că nici n-o auzise.

– Am ajuns, zise deodată.

Cu un nod în gât din cauza emoției, văzu perindându-se prin fața ochilor ei ferestrele asemănătoare, peluzele cu iarbă rară și acea urâțenie dezgustătoare a construcțiilor de serviciu.

Cu tot soarele de afară, ea se înfioră sub răcoarea dimineții. El vru s-o prindă de cot, dar Laura îi refuză ajutorul. Fără să se simtă vexat, el o luă înainte, și ea îl urmă orbește.

Spitalele degajă o atmosferă foarte particulară : înăbușitoare ca într-o biserică, ordonată ca într-o școală. Aerul este plin de mirosurile dezinfectantului. Îmbrăcate toate în alb, infirmierele se agitau în toate direcțiile, încălțate în sandalele lor cu tălpi de cauciuc. Pe pervazurile ferestrelor, la intervale regulate, erau așezate vase cu flori.

Dan Harland intră cu tânăra fată într-o modestă sală de așteptare. Marcus se afla aici, doborât de durere, mai fragil și mai îmbătrânit ca niciodată. Laura se repezi în brațele lui, cu pieptul scuturat de hohote violente de plâns. Marcus o cuprinse pe după umeri, șoptindu-i cuvinte de încurajare pe care ea nu le mai auzise vreodată din gura lui.

După câteva minute, o așeză cu blândețe dar cu fermitate lângă el, în timp ce Dan Harland îi privea cu o expresie austeră.

Laura îi aruncă o privire ostilă, înainte de a se întoarce spre Marcus. Se simți foarte tulburată văzându-l atât de palid.

— Jimmy... șopti ea. Este... ?

— Staționar, îi răspunse încet Marcus. Operația s-a terminat, acum se află la reanimare. Dar totul este destul de instabil.

— Ați dormit ceva în noaptea asta, domnule ? Interveni Dan Harland.

— E-n ordine, zise vag bătrânul.

Dan Harland îi privi atent o clipă, apoi dispăru fără să spună o vorbă. Laura luă mâinile bunicului său și se neliniști simțindu-le atât de descărnate, atât de slabe. Unde dispăruse toată forța bătrânului stejar pe care-l cunoștea ea ? Bărbatul de lângă ea se încovoiase sub greutatea anilor și apăsarea durerii. Și Laura se simțea torturată de neputință.

— Ar trebui să te odihnești puțin, îl rugă ea. Nu ai nimic de făcut aici. Dacă vor avea nevoie de tine, te vor anunța.

— Lasă, e-n ordine, replică el cu încăpățânare.

În clipa aceea, Dan Harland pătrunse în încăpere și i se adresă lui Marcus, după ce-l privise cu atenție :

— Am vorbit cu doctorii. Sunt siguri că Jimmy va dormi o zi întreagă, poate chiar mai mult, așa că dumneavoastră ar trebui să vă duceți acasă. Vă vor chema dacă vor aprecia că este necesară prezența dumneavoastră. Am mașina afară. Pot să vă duc pe amândoi.

Și, cu aceste cuvinte, îl ridică pe Marcus la fel de ușor cum ar fi ridicat un copil și-și trecu brațul pe sub brațul lui.

Marcus nu protestă. Pe drum, ațipi până ce ajunseră la destinație. Doamna Jacques, menajera, le ieși în întâmpinare.

– Cum se simte ?

– Este staționar, îi răspunse Marcus.

– Duceți-l la culcare, zise Dan calm.

Menajera își trecu un braț pe după talia bătrânului și începură să meargă, dar el se opri, se întoarse și-și ațintì privirea obosită asupra lui Dan.

– Îți mulțumesc, Dan. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Mâine mă voi ocupa de treburile de la birou. Mai ales, nu vă faceți griji pentru Societate. Puteți să vă bazați pe mine.

– Știu, oftă Marcus. Slavă Domnului că tu ești aici.

Bătrânul dispăru, și Laura, rămasă singură cu Dan Harland, îl privea cu atenție pe acesta. Înțelegea acum de ce tatăl ei îl considera un pericol. Acest necunoscut, în care Marcus avea atâta încredere, reprezenta o adevărată amenințare pentru că, după toate aparențele, avea o inimă de piatră. Nu era nevoie să fii vrăjitor pentru a ghici : era de ajuns să-l privești. Părea nemilos, total rațional, rece, logic, eficace. Avea, fără îndoială, stofă de director, dar era mai bine să nu-i stai în cale. Deocamdată, era doar brațul drept al lui Marcus. Foarte curând, va lua controlul firmei. Va avea atunci mână liberă să se debaraseze de cei doi care-l deranjau : Jimmy și Marcus. Și nimic nu-l va împiedica, dacă va fi nevoie, să-și continue ascensiunea spre vârf.

CAPITOLUL II

Fața lui Jimmy era acoperită toată de bandaje, cu excepția ochilor. Laura se aplecă spre el și-i zâmbi.

— Nici măcar nu pot să te sărut, șopti ea cu tristețe. Parcă ești o mumie, înfășurat așa. Cum te simți ?

— M-am cam săturat, bombăni el.

Vocea lui era atât de greu de înțeles încât ea izbucni în râs. De zile întregi el nu scosese o vorbă.

— Bietul de tine, ai dreptate, desigur. Ți-am adus să asculți niște casete... muzica ta de dans favorită ! Asta ar trebui să te înveselească.

Desfăcu pachetele pe care le pusese pe pat și așeză fructele într-un vas. El o privea ironic.

— Nu face mutra asta, zise ea pe un ton liniștitor. Infirmiera mi-a spus că vei putea mânca fructe peste o zi sau două.

— Poate cu paiul ?

Laura simțea câtă amărăciune este în sufletul lui.

— Jimmy... tată... ai răbdare... N-o să mai stai prea mult timp aici ! E o minune că încă mai ești printre noi, după accidentul tău. Ai fost cuminte și curajos și-ți vei primi răsplata.

– Îmi pare nespus de rău că a trebuit să vii de la Geneva.

Ea percepu în cuvintele lui o acuzație abia disimulată.

– Oricum m-aș fi întors.

– Ai primit scrisoarea mea ?

Ea se apropie de el.

– Chiar gândești tot ce ai scris ?

– Tot ! Și știu ce vorbesc !

Laura își puse o mână pe umărul lui bandajat.

– Liniștește-te ! Nu trebuie să te enervezi așa ; altfel infirmiera mă va da afară.

– Trebuie să vorbesc, bolborosi el. Trebuie... Laura, copila mea, bărbatul acesta este o amenințare pentru noi doi... și pentru mine, și pentru tine. Vrea să pună mâna pe Societate.

Ea încercă să-l încurajeze.

– Tată, din punct de vedere material este imposibil. Majoritatea acțiunilor sunt în mâinile lui Marcus. Familia are puterea de decizie. Cum ar putea un tip ambițios ca ăsta să treacă peste noi ?

– Marcus... Marcus îi va da această putere.

– Dar, tată...

– Draga mea, o va face !

– Marcus nu va lăsa niciodată un străin să pună mâna pe acțiunile lui ! exclamă Laura.

– Vor fi în depozit pentru tine, draga mea, dar controlate de Dan Harland, zise Jimmy cu un oftat.

Laura îl privi în tăcere.

– Ți-a vorbit Marcus despre asta ?

– A făcut aluzie.

Și închise pleoapele.

– Ești epuizat, trebuie să te odihnești... Nu te teme, tată, voi vorbi eu cu Marcus. Pentru nimic în

lume nu cred că ți-ar vrea răul... Nici unuia dintre noi.

Pe drumul de întoarcere, ea se gândi că acuzațiile lui Jimmy ar putea fi fondate. De câțiva ani, patruzeci și nouă la sută din acțiuni erau deținute de public, în timp ce restul de cincizeci și unu la sută erau în posesia lui Marcus.

Neavând deloc încredere în Jimmy, s-ar fi putut ca Marcus să fi hotărât să-i lase moștenire partea sa direct nepoatei, și să-i încredințeze lui Dan Harland grija de a gestiona această avere.

Laura se încruntă. Ea avea acum douăzeci și doi de ani. Admițând că Marcus ar avea intenția să adopte această soluție, gestionarea averii de către Dan Harland nu ar mai dura prea mult. Și ce putere ar avea Harland în acești câțiva ani ? Cu siguranță nu aceea de a vinde acțiunile.

Când Laura se întoarse de la spital, Marcus își citea liniștit ziarul, instalat confortabil în fotoliul său. De la accidentul lui Jimmy, îmbătrânise enorm și-și pierduse vioiciunea.

— Laura, cum se mai simte ?

— Mai bine, îi răspunse ea sărutându-l pe frunte.

Se așeză alături de el și-i cuprinse mâinile slabe.

— Bunicule, Jimmy își face griji, și îngrijorarea nu-i face bine. Așa că, i-am promis că voi avea o discuție cu tine.

Marcus deveni dintr-o dată mai atent.

— În legătură cu ce ?

— Dan Harland !

— Jimmy nu poate să-l sufere, dar te asigur că Dan este omul de bază al societății, în acest moment.

Cu Jimmy internat în spital, numai Dumnezeu știe ce s-ar fi ales de firmă dacă n-ar fi fost Dan !

— Jimmy crede că tu ai de gând să plasezi acțiunile familiale în depozit și să-l numești pe Dan administrator.

Tremurând ușor, Marcus se sprijini de speteaza fotoliului.

— Recunosc, ideea asta mi-a trecut prin minte. Îți reamintesc că aceste acțiuni sunt proprietatea mea și că dispun de ele cum vreau, Laura.

Ea rămase o clipă blocată. Așadar, Jimmy nu vorbise aiurea ! Își ațintì privirea în ochii bunicului său.

— Ai pus-o în aplicare, Marcus ?

— E un interogatoriu ? Societatea îmi aparține ! Am creat-o cu mâinile mele ! N-o să stau să nu fac nimic și să-l privesc pe Jimmy distrugând-o, așa cum a făcut și cu mașina lui !

— Dar, Marcus...

Furios, acesta se ridică.

— Refuz să mai discut această problemă ! Alegerea succesorului meu nu mă privește decât pe mine.

Se îndreptă spre ușă, se opri și se întoarse.

— Nu-ți face griji, Laura. Averea aceasta îți va aparține într-o zi.

— Cât despre mine, nici nu-mi pasă ! se enervă ea. Mă tem pentru tatăl meu. Îl rănești !

Expresia de pe fața bătrânului se mai îmblânzi. Oftă, înainte de a-i spune :

— Nu încerca să repari oalele sparte, draga mea. Lupți pentru o cauză pierdută.

Ieși, iar ea rămase pe loc, cu privirea pierdută în gol, palidă și tulburată. Slăbiciunea, vulnerabili-

tatea lui Jimmy, îi sfâșiau inima. Tatăl ei nu va fi niciodată în stare să conducă societatea. Marcus știa bine ce face luându-i-o din mână. Dar în momentul acesta, lipsa asta de încredere va fi o lovitură teribilă pentru Jimmy.

În aceste ultime săptămâni, nu-l mai revăzuse nici măcar o dată pe Dan Harland. Fusese într-adevăr foarte ocupată să-și viziteze tatăl, să se ocupe de bunicul său. După alte câteva zile, se hotărî să vorbească despre viitorul ei cu Marcus.

— Vrei să lucrezi din nou ? o întrebă el ațintind asupra ei o privire pătrunzătoare. Te plictisești, draga mea ?

Ea îi zâmbi ușor ironic.

— Cu tine ? Bineînțeles că nu ! Dar mi-ar plăcea să simt că sunt o femeie activă. Știi bine că n-am de gând să duc o viață trândavă.

— Postul pe care-l ocupai tu înainte la Societate este acum ocupat de altcineva. Dar cred că voi putea să-ți găsesc altceva, zise el. Oricum, după ce ai petrecut un an în Elveția, ai dreptul la o promovare. Vrei să-mi lași câteva zile de gândire, Laura ?

*
* *

Când împlinise optsprezece ani, Laura intrase să lucreze la Societate, neinteresând-o deloc studiile universitare. Urmase la școală niște cursuri de secretariat și progresase foarte mult lucrând la Belsize & Co. Era vioaie, eficace și rezistentă la greu.

Societatea avea un lanț de hoteluri împrăștiate în lumea întreagă, iar Laura învățase multe despre toate aspectele acestei enorme administrații.

În timpul şederii ei în Elveţia, îşi perfecţionase franceza şi germana, două limbi vorbite în această ţară, şi datorită muncii pe care o efectuase gestionând un hotel din Geneva, începuse să cunoască perfect detalii ale afacerilor familiale. Se gândise întotdeauna că într-o zi îi va reveni ei sarcina să domine acest vast imperiu. Dar acum, la orizont se profila Dan Harland.

Trei zile mai târziu, Marcus o informă cu nonşalanţă că Dan Harland va veni la cină.

– Fă-te frumoasă, Laura, îi zise el pe un ton nevinovat.

Ce naiba o fi avut în cap ? se întrebă ea. Îi acceptă totuşi sugestia. Alese una din toaletele ei cele mai sofisticate, o rochie gen furou de culoare albastru-închis acoperită cu o dantelă neagră ce era ca o spumă în jurul decolteului adânc.

Când coborî în salon, îi găsi pe Dan Harland şi pe bunicul ei într-o conversaţie amicală. La apropierea ei, cei doi se ridicară din fotolii. Laura îl salută pe Marcus care-i adresă un zâmbet aprobator. Dan Harland în schimb, nu avu nici o reacţie.

– Domnişoară Belsize, zise el doar, înclinându-se.

– Ei ! exclamă Marcus. De ce atâta protocol ? Spune-i Laura, Dan.

Laura susţinu fără să clipească privirea ochilor cenuşii. Crezu că el va spune ceva, dar Dan Harland n-avea de gând să cerşească bunăvoinţa ei. Ascunzându-şi prost iritarea, ea fu obligată să-l invite să-i spună pe nume.

– Te rog, spune-mi Laura, zise ea pe un ton mieros.

– Mulţumesc, zise el cu răceală. Vrei să bei un Xeres, Laura ?

— De ce nu ?

Avea chef să-l insulte, să-l umilească. Să facă orice pentru a tulbura indiferența acestui chip.

Îl urmări cu privirea în timp ce umplea un pahar ; îi analiză umerii largi, linia viguroasă a trupului pusă în evidență de acest costum impecabil, șoldurile înguste, picioarele lungi și musculoase. Era indiscutabil un exemplar masculin superb.

— Îți place să călărești ? îl întrebă ea.

El o privi peste umăr. În fața acestui gest atât de simplu, dar făcut cu atâta siguranță de sine, ea simți că i se pune un nod în gât.

— Da, când am timp.

— Joci golf ?

— Rareori.

— Dan face scrimă de trei ori pe săptămână, interveni Marcus. Îi place să-și păstreze forma, nu-i așa, Dan ? Și are dreptate.

Dan îi puse Laurei paharul în mână și privirile li se întâlniră.

— Și tu, Laura, ce faci ca să rămâi în formă ?

— Joacă squash, zise bunicul ei repede. Ar trebui să joci contra ei, Dan.

— Mă îndoiesc că suntem de aceeași categorie, zise Laura cu ironie.

Ochii cenușii se ațintiră asupra ei.

— Să încercăm, totuși. De ce nu chiar mâine dimineață ?

Laura ghici că o altă partidă se juca în spatele invitației lui politicoase.

Marcus o încurajă vesel.

— Acceptă, Laura. Pot să mă lipsesc de tine mâine dimineață.

Ea înțelese destul de confuz că fusese manipulată, dar își înțelegea greu propria ezitare.

– După aceea, o să luăm masa împreună, promise Dan Harland.

În tot timpul dineului, ea se purtă cu amabilitate, nimic mai mult. Marcus dăduse dispoziții să fie servit un vin foarte bun, iar felurile de mâncare erau excelente, dar Laurei nu-i era deloc foame.

Băură cafeaua în salon, și Marcus nu întârzie prea mult înainte de a se duce la culcare, lăsându-o pe Laura să ducă greul conversației în calitate de gazdă.

Spre marea ei ușurare, veni menajera s-o anunțe că era chemată la telefon din Elveția. Se scuză și luă receptorul. Era Max, furios că nu-l avertizase de plecarea ei.

– Îmi pare rău, Max, am avut atâtea griji !

– Mi-e dor de tine, se tângui el. Când te întorci ?

– Niciodată, oftă Laura.

Vestea îl doborî pe Max care nu mai conteneа cu întrebările.

– Tatăl meu a fost accidentat grav... Nu pot să-l părăsesc !

– Dacă Mahomed nu vine la munte, vine muntele la Mahomed !, exclamă el cu o voce hotărâtă, voi veni eu la Londra cât de curând, și sper să te văd.

Ea râse.

– De acord, Max. Noapte bună.

Și închise telefonul. Pe față îi plutea un zâmbet. Biata Renata ! Așadar, Max nu-i permisese să-l consoleze. Era măgulitor pentru Laura, dar nu se simțea în stare în acest moment să întrețină o relație amo-

roasă. Max n-ar fi făcut decât să complice o situație, și așa dramatică. Mereu surâzătoare, se întoarse... și îl găsi pe Dan Harland chiar lângă ea. Deci o spiona ! Ea nu avu timp să-și exprime indignarea.

— Trebuie să plec, zise el. Ne întâlnim la ora unsprezece la birou, de acord ?

Ea încuviință și el ieși imediat.

Laura nu-și făcuse nici o iluzie asupra șanselor ei de a-l învinge la partida de squash, dar înfrângerea pe care o suferi a doua zi fu umilitoare. Netulburat, el lovea mingea fulgerătoare, nelăsând partenerei sale nici o șansă de a o returna. Era limpede că el juca pentru ca să câștige ; nu încăpea nici o concesie.

Dar în spatele jocului se derula o altă luptă. El îi demonstra cu exactitate la ce se putea ea aștepta dacă voia să lupte împotriva lui. Forța fizică pe care el o desfășura era simbolică : dacă Laura voia să-i smulgă Societatea, ea va fi învinsă. Mesajul era clar, fără echivoc.

Istovită, transpirată, gâfâind, ea se sprijini de perete, în timp ce el o observa de la înălțimea taliei lui.

Laura închise ochii. Dumnezeule ! gândi ea, aproape că m-a omorât ! Să joci împotriva lui este ca și cum ai juca cu un automat.

El rămăsese nemișcat, continuând s-o privească direct în ochi. Laura simți că roșește, tremurând din tot corpul.

Dan făcu un pas spre ea. Îngrozită, ea se crispă instinctiv. Înțelese atunci ce trebuie să fi simțit un iepure pândit de o fiară. Bărbatul acesta avea suplețea unei feline căreia era imposibil să-i scapi.

Dar Dan se întoarse brusc și plecă, lăsând ușa deschisă. Buimăcită, ea privi sala goală cu pereți albi. Îi fu greu să-și stăpânească bătăile puternice din piept, de parcă tocmai scăpase de un pericol îngrozitor.

Ea nu avea nimic dintr-o adolescentă lipsită de experiență. Fusese adesea obiect al admirației masculine, i se făcuse curte, uneori pătimaș. Dar nu se simțise niciodată în așa măsură paralizată în fața unui bărbat. Aprecierea rece a farmecelor sale de către ochii cenușii o înghețase și o înfuriase.

El îi mângâiase cu privirea formele din cap până-n picioare, fără grabă, apreciind fiecare detaliu al anatomiei ei. Dădea ea impresia chiar a unei sclave scoase la vânzare ? Cum îndrăznise s-o privească astfel ? Își strânse cu putere pumnii. Nu numai că îi administrase o înfrângere usturătoare, dar o și insultase !

– Porcul ! zise ea cu voce tare.

Și cuvântul, asemeni unui avertisment, trezi ecouri în sala goală.

Se îndreptă încet spre duș și își fricționă viguros corpul, ca pentru a șterge urmele lăsate de ochii cenușii.

Recăpătându-și stăpânirea de sine, își puse o rochie verde cu guler și manșete albe și se duse să-l întâlnească.

Mâncară într-un mic restaurant franțuzesc. Laure mâncă cu poftă : nu era cazul să-l lase pe Dan să vadă că el îi tăiase din nou pofta de mâncare ! O dată servită cafeaua, el se aplecă spre ea și-i zise cu o voce măsurată :

– Se pare că-ți cauți de lucru ?

Ușor surprinsă, își ridică spre el ochii albaștri, bănuitori.

— Da.

— Când ai putea să începi ?

— Imediat, răspunse ea liniștită.

Cu fața lipsită de orice expresie, el își aprinse calm o țigară și scoase un firișor de fum albăstriu.

— Luni ți-ar conveni ?

— În ce ar consta această muncă ? îl întrebă ea.

Ochii cenușii o observau atent.

— Vei fi asistenta mea.

Laura se crispă. De-a ce se juca el acum ? Căuta s-o mai umilească o dată ? Degeaba îl privi pătrunzător, nu putu ghici nimic pe fața asta ca de piatră.

— Ce va trebui să fac ?

— Ceea ce ți se va spune, zise el cu brutalitate.

Laura roși.

— Bineînțeles, îi aruncă ea sarcastic. Nu am totuși dreptul să știu unele amănunte ? Cu ce o să mă ocup ?

— Ai să te poți descurca, nu-i așa, Laura ? Să-i formeci, să-i vrăjești pe oamenii de afaceri cu care urmează să duc tratative. Să le vorbești drăgut la telefon... să-i faci să aibă răbdare când eu n-o să fiu prea grăbit să-i văd... să le promiți luna de pe cer și, după aceea, să le tai coarda fără să clipești și să-i privești prăbușindu-se.

Cu obrajii arzând de furie, simțea că îl detestă pe bărbatul din fața ei. Știau bine, și unul și celălalt, că acum nu era vorba numai despre serviciu. El o ataca pe un alt plan, ținea neapărat s-o înfurie.

— Oh, cred că am să mă pot descurca ! îi replică ea răspicat.

– Sigur că vei putea ! Folosește-ți doar talentele naturale. Și nu duci lipsă de ele, sunt sigur, adăugă el plimbându-și din nou privirea asupra ei și revenind la obrajii în flăcări.

Laura nu se simțea în stare să-i răspundă la atâtea sarcasme. Ea însăși îi furnizase argumente, lăsându-l să asculte conversația ei cu Renata în legătură cu Max și apoi, convorbirea ei telefonică cu acesta.

Dan se servea de tot ceea ce avea la îndemână. Scrupulele nu erau grija lui cea dintâi, remușcările îi erau necunoscute.

Ea se îndreptă în scaun și-i adresă un zâmbet batjocoritor.

– N-am avut niciodată dificultăți cu bărbații, îi mărturisi ea, bucuroasă că-l poate ataca cu propriile lui arme, arătându-i astfel că nu se teme de el.

Dan o privi printre gene.

– Nu-i nevoie să-mi spui. Sunt un foarte bun observator.

– Sunt absolut sigură de asta ! Chiar și tu pari plin de talente ! făcu ea examinându-l așa cum procedase și el.

Vrusese să-l înfurie, nu reușise decât să-l amuze. El izbucni în hohote de râs, dând la iveală un întreg arsenal de dinți albi frumos înșiruiți.

– Va trebui să-ți dovedesc asta într-una din zilele următoare, îi spuse cu nonșalanță.

Și Laura avu senzația că un șarpe oribil se cuibărise în ea. Nu mai avusese niciodată o asemenea discuție. Se dădea o luptă pe viață și pe moarte, și simțea că-l detestă din tot sufletul, dar se și temea de Dan Harland.

Își privi ceasul și scoase o exclamație :

— Dumnezeule ! Te-am reținut atâta vreme de la munca ta, și asta e de neiertat, nu-i așa ?

El păru amuzat de spusele ei dar se ridică și plăti. Mereu politicos, o ajută pe Laura să-și pună haina. Când degetele lui lungi îi atinseră ceafa, ea simți că se înfioară.

Cum o să suporte să lucreze în fiecare zi în preajma lui ? se întrebă cu febrilitate. După câteva ore petrecute în compania lui, murea de dorința de a-i trage un șut în cap.

Se duse apoi la spital. Voia să-i povestească lui Jimmy ultimele evoluții ale situației. Când acesta află că ea va fi secretara particulară a lui Dan Harland, se înfurie.

— Iată în sfârșit o veste bună ! În felul acesta o să-l ai sub ochi, draga mea. O să punem capăt activităților acestui vierme, înainte de a fi prea târziu. Nu-l scăpa din vedere nici o clipă. Încearcă să aduni maximum de informații despre tot ceea ce uneltește. Vom găsi cu siguranță un mijloc de a-l opri.

Ea revăzu în minte silueta aceea, numai mușchi încordați, pe terenul de squash, și se îndoi că îl va putea învinge. Dan Harland era de neclintit, de nedepășit. Nici ea, nici tatăl său nu aveau forța necesară. Iar Marcus era prea bătrân...

— Voi face tot ce pot, promise ea.

Jimmy îi luă mâna în semn de recunoștință. Ea suferi cumplit descoperind slăbiciunea degetelor lui și se aplecă să-l sărute.

— Fără bandajele acelea, ai mai căpătat și tu figură umană ! În sfârșit, sărut și eu un om și nu o mumie.

– Cei de aici refuză să-mi dea o oglindă, se plânse el. Chiar sunt desfigurat ?

Era, dar ea nu avu curajul să i-o spună.

– Se vor cicatriza toate rănile astea, şopti ea. A răbdare.

După spusele doctorului, chirurgia plastică era singura soluţie. Dar Jimmy nu era încă pregătit să i se vorbească despre asta.

– Când vei începe să lucrezi ?

– Luni.

Laura se temea de zilele ce aveau să vină. Se simţea ca la marginea unei prăpăstii. Dan Harland ştia să se arate aspru, nu avea nici un motiv să fie indulgent. Pentru prima oară în viaţa ei, îi sări în ochi fragila ei putere de luptă. În trecut, chiar şi adolescentă fiind, se simţise întotdeauna sigură pe ea. Norocul fusese de partea ei. Se născuse într-o familie bogată şi siguranţa pe care o simţise în mijlocul familiei îi întărise certitudinea că nimic nu i se poate întâmpla. Fără să fi fost vreodată îndrăgostită, ştia totuşi ce înseamnă dragostea. Îi iubea pe Marcus şi Jimmy. Ca adolescentă, cunoscuse mari pasiuni trecătoare care însă nu-i ştirbiseră niciodată adevărata personalitate. Contrar fluturelui atras de o flacără, ea nu-şi arsese niciodată aripile. Astăzi însă simţea teama curgându-i prin vine şi nu reuşea să descerne motivul exact. Dan Harland reprezenta o ameninţare pentru ea.

Apăru infirmiera cu o expresie uşor mustrătoare.

– Este timpul să plecaţi, domnişoară Belsize. Trebuie să-l lăsaţi să se odihnească.

Jimmy se îmbufnă. În pijamaua lui de spital, cu aerul acesta îmbufnat şi rugător totodată, părea un

enorm urs de pluș, iar rețeaua de cicatrici de pe față făcea să-ți fie milă de el.

— Dar ce altceva fac ? Toată ziua mă odihnesc !

Infirmiera rămase neinduplecată.

— Hai, hai, nu faceți pe copilașul, îl certă ea.

Laura își ascunse un zâmbet auzind cum este tratat tatăl său.

Îl părăsi pe Jimmy în mijlocul lamentărilor lui. Infirmiera o ajunse din urmă pe coridor și-i vorbi pe un ton mai normal.

— Când va pleca de aici, va trebui să petreacă vreo câteva săptămâni de convalescență undeva într-un loc liniștit. Vreți să vă gândiți la asta împreună cu bunicul dumneavoastră ?

— Ați putea să-mi sugerați vreun loc ?

Infirmiera glumi :

— Într-un spital de copii, de exemplu.

Laura începu să râdă și interlocutoarea ei făcu la fel.

— Este chiar atât de pueril ?

— Pentru un bărbat la vârsta lui, este incredibil. Am chef uneori să-i trag vreo câteva palme, dar mă abțin. Încă e prea slăbit.

— Sincer vorbind, zise Laura, întotdeauna este așa. Voi vorbi cu bunicul despre convalescența lui.

— Oricum, mai are de stat la pat câteva luni, o înștiință infirmiera.

Laura plecă, oftând. Se întoarse acasă, la Marcus. Acesta o aștepta nerăbdător.

— Ei, cum a mers ?

Cu gândul încă la Jimmy, îi răspunse că starea lui era staționară, dar bunicul ei îi tăie vorba.

— Nu despre asta te întreb... Despre Dan !

Ea se crispă și-l privi cu curiozitate.

– Mi-a propus să fiu asistenta lui.

– Ai acceptat ? făcu el plin de speranță.

Ea înclină capul.

– Am acceptat.

Era evident că Marcus dorea s-o vadă ocupând acest post. Dar din ce motive voia el s-o facă să lucreze în preajma lui Dan Harland ? Probabil că-și spunea că aceasta este mijlocul cel mai bun pentru ea de a pătrunde în problemele administrației Societății, de a avea o vedere globală asupra afacerilor firmei. Totuși, instinctul ei o avertiza despre existența unui pericol...

Marcus era bunicul ei. Îl iubea. Ce supărare i-ar putea ea pricinui ? Îl privea pe bătrân și se întrebă dacă, în cazul în care l-ar întreba sincer, el i-ar răspunde la fel de sincer. Nu prea era sigură de asta...

El și cu Dan Harland pregăteau o lovitură ; dar care ?

În sâmbăta următoare avu surpriza să-l găsească pe Dan instalat în salon împreună cu Marcus. Laura nu fusese prevenită de prezența lui la cină. Când intră, amândoi bărbații se întoarseră spre ea.

Era îmbrăcată într-o rochie roz cu fusta largă strânsă în talie ; decolteul îi dezvelea umerii, iar gambele ei lungi, bronzate, erau scoase în evidență de culoarea rochiei.

– Ieși undeva astă-seară ? o întrebă Marcus.

Descumpănirea ei era evidentă.

– Da, am o întâlnire.

– Cu cine ? bombăni el.

– Cu Joe.

Indispoziția lui Marcus se accentuă. Laura nu înțelegea de ce, Joe Laxel era un vechi prieten de familie. Avea vreo treizeci de ani, era seducător, iar afacerile îi erau înfloritoare, ceea ce îl făcea să fie o partidă excepțională. Într-o vreme, Marcus fusese fericit s-o vadă ieșind cu el. Fără să fi fost niciodată îndrăgostită, îi făcea plăcere prezența lui, mai ales că știa că el chiar o iubește.

Dan Harland se ridicase curtenitor când intrase Laura. Aceasta se îndreptă către un fotoliu mai la distanță, când Dan o prinse de cot și, cu o ușoară presiune, o făcu să se așeze lângă el, pe canapeaua lungă îmbrăcată în brocart. Furioasă, ea trebui să accepte paharul pe care Dan i-l oferi.

– N-ai putea să contramandezi întâlnirea asta ? o întrebă Marcus iritat.

Întrebarea o surprinse. Niciodată până acum bunicul nu se amestecase în viața ei particulară.

– În nici un caz ! Are două bilete la teatru !

– Cinezi a'ci înainte de a pleca ? o întrebă Dan Harland.

Laura suporta din ce în ce mai greu prezența lui obsedantă, deși ea însăși se mira de unde atâta aversiune.

– Do, îi răspunse ea sec.

– Nu există atunci nici o problemă, hotărî el. Nu-i așa, domnule ?

Cei doi bărbați se priviră insistent o clipă, apoi Marcus oftă și zise :

– Nu, nu, bineînțeles.

Ea surprinse privirea pe care cei doi o schimbară și simți că i se zbârlește părul în cap. Asta era, deci ! gândi ea. Trebuia să-și fi dat seama mai

de mult. Dar cum să-i fi trecut prin minte așa ceva ? Acum știa, și era consternată !

Marcus și Dan Harland proiectau căsătoria ei. Cu Dan Harland ! În felul acesta, toate problemele se rezolvau perfect, în interesul lui Marcus și al lui Dan Harland împreună. Societatea rămânea în mâinile familiei, și Dan Harland continua s-o conducă.

Mai degrabă moartă ! gândi ea. Oh, Doamne ! Mai degrabă moartă !

CAPITOLUL III

Când, după cină, apăru și Joe, Laura îl introduse în salon. Schimbul de amabilități, pe un ton neutru, dură foarte puțin. Joe își dădu seama imediat de situație, de atmosfera glacială care se instalase între cei trei, și nu stătu prea mult. Aruncă o privire scurtă, dar plină de interes, către fața împietrită a lui Dan Harland.

Luă mantoul Laurei și i-l puse pe umeri.

— Gata, inimioară ?

— Gata ! zise ea pe un ton lejer. Bună seara ! adăugă adresându-se celor doi bărbați, fără să-i privească.

În mașină, Joe o întrebă cu blândețe :

— Ce se întâmplă, Laura ? Marcus părea crispat. Sper că nu e vorba despre Jimmy ?

— Afacerile, îi tăie vorba Laura. Îl știi doar pe Marcus... Când este obsedat de afaceri, nu mai are nimic altceva în cap.

— Probleme ?

Nu putea să-l lase să-și imagineze că Societatea mergea prost, așa că scutură din cap.

— Oh, nu. Simple probleme de relații personale.

– Se pare că Harland conduce Societatea...

Nu i se putea ascunde nimic lui Joe. Era perfect informat.

– Deocamdată, recunoscu ea.

Dacă ar fi depins numai de ea, povestea asta n-ar mai fi durat mult timp. Îi venea să urle. Cum de putea Marcus s-o trateze astfel ?

Joe era un prieten nemaipomenit. Expresia lui deschisă, relaxată, inspira încredere, și ochii lui calzi de câine credincios îi încălzeau inima. Laura se înțelegea de minune cu el. Conversația lor nu lâncezea niciodată. Se cunoșteau bine și nici o emoție neprevăzută nu putea să-i tulbure. Laura petrecu o seară excelentă.

– Trebuie să plec miercuri la Stockholm, îi spuse Joe. Îți telefonez imediat cum mă întorc.

– O să-mi facă plăcere, spuse Laura.

Și era sinceră. Joe era un prieten plăcut, dar depărtarea nu-i prea servea cauza. În timpul șederii ei în Elveția, Laura se gândise foarte rar la el...

*

* *

În faimoasa zi de luni, ea începu să lucreze pentru Dan Harland. Își alese pentru această ocazie o rochie simplă, gri-deschis, cu mâneci lungi. Din cauza ploii reci, își puse cizmele căptușite cu blană și se îmbrăcă în mantoul asortat cu cizmele, garnisit cu un guler mare de blană.

Tocmai își scutura umbrela, când Dan Harland pătrunse în încăpere. O examină rapid pe tânăra fată din cap până-n picioare.

– Când ești gata, vino să vorbim în biroul meu...

Ea se duse aproape imediat. Așezat în fotoliul lui pivotant, îi privi cizmele și ridică din sprâncene.

– Să fii amabilă să-ți pui niște pantofi când ești la birou, zise el.

– Mi-am pus cizmele fiindcă ploua, îi replică ea.

Ochii cenușii erau la fel de reci ca niște cuburi de gheață.

– Închipuie-ți că am remarcat și eu. Dar prefer să te văd în pantofi. Nu suntem la fermă.

– Bine, domnule ! făcu ea sarcastic.

Fierbea de furie.

El se lăsă pe spate și o privea calm.

– Să punem punctul pe „i". Eu sunt cel ce conduc Societatea.

– Deocamdată, adăugă ea.

El îi oferise deschiderea pe care ea o căuta, și acum era încântată.

– De ce, crezi că zilele îmi sunt numărate ?

Răspunsul izbucni fără reținere :

– Pentru că bunicul îmi va lăsa moștenire acțiunile ! exclamă ea foarte sigură pe situație.

– Proprietatea nu înseamnă obligatoriu și bucurie, ripostă el.

O clipă, ea trebui să reflecteze la această observație. Fața lui îi trăda furia.

– Când va veni momentul, domnule Harland, eu voi controla această Societate.

El zâmbi, calm de această dată, de parcă ea nu era decât un copil năzuros.

– Când va veni momentul, domnișoară Belsize...

Nu imediat, voia să spună tonul pe care-l vorbise. Nu prea curând.

El îi întinse două scrisori.

– Ocupă-te de astea, te rog. Studiază-le cu aceeaşi atenţie pe amândouă... Suntem interesaţi dar mai cerem un timp de gândire. Farmec şi tact, domnişoară Belsize... iată ce aştept în dimineaţa asta de la dumneata, adăugă el.

Laura luă scrisorile şi-i întoarse spatele.

– Şi scoate-ţi cizmele alea ! Vreau să te văd în pantofi, pe viitor !

Ea ajunsese deja la uşă când el adăugă :

– Îmi place să-ţi văd picioarele.

Cu răsuflarea tăiată de atâta impertinenţă, ea preferă să plece şi să se apuce de treabă. Studie conţinutul scrisorilor apoi le telefonă celor interesaţi, străduindu-se să potolească nerăbdarea clienţilor, promiţându-le soluţii rapide – pe scurt, jucându-şi rolul la perfecţie.

În aceeaşi zi mai fu convocată o dată în biroul lui Dan Harland care o puse în temă cu proiectele societăţii. Laura nu scăpă un cuvânt din toate informaţiile care i se dădură. La un moment dat, soneria telefonului îi întrerupse şi Dan Harland se grăbi să răspundă.

În timp ce vorbea, desena pe carnetul din faţa sa un trandafir de o delicată perfecţiune.

– Olivia, draga mea, ce mai faci ? Foarte bine, drăguţ din partea ta... Într-adevăr ? Când ? Putem deci cina împreună ? Pe curând !... O să rezerv o masă. Sună-mă imediat ce te întorci.

Urmă un moment de tăcere, apoi el reluă conversaţia râzând.

– Da, desigur... Mă bucur că te voi revedea.

Închise şi ridică privirea spre Laura.

– Unde eram ?

— La grupul Rassell, zise aceasta.

— Ah, da. Grupul acesta este destul de important pentru a ne interesa de el, destul de modest pentru a putea fi absorbit... Deocamdată, trebuie să acționăm cu prudență.

— El ne cunosc intențiile ?

El făcu un gest de negație.

— Ne limităm doar să analizăm problema. Ne trebuie o informație mai completă asupra situației lor financiare înainte de a interveni.

Ea îi studie chipul frumos, zâmbetul rece și simți că îl detestă și mai mult. Trebuia să afle până în ce punct are el sprijinul lui Marcus.

— Marcus este de acord ?

El simți imediat aluzia.

— Marcus este de acord, lansă el ironic. Întreabă-l... Dacă ai vreodată vreo bănuială, întreabă-l.

— Am s-o fac, îi replică Laura.

Mai mult decât o promisiune, aceasta era o amenințare.

Zâmbetul îi cuprinse toată fața lui Dan Harland.

— Sunt convins.

Aruncă o privire la ceas.

— Ei, e ora mesei ! Aș putea să te invit ?

— Nu, mulțumesc. Am o întâlnire.

Minția. Dar nu avea de gând să întrețină cu Dan Harland altfel de relații decât cele de serviciu.

— Bineînțeles, murmură el. Întrebarea mea a fost ridicolă.

Se ridică, și Laura făcu la fel. O impresionă silueta lui înaltă, trupul musculos. El înconjură biroul și veni lângă ea.

– Cine este, de data asta ? Joe Laxey ?

– Nu. Joe este la Stockholm.

– Nu ți se întâmplă niciodată să-i încurci ? Trebuie să ai și experiență, și îndemânare ca să-i duci de nas pe toți acești bărbați fără să greșești !

– Mă descurc foarte bine !

Și-i întoarse spatele, urmărită de privirea ironic apreciatoare a lui Dan Harland.

– Îți mulțumesc că ai renunțat la cizme, zise el întârziind cu privirea pe conturul gambelor ei.

Când se duse să mănânce, Laura se întâlni cu un tânăr angajat la serviciul de relații cu publicul, pe care-l cunoștea de multă vreme.

– Salut ! lansă el. Ce mai face tatăl tău ?

David Rees era un tip amabil și Laura îi răspunse zâmbind :

– Este din ce în ce mai bine pe zi ce trece. Dar tu ? Ce mai e nou ? Ești mulțumit de munca ta ?

– Foarte mulțumit, o asigură el. Se spune că tu lucrezi acum chiar pentru T.R. E adevărat ?

– T.R. ? se miră ea.

El îi făcu cu ochiul.

– „Tyrannosaurus Rex". Porecla lui Harland.

Laura izbucni în râs.

– Foarte potrivită. Îmi place. Da, este adevărat. Am început astăzi.

– Ești ocupată pentru prânz ?

Ideea de a mânca în compania lui David n-a entuziasmat deloc, dar în clipa aceea văzu o siluetă cunoscută ieșind din clădire și acceptă imediat.

– Vino ! zise ea luându-l de braț. Mor de foame !

David era în al nouălea cer. Cu câțiva ani în urmă vrusese să iasă cu ea, dar Laura îl refuzase politicos. Acum luase un aer satisfăcut.

Mâncară într-un restaurant indian foarte plăcut și David îi vorbi despre un film pe care tocmai îl văzuse. Era departe de a fi fost plictisitor și ea nu regretă că se lăsase invitată. Pe drumul de întoarcere spre birou, ea îi zâmbi.

— Prânzul ăsta a fost foarte plăcut. Mulțumesc.

— Fără îndoială că n-ai să accepți să vii cu mine la cinematograf într-o seară ?

— Mi-ar face mare plăcere, minți ea cu nerușinare. Dar trebuie să-mi consult agenda. Mai telefonează-mi într-una din zile. O să mai vorbim.

Nu cumva să-și bage cine știe ce idee în cap, gândi Laura. Detesta relațiile prea posesive, ținea prea mult la libertatea ei.

Întoarsă în birou, trebui să suporte furia de gheață a lui Dan Harland.

— Ai întârziat douăzeci de minute ! strigă el punctându-și fiecare cuvânt. Ai exact o oră pentru prânz. Fă în așa fel încât asta să nu se mai repete !

Laura rămase încremenită de furie și de ură. Nimeni, niciodată, nu-i vorbise astfel. Muncea destul, uneori și după orele de serviciu, și omul acesta o trata ca pe o sclavă ?

— Bine, domnule !

Cu privirea plină de indignare, acceptă totuși mustrarea fără să protesteze. Ar fi putut să discute mult cu el în contradictoriu, dar nu voia să-i dea satisfacția de a o pune la punct.

Îi dădu instrucțiunile pentru după-amiază și, în clipa când ea tocmai ieșea, el adăugă :

— A fost plăcut dejunul tău împreună cu Rees ?

— Foarte plăcut, ripostă ea fulgerându-l cu privirea.

— Este un băiat bun şi un angajat serios, continuă Dan Harland. N-aş vrea să-şi piardă capul după tine. Distrează-te cu jucării mai solide, Laura !

— Drept cine te crezi ?!

— Drept cel ce are răspunderea să facă să meargă această firmă fără necazuri. Dacă-i sucești capul lui Rees, munca lui va avea de suferit. Afișează-te cu Joe Laxey ; ăsta, dacă îl apucă nebunia, mie nici nu-mi pasă ! Nu lucrează aici.

— Ce compliment ! Dar mai bine vezi-ţi de treabă... Dacă o să-mi facă plăcere să ies cu David, n-am să ezit !

Şi cu aceste cuvinte, se duse în biroul ei. După-amiaza i se păru că trece foarte repede, într-atât era de furioasă. Dan Harland o credea o fată uşuratică, superficială, distructivă.

I-ar fi plăcut să primească un telefon de la David pentru a stabili cu el o nouă întâlnire, dar acesta nu sună, şi ea se pregăti de plecare, cu furia în suflet.

Pe drumul de întoarcere, observă dintr-o dată limuzina care-o urmărea. Inima începu să-i bată cu putere. Unde se ducea Dan ? Ştia ea prea bine...

Parcară unul în spatele celuilalt, şi ea se întoarse către el cu un aer agresiv.

— Iarăşi cinezi aici ? îl întrebă Laura cu ironie.

— Da.

— Ce plăcere ! făcu ea pe un ton glacial.

Marcus părea hotărât s-o împingă în braţele lui Dan Harland. I-o arunca acestuia precum arunci un peşte unei foci, şi ea avea certitudinea că dinţii lui albi o vor rontăi fără milă.

Se îmbrăcă atent, cu foarte multă grijă, de parcă s-ar fi dus la o întâlnire între îndrăgostiți. Se privi în oglindă și fu foarte mulțumită de imaginea ei. De data aceasta, va juca tare. Când ajunse în salon, Dan era singur, cu un pahar în mână, privind aversa de primăvară de afară ce lovea în geamuri.

Se întoarse încet către ea. Nemișcați amândoi, se priviră îndelung. Ochii cenușii întârziară pe liniile armonioase ale trupului Laurei și se întoarseră spre fața ei fără nici cea mai mică urmă de emoție.

— Vrei un pahar ?

— Mulțumesc, zise ea înaintând.

— Martini ?

— Dacă vrei...

El îi întinse paharul și rămaseră față-n față. Marcus intră și el în sfârșit în încăpere.

— Ah, sunteți deja aici amândoi... Bine. Cum a fost această primă zi, Laura ?

— Întreabă-l pe patronul meu !

— Oh, cred că o să mă descurc până la urmă cu ea.

Expresia de pe fața lui o înfurie. O făcuse special, știa asta. Dar Marcus părea foarte mulțumit.

În timpul cinei, Dan vorbi despre afacerea Rassell, fără îndoială pentru a-i arăta Laurei că Marcus îl aproba din toate punctele de vedere. Da, din punctul de vedere al bunicului ei, soarele răsărea și apunea doar pentru Dan Harland !

După cină, Marcus îi lăsă din nou singuri. Era evident că o făcea special. Laura se așeză pe canapea și îl privea pe Dan printre genele ei lungi. Întors cu spatele, acesta turna în pahar. Laura își dori din tot sufletul să vadă spulberându-se această mască de granit.

Când el îi aduse paharul, ea își ațintì asupra lui ochii mari și limpezi și-i zâmbi. Cu o privire ciudată, el o măsură și se așeză alături de ea.

– Vorbește-mi despre tine, Dan.

Pentru prima oară ea îi spunea pe nume, și el tresări.

– Ce vrei să știi ?

Și își trecu brațul pe spetează canapelei, pe lângă ceafa Laurei.

– Unde ai mai lucrat înainte de a intra în Societatea noastră ?

– Vrei să-ți fac un Curriculum vitae ? Foarte bine.

Și-i povesti pe scurt viața lui, de pe vremea când încă își făcea studiile de expert contabil, până în ziua când intrase la Societatea Belsize. Arată exact ca un contabil, gândi Laura. După spusele lui, avansase rapid și meritase, fără îndoială, aceste promovări. Era îndemânatic, prudent, clarvăzător.

Ea își puse picior peste picior și simți privirea cenușie și rece urmărindu-i mișcarea, întârziind pe conturul gleznelor ei.

– Și ce faci în timpul liber ? Pentru că, presupun, ai așa ceva, lansă ea.

– Orice om normal are, declară el. Distracțiile sunt la fel de importante ca și munca.

– Și cum te distrezi ?

– Am mai avut ocazia să ți-o spun : joc squash, fac scrimă, călăresc, mă duc la teatru, ascult muzică... citesc...

– Toate astea singur ? întrebă ea încetișor, sau cu cineva ?

El o privi cu atenție.

– Dacă înțeleg bine, întrebarea ta se referă la femei. Am, desigur, și aventuri. La cei treizeci și șapte de ani ai mei, domnișoară Belsize, să știi că am pofte normale.

Laura roși în fața acestei declarații brutale, și descumpănită, se îndepărtă ușor. El începu să râdă, de parcă reacția ei l-ar fi amuzat.

– Sunt prea direct, pentru tine ? Iartă-mă. Credeam că-ți dau răspunsul pe care-l așteptai.

Cu vârful degetului arătător mângâie umărul gol al Laurei a cărei piele se înfioară la acest contact.

– De fapt, ce vrei să afli, Laura ?

Ea se ridică brusc. Apropierea acestui trup puternic îi dădea impresia că se sufocă.

– Vrei să mă scuzi, te rog ? Sunt foarte obosită, mă duc să mă culc.

– Singură... sau cu cineva ?

Faptul că el îi repeta propriile ei cuvinte, îi tăie răsuflarea și o licărire furioasă i se aprinse în priviri. Dacă mai rămânea aici, o să-i tragă o palmă.

– Noapte bună, se mulțumi însă să-i spună, pe un ton rece.

În timp ce se culca în pat, auzi mașina demarând și se simți cuprinsă de o profundă ușurare. Prezența lui Dan în casă o sufoca literalmente. Își găsi cu greu somnul. De fiecare dată când reușea să adipească, amintirea degetului lui Dan plimbându-se pe pielea ei o trezea și se simțea în pericol de moarte.

Zilele următoare se scurseră totuși într-o rutină fără incidente. Munca pe care o făcea nu prezenta nici o dificultate pentru o femeie inteligentă ca ea. Pe măsură ce trecea timpul, Dan îi mai slăbi frâul, și Laura aprecie mult încrederea lui.

Dan conducea Societatea cu o mână de maestru. Era eficace, ferm, foarte organizat. Nu suporta nici mediocritatea, nici greşelile profesionale ; nu-şi risipea nici timpul, nici cuvintele. Laura fu obligată să-i aprecieze calităţile, ceea ce nu însemna că nu-l ura în continuare.

Marcus încerca mereu să-i împingă unul către altul. Dan nu se impunea cu forţa sub nici o formă, dar Marcus îl invita din ce în ce mai des şi îi observa din apropiere.

Într-o zi, David Rees o sună pe Laura. O invită să meargă cu el să vadă împreună ultimul film franţuzesc. Ea acceptă cu plăcere invitaţia. Va scăpa astfel de o cină în trei !

Îi telefonă lui Marcus pentru a-l înştiinţa de absenţa ei în seara aceasta. El nu-şi ascunse nemulţumirea.

— Nu sunt de acord cu ideea ca tu să ieşi cu unul din angajaţii firmei ! exclamă el.

— Nu fi snob, bunicule ! zise ea pe un ton alintat.

— Rees... Rees... Este la relaţii publice, nu-i aşa ?

În clipa aceea, Dan intră în încăpere şi puse un dosar pe biroul Laurei.

— Da, Marcus... Acum trebuie să închid. Pe mâine.

Puse receptorul în furcă şi Dan îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ai o întâlnire în seara asta ?

Ea încuviinţă din cap fără să-i răspundă şi părul îi ascunse faţa.

— Şi Marcus nu e de acord ? continuă Dan.

Unghiile lungi ale Laurei zgâriară ușor marginea dosarului.

— Pare să aibă alte proiecte pentru mine, zise ea.

Urmă o pauză.

— Deci, ție nici nu-ți pasă ? zise Dan pe un ton neutru.

Ea îi întâlni privirea lipsită de orice expresie.

— Absolut, mormăi ea printre dinți.

El zâmbi.

— Distracție plăcută.

Și se întoarse în biroul lui. Laura rămăsese cu privirea ațintită spre ușa închisă. În ochii ei se putea citi teama, pentru că percepuse sub zâmbetul ironic al lui Dan o amenințare, o hotărâre implacabilă, o putere oarbă. Putea să fugă de el, gândi ea, dar Dan Harland o va prinde oricum.

În timpul cinei cu David, pălăvrăgiră, se amuzară, dar mintea Laurei rătăcea aiurea. Se gândea la discuția ei cu Dan. Trebuia neapărat să-și regăsească liniștea și stăpânirea de sine. Nu, își zicea ea, Marcus și Dan nu puteau să-i facă nimic !

Dar zâmbetul crud al lui Dan plutea prin fața ochilor ei, și Laura se temea...

Dacă măcar ar îndrăzni să vorbească deschis, cu cărțile pe față. Dar încă nu spusese nimic. Seară după seară, el se afla aici, observând-o cu privirea lui indiferentă, și ea simțea voința lui apăsând-o aproape să o zdrobească, dar el încă nu-i spusese nimic.

Înnebunise oare ? Marcus avea de gând s-o mărite cu Dan. Dar el ? Împărtășea el acest proiect ? Nimic nu era mai puțin sigur, nu pusese niciodată mâna pe ea... în sfârșit, ba da, un deget... Dar asta

nu conta. Oh, ba da, conta, și încă mult ! Alți bărbați o sărutaseră pe Laura cu pasiune, o ținuseră în brațele lor, o mângâiaseră plini de dorință, dar nici unul dintre ei nu făcuse să se nască în ea acest impuls sălbatic... Numai acest deget rece îi arsese trupul ca un fier roșu.

Imaginându-și flacăra pe care mâna lui Dan ar f aprins-o în ea, simți că îngheață, apoi se înflăcără.

Da, dacă măcar el i-ar face o declarație sinceră, i-ar pune o întrebare directă, atunci ea ar putea refuza categoric, și totul s-ar sfârși. Nu s-ar mai simți ținta acestei urmăriri tăcute, nemiloase, ca și cum ar fi o sclavă fugară vânată prin mlaștinile scăldate în noapte.

Când se termină filmul, constată cu amuzament că David avea ochii umezi. Ea aproape că nu văzuse nimic din ceea ce rulase pe ecran, într-atât o obsedase imaginea lui Dan.

De fapt, o obsedă încă de la prima lor întâlnire, la Geneva. Și această obsesie începea s-o înăbușe.

Pe drumul spre casă, îl privi pe furiș pe David. Era simpatic, și ea i-ar fi apreciat compania, fără umbra întunecată a lui Dan care-o urmărea în permanență. Chiar și când nu era de față, personalitatea lui puternică, voința lui, o dominau.

În fața scărilor, Laura îl sărută ușor pe David înainte de a ieși din mașină.

— A fost o seară foarte plăcută, David... Acum trebuie să intru în casă... mai telefonează-mi, îi zise ea cu o voce somnoroasă.

— Cu siguranță, îi promise el curtenitor.

Așa arată dragostea unui băiat, gândi ea. Mereu cu un zâmbet în privire, atent, plin de gingășie.

Prin ochii lui Dan Harland nu trecea decât ironie și dispreț.

Se duse a doua zi să-l vadă pe Jimmy și acesta îi puse fără ocolișuri întrebarea care-i ardea buzele :

— Îl supraveghezi tu pe Dan Harland, draga mea ?

— Cu amândoi ochii, îi răspunse ea. Și în permanență.

Jimmy păru satisfăcut și-i zâmbi.

— Deci, nici tu nu ai încredere în el ?

— Aș putea avea încredere într-un șarpe boa ?

El râse de această glumă și se așeză mai confortabil între perne.

— Să nu stai niciodată cu spatele la el. Fii atentă. Pe cât este de ambițios, pe atât este de abil.

— Știu, îl liniști ea.

Dacă ar ști Jimmy ! Ambiția lui Dan nu se limita doar la Societate ; o voia și pe moștenitoare ! Dar nu îndrăzni să-i dezvăluie tatălui său aceste detalii. Starea lui precară nu i-ar îngădui să suporte asemenea revelații. În mod ciudat, Jimmy părea ușurat s-o știe pe Laura lucrând zi de zi la biroul lui Dan. Își îndeplinea astfel la perfecție rolul de spioană.

Cu timoul, Dan Harland devenise un obișnuit al casei. Seară după seară, Marcus inventa tot felul de scuze pentru a-i lăsa singuri. Dispercță, Laura înțelese că va trebui să părăsească locuința bunicului său. Porni în căutarea unui apartament și găsi unul prin Bayswater.

Când își anunță plecarea, Marcus începu să se lamenteze.

– Așadar, mă vei lăsa singur ? Cum îndrăznești, Laura ? Te plictisești aici, cu mine, nu-i așa ?

El își juca ultima carte, cea mai bună. Devenise patetic, cu ochii umezi de lacrimi, prăbușit în fotoliul său. Laura se detesta pentru ce trebuia să facă, dar nu reveni asupra hotărârii.

Furios, Marcus se duse în biroul lui. Îi va telefona imediat lui Dan Harland, gândi Laura.

În cursul serii, fu mult mai vesel ca de obicei. Probabil că Dan, într-un fel sau altul, îi potolise temerile. Nu era el omul care să se lase doborât de un obstacol atât de mic. Laura îi rămânea oricum la îndemână, în biroul de alături.

Oricum, Laura nu mai putea de bucurie. Va putea în felul acesta să evite de trei-patru ori pe săptămână dineurile acestea plictisitoare.

Se mută în săptămâna următoare. Așeză după gustul ei cele câteva piese de mobilă pe care le luase, împodobi pereții cu fotografii și se instală. În prima ei seară, cu o senzație de bună dispoziție. Niciodată până acum nu avusese un loc în care să trăiască singură.

Cineva bătu la ușă. Laura se crispă. Dan ? Se duse foarte încet să deschidă și-l privi surprinsă pe tânărul care stătea în prag, cu o tavă în mână.

– Bun-venit, vecină, zise el.

Laura își reveni.

– Ce drăguț ! exclamă ea. Intră.

El trecu prin fața ei.

– Mulțumesc, zise el. Foarte frumos ! mai zise, după ce privi în jurul lui.

Tot admirând aranjamentul camerei, el umplu două pahare cu vin alb și-l întinse și ei unul.

— Pentru noua ta casă ! Eu mă numesc Andrew Jackson.

— Laura Belsize.

Băură câteva înghițituri.

— Locuiești aici de multă vreme ? îl întrebă Laura.

— De vreo trei ani. Sunt decorator de interioare... Lucrez pentru „Guzburg & Cie", la sucursala lor din Londra.

— Eu lucrez pentru bunicul... „Belsize & Co".

El își încruntă sprâncenele, ceea ce îl făcu să semene cu un hamster speriat.

— Hotelurile Belsize ? Îmi spunea mie ceva numele ăsta. E o afacere foarte rentabilă.

— Într-adevăr, nu suntem în pragul falimentului.

Tânărul, ceva mai înalt decât ea, era suplu, cu un păr castaniu ciufulit, cu ochi negri și cu un zâmbet vesel pe față.

— Te rog, ia loc, îl invită ea.

Se așezară alături, în fotolii din lemn alb, cu niște perne enorme pe ele.

Conversația se purtă asupra profesiunii lui Andrew. Acesta nu-și ascundea bucuria de a exercita o meserie atât de frumoasă. O felicită pentru felul în care își aranjase apartamentul.

— Este ieftin și vesel, zise Laura.

— Atrăgător și plin de căldură, o corectă Andrew.

Mai băură ceva și Laura puse în casetofon o bandă cu muzică spaniolă pe care o lăsă în surdină, pentru a oferi conversației lor un agreabil fond sonor.

— Am văzut odată, la Madrid, dansatori de flamenco evoluând pe această melodie, zise Andrew ridicându-se.

Îi făcu o scurtă demonstrație și Laura izbucni în râs.

Se auzi din nou o bătaie în ușă. Iarăși niște vecini, gândi Laura. Dacă vor continua în felul ăsta, vor face o serată în toată regula.

Era Dan, într-un pardesiu negru, cu un pachet plat sub braț.

— Un cadou pentru a sărbători mutarea în casă nouă, zise el.

Andrew, care tocmai umplea paharele, îl privi și roși brusc.

— Îmi pare rău pentru acest vin, dar trebuie s-o șterg.

Laura protestă.

— Nu-i nici un motiv s-o ștergi...

— Am rămas cam în urmă cu treaba, crede-mă. Mi-a părut bine de cunoștință, Laura.

Dan închise ușa în urma lui Andrew și făcu vreo câțiva pași prin apartament. Laura profită ca să tragă o dușcă bună de vin. Dan nu spusese nimic, dar Andrew o luase la fugă ca un iepure. Dacă ar fi adus măcar ceva mai tare decât vinul ăsta... whisky, de exemplu. Niciodată nu simțise nevoia să bea ceva, dar acum o simțea.

Dan îi prezentă cadoul. Dacă ar fi întrebat-o cineva despre gusturile acestui om, ea ar fi spus Breughel, un peisaj de iarnă, cu un lac înghețat, sau un interior olandez, rece, curat, fără fantezie. Când se apropie, văzu cu surprindere un trandafir roșu pictat cu delicatețe și minuțiozitate. Trandafirul acesta semăna în mod ciudat cu cel pe care-l

desenase Dan pe carnetul din fața sa, în prima ei zi de muncă. Laura nu i-ar fi atribuit niciodată gustul florilor, dar iată, cu oamenii nu știi niciodată la ce să te aștepți. Nici chiar cu Dan Harland.

— Este minunat ! E un original ?

— Dacă vrei.

Surpriza o țintui pe loc.

— Tu ai pictat acest tablou ?

— Da.

— Ai toată admirația mea ! exclamă ea cu sinceritate, în timp ce el se strâmbă de parcă l-ar fi mușcat.

— Te las pe tine să hotărăști locul unde îl vei agăța, zise Dan. Dacă-l accepți, totuși.

Ar fi putut să-i cumpere un fleac oarecare. Dar el preferase să-i ofere una din picturile lui. În fața unui asemenea gest, ea ar fi trebuit să arate mai multă recunoștință.

— Vrei să bei un pahar cu vin ? îl invită Laura arătând către sticla adusă de Jackson.

— Nu, mulțumesc, zise el privind obiectul cu repulsie.

— Atunci o cafea ?

— Nu, mulțumesc. Mă duc la un dineu, acum.

Laura ar fi dat mult să știe cu cine urma să cineze. Dar, ce o interesa ?

— Sper să-ți placă aici, zise el îndreptându-se spre ușă. Presupun că băiatul ăsta era un vecin ?

— Da, zise Laura.

El îi aruncă o scurtă privire ironică.

— Ești o creatură irezistibilă !

Și plecă, închizând încet ușa în urma lui. Laura rămase multă vreme încremenită, cu privirea pierdută în gol.

CAPITOLUL IV

Începând din seara aceea, planul lui Dan Harland se cristaliză în mintea Laurei. Înțelese cu claritate felul cum acționa el față de ea și ce ar mai fi putut el să facă. Pentru a potoli reproșurile lui Marcus, luă obiceiul să-și petreacă week-end-ul cu el. Se ducea la casa familială în fiecare vineri seara și pleca duminică. Uneori Dan Harland apărea pe neașteptate, dar ea găsea modul de a-l evita în timpul zilei. Își omora timpul jucând tenis cu David ore în șir.

Într-o sâmbătă, tocmai îl bătuse măr; el veni spre ea și o sărută, cu obrajii în flăcări, cu zâmbetul pe buze. Ea se eliberă din îmbrățișarea lui... și-l văzu pe Dan care-i observa. David nu văzuse nimic.

Laura avu impresia că se află dezarmată în fața unui adversar periculos și brusc, își pierdu cumpătul.

Când intrară în casă, David păru foarte surprins că-l vede pe Dan. Acesta părea că-i așteaptă, impresionant cu alura lui suplă, îmbrăcat în niște blugi și un tricou negru. Tocmai se întorsese de la o plimbare călare. O invitase pe Laura să-l însoțească, aceasta refuzase, și el dăduse impresia că nu-i pasă.

Acum, o licărire dură sclipiră în ochii lui cenușii.

David îl salută respectuos, așa cum un angajat I se adresează patronului.

— Bună ziua, domnule Harland... Frumoasă după-amiază, nu-i așa ?

— Fermecătoare, încuviință Dan.

Dar privirea lui analiza silueta suplă a Laurei, picioarele ei lungi și bronzate puse în evidență de fusta scurtă de tenis.

Laura simți că parcă prin vine îi aleargă o flacără arzătoare, o excitație subtilă de care se indignă, atât împotriva ei cât și a lui.

David o duse să ia ceaiul în satul din apropiere, în ciuda afluenței de turiști, preferă totuși să fie departe de casă și de Dan Harland. Petrecu toată seara cu David și se întoarse târziu. Marcus era într-o dispoziție ucigătoare.

— Dan a fost foarte nemulțumit ! strigă el. Este totuși invitatul nostru, Laura. N-aveai dreptul să dispari în felul ăsta !

Ea rămase tăcută, și furia lui Marcus crescu. Oscila între dorința de a nu se amesteca în viața particulară a nepoatei sale și aceea de a o vedea purtându-se așa cum dorea el. Nu avea răbdarea și calmul lui Dan Harland și nu-și putea ascunde nemulțumirea pentru timpul pierdut.

Marțea următoare, David intră ca o vijelie în biroul Laurei, vesel, cu ochii sclipind de surescitare.

— M-au trimis la Tokyo ! Pentru un an ! Nu-i așa că este fantastic ?

Laura simți că-i îngheață sângele în vine. David n-avea nici o bănuială. I se acorda o promovare excepțională, era trimis la Tokyo să conducă serviciul de relații publice al sucursalei lor. Se deschi-

sese o nouă piață în capitala japoneză și David avea ocazia să-și arate capacitățile.

Îl felicită călduros. David se va descurca de minune. Dan Harland se arăta foarte generos.

Când îl văzu din nou, îl privi pe furiș. Amenințarea pe care el o reprezenta începea să se precizeze, nu se așteptase ca el să meargă atât de departe. Îl eliminase pe David cu ușurință, cu un minimum de efort, și ea începu să se alarmeze.

Nici ea, nici el nu făcură vreo aluzie la plecarea lui David. Seara îi telefonă lui Joe Laxey. Ar fi dorit să-i vorbească și lui despre toate astea, dar toată povestea era atât de vagă, atât de puțin concretă, încât Joe va crede că ea se lasă dominată de imaginație. Ar putea să râdă de ea. Ar fi vrut și ea să poată râde de această poveste...

Îl invită pe Joe să vină să cineze cu ea ; vorbiră despre Elveția, despre Renata, despre cărți. Formau amândoi o pereche de vechi prieteni, și subiectele de conversație nu le lipseau niciodată. Când veni momentul să plece, el se întoarse spre ea.

— Ți-ar plăcea să vezi împreună cu mine noua punere în scenă a piesei „Camille" ?

— La nebunie !

— Ia cu tine două batiste, zile el zâmbind...

*
* *

Văzându-i rochia neagră, elegantă, Dan își ridică sprâncenele mirat.

— De data asta, cine este ?

— Joe, răspunse Laura.

Nu-și putu ascunde nuanța de triumf din voce. Dan nu avea, de data asta, nici un mijloc de a face presiuni asupra lui Joe Laxey. Acesta nu lucra pentru Societate și avea averea lui personală.

Ochii cenușii o scrutară pe Laura și zâmbetul de care se temea atât, pluti pe buzele aspre.

— Ah, zise el simplu.

Se întoarse în biroul lui și Laura rămase așezată pe scaun, tremurând. Probabil că imaginația îi juca feste, gândi ea. Dan, făcuse în așa fel încât îl transferase pe David la celălalt capăt al lumii ! Asta nu însemna că va face la fel cu toți prietenii ei ! Trebuia să-și regăsească sângele rece.

În săptămânile care urmaseră, se văzu de mai multe ori cu Joe Laxey. Erau buni prieteni, aveau gusturi comune, cunoșteau aceiași oameni. Prietenia lor, doar platonică, se oprea aici. Semnele care ar fi putut anunța o iubire nu se arătaseră niciodată între ei. Când erau împreună, inimile lor nu băteau neliniștite, sângele nu le alerga prin vine tulburat de dorință.

Secretara lui Dan Harland se căsători și curând după aceea, demisionă. Fu înlocuită de alta, zveltă, blondă, cu niste ochi imensi albastri, a cărei voce ciudat de suavă îi dădea un aer de naivitate. Dar Laura ar fi putut să jure că nu era naivă. Olivia Hamilton era mult prea calificată, mult prea inteligentă ca această voce catifelată și dulce să-i reflecte adevărata personalitate.

Într-o după-amiază, Laura intră în biroul lui Dan Harland, după ce ciocănise repede dar nu așteptase răspunsul. Îl găsi așezat la biroul lui, cu blonda Olivia alături, amândoi cufundați în citirea unei scri-

sori. Olivia ridică privirea şi se îndepărtă încet de Dan.

Acesta o privi cu răceală pe Laura.

– Da ?

Cu faţa lipsită de orice expresie, ea zise ce avea de zis şi părăsi imediat încăperea. El îi spusese într-o zi că existau femei în viaţa lui. Oare Olivia era una dintre ele ? Laura încercă să se concentreze asupra muncii ei, dar în zadar. Simţea o ciudată strângere de inimă imaginându-şi-l pe Dan în braţele unei femei. Sigur, probabil că el nu-şi pierdea capul prea uşor, nici chiar stăpânirea de sine, dar ea îl vedea fără nici o greutate făcând dragoste cu aceeaşi energie, cu aceeaşi înverşunare cu care juca squash, de exemplu. Îşi folosea cu siguranţă trupul aşa cum ar fi făcut-o cu un oricare alt instrument bine reglat. Aaineauri, când îi surprinsese împreună, Laura remarcase că sânii Oliviei atingeau braţul lui Dan, şi privelişteа aceasta îi produsese o suferinţă ascuţită. Era geloasă ? Ruşinea făcu să i se îmbujoreze obrajii, şi se înfioră de dezgust. Oh, Dumnezeule ! Nu ! gândi ea. La simpla evocare a mâinilor lui Dan Harland pe trupul ei, sângele îi îngheţă în vine.

Câteva zile mai târziu, în timp ce cina cu Joe la un restaurant, îi observă deodată pe Dan şi Olivia, aşezaţi faţă-n faţă la o masă, în celălalt capăt al sălii. Îşi zâmbeau. Lumina caldă a lumânărilor dădea trăsăturilor colţuroase ale feţei lui Dan un aspect ciudat, ochii lui aveau strălucirea oţelului. Olivia îl contempla cu adoraţie şi-i sorbea fiecare cuvânt.

Laura își coborî privirea asupra ceștii de cafea din fața ei. Asculta distrată cuvintele lui Joe, râdea când râdea și el, dar nu auzea o vorbă.

Joe o invită să danseze pe ringul minuscul. Pe deasupra umărului partenerului său, întâlni privirea lui Dan. Dansa și el cu Olivia. Hipnotizată parcă de privirea lui, Laura simți aproape fizic șocul impresiei de forță pe care el o dădea.

Dan întoarse primul privirea și-i șopti ceva la ureche Oliviei care-i zâmbi. Laura tresări auzind deodată vocea lui Joe :

— Ce înseamnă aerul acesta absent ?

Ea minți cu nerușinare :

— Cred că oboseala e de vină... Îmi pare rău, Joe.

*
* *

A doua zi, Dan o întrebă :

— Ai pașaportul în ordine ?

— Da, răspunse ea, surprinsă.

— Trebuie să plec la Atena. Vrei să vii cu mine ?

Nu era nici o rugăminte, nici un ordin. Ea ezită o clipă, apoi răspunse încet :

— De ce nu ?

Imediat însă fu cuprinsă iarăși de teamă. De ce acceptase ? Acum era prea târziu să se mai răzgândească.

Aflând vestea, Marcus fu entuziasmat.

— Mă voi duce să-l văd pe Jimmy în fiecare zi, în lipsa ta. Nu-ți face griji pentru el.

Ea nu-şi făcea griji pentru Jimmy, ci chiar pentru sine. Să petreacă cinci zile în preajma lui Dan Harland... i se părea cât o viaţă !

In ziua plecării, ajunse la birou şi-l găsi gata de drum.

— Oh, era să uit, făcu el. Laxey te-a sunat acum cinci minute. I-am spus că vei lipsi toată săptămâna viitoare.

— Poate că ar trebui să-i telefonez.

— Nu este cazul. Tocmai avea o întâlnire. O să-l vezi la întoarcere.

Uită de Joe şi de telefonul lui.

Traseră, bineînţeles, la unul din hotelurile lor şi li se repartizară două apartamente ce comunicau prin balcoane. Hotelul se afla în zona turistică, la marginea Atenei, în mijlocul unei grădini imense pline de flori şi palmieri. Balcoanele albe, marea albastră, stâncile sclipitoare, toate acestea ofereau o panoramă încântătoare, de carte poştală ilustrată.

Laura îşi puse o rochie albastră, foarte uşoară, şi se sprijini de balustrada balconului pentru a admira grădina. După-amiaza era pe sfârşite. Căldura apăsa asupra hotelului ca o mantie de plumb. Toată lumea îşi făcea siesta.

Grădina se întindea până către o plajă privată. Laura privea spre valurile ce veneau să mângâie nisipul fierbinte. Văzu câţiva temerari întinşi pe saltele pneumatice, la adăpostul unor pălării mari de soare. Lângă fereastra ei, o plantă agăţătoare îşi arunca pe peretele alb petele albastre ale corolelor în formă de trompetă.

Dan o sfătuise să se odihnească, aşa că în scurt timp intră în camera ei, se întinse pe pat şi citi până ce o prinse somnul.

Seara, cinară liniștiți la hotel ; Dan îi vorbi despre afacerile în curs.

— Va fi o experiență bună pentru tine să vezi cum se aranjează o afacere ca să fie cât mai mult în interesul nostru, zise el.

Omul cu care el trebuia să trateze era un grec dulceag, cu ten măsliniu, cu un surâs fermecător. Deși abil și prudent, acesta nu putu totuși să-i țină piept lui Dan. Rece, curtenitor, implacabil și autoritar, Dan își impuse condițiile fără să cedeze nimic.

În trei zile, contractele au fost semnate, acordurile încheiate. Cu siguranță, Dan programase cinci zile pentru a profita de șederea în Grecia.

— Cunoști Grecia ? o întrebă el pe Laura.

Ea scuturâ din cap negativ. Nu văzuse decât Atena, și el trebuia să fi știut bine asta.

— Ai vrea să traversăm Peloponezul ? îi propuse Dan. Orice turist ar trebui să vadă ruinele orașelor antice Corint și Micene...

— Văd că știi multe despre Grecia, îi zise Laura pe un ton ironic.

Ochii cenușii se adăpostiră în spatele pleoapelor grele.

— Da, este adevărat, replică el.

Și părea că se autoironizează, ca pentru a o face pe Laura să zâmbească.

— Grecia este leagănul civilizației occidentale. Fiecare ar trebui să-și amintească asta. Te invidiez sincer că tu trebuie încă să descoperi această țară... Te vei îndrăgosti de ea.

— Dacă zici tu !...

— Ei, ai încredere să te lași pe mâinile mele ? o întrebă el cu blândețe.

Imaginea pe care i-o evocă întrebarea lui, o făcu pe Laura să se înfioare. Ridică spre el ochii ei albaştri, dar întoarse imediat privirea.

– Din moment ce cunoşti atât de bine Grecia, mă voi lăsa condusă de tine.

Răspunsul prudent şi evaziv îl făcu pe Dan să zâmbească.

– Bine. Vom pleca foarte de dimineaţă... O să închiriez o maşină, asta ne va permite să mergem unde vrem.

Porniră la drum în zori. Soarele abia răsărea, iar aerul era proaspăt. Dan conducea cu multă îndemânare. Prin geamurile deschise, vântul îi ciufulea părul negru, îi umfla cămaşa, descheiată în faţă, dându-i la iveală pieptul bronzat.

Aşezată alături de el, Laura privea peisajul prăfuit şi stâncos. Colinele, dincolo de Atena, se pierdeau într-o ceaţă viorie ; acolo trăiau celebrele albine de Byblos, din a căror miere gustase la micul dejun.

– Acolo, sus, e o mânăstire, îi explică Dan. Dacă o să avem timp, te voi duce s-o vizitezi. Zidurile sunt foarte groase, pentru a nu lăsa să pătrundă lumina soarelui.

– Cum se face că ştii atâtea despre ţara asta ?

– Am petrecut aici mai multe veri. Pe când eram student, am participat la săpături arheologice. Chiar mă gândisem să mă fac arheolog, dar mai târziu mi-am schimbat opţiunea.

– Ce idee să preferi contabilitatea arheologiei !

Intrară pe o autostradă modernă. Pe ambele părţi, şantiere de construcţii, uzine moderne desfigurau peisajul antic.

– Aceasta era Calea sfântă ce ducea spre templul din Eleusis, îi explică Dan pe un ton ironic. Credincioșii veneau pe ea pentru a lua parte la slujbe, la dezlegarea unor mistere.

– Ce era atât de misterios ? îl întrebă Laura.

Dan zâmbi ușor.

– Eleusis era centrul cultului păgân al fertilității, nu știai ? Demeter personifica „Pământul-Mamă" în religia greacă. Legenda spune că zeița Demeter i-a învățat să facă pâinea. Unul din simbolurile sale este spicul de orz.

– Există și un templu ?

– A fost unul. Acum, Eleusis este o periferie industrială a Atenei.

Merseră până la Megara, în spatele căreia se profilau munții.

– În antichitate, pe dealurile acestea trăiau cocori, îi spuse Dan.

– Au dispărut toți ?

– Din păcate, da.

Se înscrise pe șoseau paralelă cu canalul Corintului. Se opriră chiar pe marginea lui, și o ajută pe Laura să coboare din mașină. Printre pereții stâncoși și abrupți, se vedea jos de tot apa limpede și albastră. Se îndreptară mai apoi către lanțul de munți. Soarele la zenit își arunca razele ca niște săgeți ascuțite asupra întregului ținut. În depărtare, în mijlocul mării, se zărea insula Egina, ca o perlă așezată într-un sipet de valuri albastre tivite cu alb.

Dan scoase mașina în afara căii de rulare și se întoarse spre Laura.

– Vrei să admiri marea ?

Fără să mai aştepte răspuns, se îndreptă către promontoriul stâncos. Laura îl urmă şi rămase cu gura căscată în faţa strălucirii nemaivăzute a apei. Milioane de sclipiri luminoase dansau şi scânteiau pe deasupra valurilor.

Orbită de soare, Laura se întoarse râzând spre Dan şi observă că acesta o privea cu intensitate. O cuprinse o ameţeală ciudată. Coborî încetişor capul şi rămase aşa, incapabilă de cea mai mică mişcare.

Buzele aspre le atinseră uşor pe ale ei. Un fior arzător străbătu tot trupul Laurei. Lipită strâns de pieptul robust al lui Dan care-o săruta aproape cu violenţă, ea nu mai vedea nimic, nu mai auzea decât strigătul dorinţei izbucnind din toată fiinţa ei. De fapt, ştiuse întotdeauna că el este în stare să înnebunească ; şi acum, în arşiţa verii greceşti, ea nu mai avea puterea să judece. Nu mai conta nimic altceva decât beţia simţurilor ei, sărutările dăruite şi primite, trupurile lor înlănţuite.

Pe şosea apăru o maşină care trecu pe lângă ei claxonând în zeflemea. Laura, cu obrajii în flăcări, se eliberă din îmbrăţişarea lui Dan şi se repezi către maşină. O clipă mai târziu, Dan veni şi se aşeză la volan fără să spună o vorbă, apoi demară.

Pentru a-şi ascunde confuzia, Laura se cufundă în contemplarea peisajului. Soarele pârjolea orice întâlnea în cale. Doar câteva plante firave reuşeau să crească la umbra măslinilor şi a leandrilor. Ţinutul acesta o făcea să se gândească la Dan : asprimea colinelor stâncoase, goliciunea lor, aveau acelaşi caracter de indiferenţă eternă. De săptămâni întregi, o obseda o teamă ascunsă : ştia că, mai devreme sau mai târziu, el o va atinge şi ea

nu va avea forța să-i reziste. Totul decursese așa cum prevăzuse. Nu protestase, nu încercase să-i scape. El considerase că aceste sărutări i se cuvin și supusă, ea îi oferise ceea ce el ceruse.

– Epidaur, zise el fără s-o privească.

O mulțime de turiști mișunau prin zonă, consultându-și ghidurile, iar vocile lor păreau ca un zâmzet în aerul pur.

– Asklepios era zeul medicinei la grecii antici. Adoratorii lui i-au închinat un templu-spital unde veneau oamenii să se trateze. Desigur că tratamentul consta în puțină medicină și foarte multe superstiții. Teatrul din Epidaur este unul din monumentele grecești cel mai bine conservate.

Urcară pe drumul nisipos, la poalele unei perdele de pini ce foșneau mișcați de briză. Greierii își cântau nestingheriți melodia obsedantă.

– Mă mir că cineva atât de pasionat de arheologie a renunțat în favoarea contabilității, zise Laura. Fără îndoială că la mijloc a fost ambiția de a pătrunde în lume ?

Fără să-i ia în seamă sarcasmul, el o privi cu un zâmbet ironic.

– Exact.

Minunatul amfiteatru semicircular, cu gradenele lui de piatră, se deschideau spre soare.

– Dacă te așezi pe pietrele de sus, vei auzi chiar și o șoaptă de jos de pe scenă, îi explică Dan. Este rezultatul unui efect acustic foarte deosebit ; cu siguranță că amfiteatrul a fost construit aici tocmai din acest motiv.

O împinse ușor pe Laura.

– Urcă și ascultă.

– Pe colinele sacre din împrejurimi se aflau grădinile lui Apollon. Zeul vâna prin această zonă, povestea ghidul.

Toți se întoarseră în direcția indicată, și Laura era gata să facă la fel când își auzi numele șoptit incetișor, ca un murmur adus de vânt. Simți că se înfioară și se răsuci brusc pentru a privi în jos, spre scenă. Dan era acolo, cu mâinile adânc înfundate în buzunare, cu privirea ațintită spre ea. Laura își auzi numele încă o dată. Exista în intonația vocii lui o hotărâre triumfătoare. Ea cunoștea această intonație... și zâmbetul care-o însoțea. Da, parcă spunea vocea lui Dan, da, te vei supune tuturor ordinelor mele. Celor mai mici dorințe ale mele... Nemișcată, tăcută, Laura contempla silueta suplă și atletică, părul lui negru, și părea că este o căprioară hăituită.

Coborî în grabă treptele. Ajunsă la marginea scenei, întâlni privirea lui Dan. Pe fața lui aspră nu se citea nici o emoție, dar ea simțea că mintea lui lucrează cu repeziciune și se simți neputincioasă.

– O să luăm masa la Micene. Vrei să vizitezi muzeul de aici ?

– De ce nu ? răspunse ea.

Petrecură vreo douăzeci de minute rătăcind printre resturi de statuete oferite odinioară zeilor, după care regăsiră arșița orbitoare de afară.

Dan rulă încet pe străduțele înguste și se opri la un mic restaurant. Patronul se repezi spre noii-sosiți, ștergându-și de șort mâinile unsuroase. Acorduri unei melodii grecești ajunseră până la ei, venind dinspre o încăpere mică, răcoroasă, din spate. Dan spuse câteva cuvinte în greceste, și bărbatul, cu un zâmbet larg pe față, îl îmbrățișă.

Stupefiată, Laura înțelese că se cunoșteau. Și că Dan vorbea grecește la perfecție ! O prezentă pe Laura proprietarului.

— Jonas, ea este Laura.

Omul zâmbi și-i strânse cu căldură mâna.

— Vă rog, așezați, îi invită grecul într-o engleză aproximativă. Aduc la voi ce e mai bun.

— Și gătește mâncarea cea mai gustoasă din tot ținutul ! o asigură Dan.

Foarte mișcat de acest compliment, omul se întoarse și intră în restaurant. Bolta de viță încărcată de ciorchini de struguri, dădea o umbră răcoroasă pentru cei doi tineri topiți de căldură.

— De ce n-ai vorbit grecește și cu Petrassis ? îi întrebă Laura.

In timpul discuțiilor de afaceri pe care le avusese la Atena, Dan vorbise numai englezește.

— Nu trebuie niciodată să-ți dezvălui toate atuurile. Pe acesta l-am păstrat în rezervă.

Laura reținu remarca. Ce alte atuuri mai ascundea el în mânecă ? Câte alte capcane ? Dan era, fără nici o îndoială, un jucător de poker înverșunat, gândi ea. Era imposibil să citești ceva pe fața lui ca de gheață.

Ar fi vrut și ea să aibă această capacitate de a-și ascunde gândurile, dar ochiul scrutător al lui Dan îi ghicea toate secretele. Acest adevăr o irita la culme pe Laura.

Jonas le aduse prompt o sticlă rece de „retsina", două pahare și o farfurie cu brânză și salată. Le ură poftă bună și se retrase. Brânza avea un gust extrem de puternic, dar, luată cu o gură de vin, avea o savoare deosebită.

Așa cum îi promisese Dan, mâncarea fu excelentă. Jonas nu precupețise nici un efort pentru a le fi pe plac. Mielul la grătar părea să se topească în gură.

După ce mâncară, cei doi se așezară la umbră, moleșiți, și-și băură cafeaua. Din când în când mai ciuguleau câte o boabă de strugure. Laura simți că o cuprinde somnul. Tolănită în fotoliul de răchită, îl asculta, somnolentă, pe Dan povestindu-i istoria Greciei.

— Iubești această țară, nu-i așa ? îl întrebă ea cunoscând deja răspunsul.

Fu surprinsă să-l vadă zâmbind într-un fel atât de fermecător.

— Da, recunoscu el.

Apăru Jonas care începu o discuție cu Dan, în engleza lui stâlcită. Laura află astfel că Dan lucrase prin împrejurimi, pe șantierele arheologice, cu vreo cinci-șase ani în urmă. De atunci făcuse numeroase vizite pe aici.

— Odată, povesti Jonas, chiar ne-am și bătut pentru o fată.

Laura nu părea deloc convinsă.

— Este adevărat ! strigă Jonas. Nu-i așa, Dan ?

Dan se întoarse spre Laura, cu un zâmbet plutind pe buzele minunat conturate.

— Nu întrebi cine a câștigat ? se miră Jonas.

— Oh, dumneata, fără îndoială ! răspunse Laura cu un zâmbet.

Ea nu credea o vorbă din toate astea, dar vrusese să-l irite pe Dan.

Jonas râse în hohote, zgomotos.

— Cred că vrea să te necăjească, Dan !

Laura întâlni privirea ironică a lui Dan.

— Întotdeauna e așa, zise el.

Un nou grup de clienți intrați în restaurant îl grăbiră pe Jonas să le iasă în întâmpinare. Laura aruncă o privire la ceasul de mână.

— Ar trebui să plecăm.

— De ce atâta grabă ? o întrebă Dan.

După aceea însă se răzgândi și, urmat de Laura, ieși din restaurant.

— Cine era femeia aceea ? îl întrebă Laura.

— Credeam că povestea asta te-a lăsat indiferentă.

Ea roși.

— Ce vrei să insinuezi ?

— Când ți-a spus-o, n-ai arătat nici un pic de interes.

Ea ridică din umeri.

— Mă întrebam și eu, atâta tot.

— Am uitat cum o chema. Dar era o creatură adorabilă.

— Grecoaică ?

— Da. Și la fel de mistericoasă ca tine. Dar avea pielea măslinie și ochii negri.

— Puteai măcar să-ți reamintești numele ei, zise ea.

— De ce te preocupă atâta ?

— Vorbești despre această aventură într-o manieră atât de rece, atât de impersonală ! Ai avut relații intime cu ea ?

— Tu te culci cu Joe Laxey ?

Întrebarea o luă prin surprindere și roși intens.

— Ce ?! strigă ea cu o voce tremurândă.

— Dacă tot trecem la confidențe erotice, măcar să fim egali. După spusele lui Marcus, ieși cu

el de ani de zile. Nu cred că v-ați mulțumit doar cu obișnuitele voastre hârjoneli.

– Ce știi tu despre asta ? zise ea cu o voce tăioasă și iritată.

Așadar, Marcus îndrăznise...

– Marcus nu avea nici un drept să-ți dezvăluie viața mea particulară.

– Ah, da... Marcus avea un plan în ceea ce te privește... Acela pe care tu îl dezaprobi.

Ea rămase încremenită pe scaun. Își va da el în sfârșit jos masca și-i va spune adevărul ?

– Tot nu mi-ai răspuns, zise el.

– La care întrebare ?

– Laxev este amantul tău ?

Ea fu cât pe-aci să nege.

– E treaba mea ! Și nici nu-mi pasă dacă tu te ai culcat cu grecoaica ta sau nu !

Mintea, și el știa asta.

– Nu ? făcu el cu un aer surprins. Totuși, m-ar fi interesat părerea ta. După începutul foarte promițător de pe promontoriu, mi-ar fi plăcut să aflu urmarea.

– Du-te dracului !

– Mă întreb ce te face să fii atât de dispertă.

Ea evită să răspundă. Își continuară drumul, urcând mereu mai sus printre coline către un loc știut de Dan. Ajunseră în sfârșit în fața unui monument ce reprezenta o poartă de piatră păzită de doi lei de argint. Locul îi era familiar Laurei : îl văzuse în ilustrate. Era vorba de una dintre cele mai celebre ruine din lume.

Prin mintea ei trecură nume exotice... Agamemnon, rege al grecilor ; Clytemnestra, soția lui ;

Oreste, fiul lor... Patimile și ura măcinaseră această familie antică. Rămăseseră doar acești paznici care vegheau și acum credincioși, pândind parcă apropierea dușmanului.

— Aproape că sunt îngrozită la ideea de a pătrunde înăuntru, mi se pare un sacrilegiu, zise Laura.

— Nu ești totuși o romantică ! o ironiză Dan.

Ea roși din nou, și porni în urma lui.

— Iată, acesta este porticul palatului. Aici se adăposteau de ploaie gărzile.

Străbătură o mică încăpere rece și dădură într-un cavou circular. La picioarele lor se deschidea o văgăună prăfuită și goală. Aici erau îngropați demnitarii orașului.

— Micene, cel bogat în aur... murmură Dan la urechea Laurei. Și astăzi, lipsit de acest prețios metal, adăugă el... Lăsând la o parte banii câștigați de pe urma turiștilor.

De pe zidurile de apărare, privirea lor putea cuprinde toată câmpia înconjurătoare.

— În serile de vară, regina Clytemnestra se plimba poate pe aceste ziduri, punând la cale moartea soțului ei.

— A meritat asta, din moment ce și-a ucis fiica ! îi replică Laura.

— Asta este reacția Mișcării pentru emanciparea femeilor ?

— Un pic de decență, te rog ! Eu n-am putut niciodată să-l sufăr pe acest Agamemnon... un bărbat atât de arogant și încăpățânat !

— Există vreun gând ascuns în spatele acestor cuvinte ? o întrebă Dan, zeflemitor.

– Bărbaţii ambiţioşi şi aroganţi au parte în general de soarta pe care o merită.

Îi întoarse spatele şi făcu vreo câţiva paşi pe solul pietros.

– Mai ales când cad în mrejele unei femei şi mai neiertătoare, zise Dan. Vrei să vizităm şi mormintele regilor ? După aceea plecăm.

– E o idee bună, acceptă Laura.

Mormintele, mai degrabă catacombele, erau săpate sub cetatea de piatră. Într-o epocă foarte îndepărtată, regii erau incineraţi aici, în interior. Laura îl urmă pe Dan prin subteranele ce duceau spre cavou ; umezeala se prelingea pe pereţi. Admiră blocurile de piatră enorme, lipite strâns unele de altele.

Cu cât avansau prin coridoarele strâmte, cu atât întunericul devenea mai profund. Ajunse până la ea suflul calm a respiraţiei lui Dan, şi Laura închise ochii tremurând de emoţie. El se apropie, îşi puse mâinile pe umerii ei şi o atrase uşor. Degetele lui îi mângâiară delicat spatele, urcară spre ceafă, se pierdură în părul ei. Cu răsuflarea tăiată, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Laura era incapabilă să se mişte, să scape de aceste atingeri chinuitoare. Simţi răsuflarea caldă a lui Dan pe pielea ei, apoi buzele lui umede îi atinseră ceafa.

O sărută cu o infinită blândeţe, îi muşca uşor lobul urechii, îi mângâia cu buzele gâtul înfiorat. Cuprinsă de o flacără devoratoare, Laura gemea surd, purtată de valul dorinţei.

Dan o strânse cu putere în braţe şi o sărută pătimaş. Lipită de el, învinsă, resemnată, ea se agăţă de gâtul lui şi-l lăsă să-i culeagă sărutările...

Deodată, se auzi zgomotul unui chibrit aprins în întunericul ce-i înconjura. Surprinși, Laura și Dan se îndepărtară brusc unul de altul. În lumina slabă apăru o față mirată care făcu o grimasă și bombăni ceva în greceşte.

Încurcată că se lăsase surprinsă într-o asemenea situație și recăpătându-și încet-încet prezența de spirit, Laura fugi cât putu de repede spre ieșire, cu Dan pe urmele ei. Din doi pași, el o ajunse din urmă și o prinse de braț. Ea se smulse cu disperare din mâna lui.

— Dă-mi drumul !

— Văd că știi să schimbi repede melodia ! o ironiză el.

Roșie la față de furie, îi strigă :

— Păstrează distanța !

Urcară în mașină fără să mai scoată o vorbă și demarară. Cu privirea pierdută în gol, Laura încerca să-și potolească fiorii care-i cuprinseseră corpul. Pielea ei mai păstra încă amintirea mâinilor înnebunitoare ale lui Dan. Acum, cu siguranță că el nu mai avea nici o îndoială asupra vulnerabilității ei. Se oferise cu prea multă înflăcărare.

Tot timpul drumului spre Atena, ea nu scoase un cuvânt, nu-l privi nici măcar o dată, nici măcar pe furiș. Cu toate acestea, simțurile ei se îndreptau numai către această prezența fizică de alături de ea, către acest trup robust care-o atrăgea ca un magnet. În tot cursul zilei, atenția tuturor femeilor fusese atrasă de bărbatul acesta cu trăsături atât de seducătoare. Și dorința pe care o citise în ochii acestor femei o rănise pe ea, pe Laura !

Își privea îngândurată mâinile. „Nu eu, gândi ea, nu trebuie să cad în capcana lui".

În ultima zi a şederii lor la Atena, Laura începu să simtă efectele oboselii acumulate în cursul zilei precedente. O bună parte a dimineţii o petrecu lenevind sub o umbrelă, pe plajă, apoi înotă puţin în valuri pentru a-şi face poftă de mâncare. Se duse după aceea la piscină şi se cufundă în apa limpede. Parcurse o lungime de bazin fără să se grăbească. La un moment dat simţi apa învolburându-se în spatele ei, şi pieptul musculos al lui Dan apăru la suprafaţă. Se scutură zgomotos, apoi o fixă imperturbabil.

La vederea umerilor lui goi şi puternici, pe Laura o cuprinse teama de slăbiciunea ei. Se îndepărtă urmată îndeaproape de Dan. Cei câţiva metri până la marginea bazinului fură parcurşi într-o cursă nebună pe care ea nu avea nici o şansă s-o câştige. Dar nu se întâmplă aşa. Lui Dan îi făcea o plăcere răutăcioasă s-o urmărească îndeaproape, ţintuind-o cu ochii lui cenuşii.

Ajunsă în sfârşit la marginea piscinei, Laura ieşi din apă, cu picăturile irizate prelingându-i-se pe trup. Dan ieşi şi el chiar lângă ea şi, într-un mod incredibil de provocator, îşi lăsă privirea să rătăcească pe superba anatomie a Laurei.

Aceasta tremura din cap până-n picioare, simţind privirea lui ca o adevărată mângâiere. Furioasă, se îndepărtă alergând, încercând să se pună la adăpost de ochii lui ironici.

Îşi regăsi însă calmul înainte de a lua masa de prânz în compania lui şi nici măcar nu mai protestă când Dan îi mângâie mâna.

— Ai vreun proiect pentru restul zilei ? o întrebă el privind-o pe deasupra paharului.

– Să colind prin magazine.

Aceasta, se gândi ea, era ocupația cea mai nevinovată ; un fel de a termina ziua fără complicații.

El o aprobă.

– Te interesează suvenirurile ? Locul ideal pentru acest gen de cumpărături este cartierul Monastiraki. O să te duc eu acolo. Este un fel de bazar, cu tarabe cât vezi cu ochii. Găsești acolo absolut orice, de la pumnale până la monede din secolul I al erei noastre. Poți să-ți încerci norocul, pentru că nu toate obiectele puse în vânzare sunt veritabile. În comerțul ăsta sunt mulți escroci.

– Nu este nevoie să mă însoțești, ripostă Laura.

Avea nevoie cu disperare să se plimbe singură, să-și adune gândurile, pentru că, pe măsură ce trecea timpul, rezistența ei slăbea.

El zâmbi malițios.

– Ba da, ba da.

Răspunsul nu lăsa nici un dubiu asupra intențiilor lui. Nu-l va da nici o clipă ocazia să fugă. Mai rău chiar, urmărirea intrase într-o fază critică, și Laura se simți din nou cuprinsă de teamă.

CAPITOLUL V

In cartierele periferice ale Atenei, clădirile nou construite ascundeau linia orizontului. În afara micilor magazine, pe tarabe improvizate se înşirau coşuri pline de diverse legume şi fructe : pepeni galbeni, pepeni roşii tăiaţi în două, ciorchini de struguri, roşii, caise, munţi de piersici.

Pătrunseră în oraş, trecură de autogară, apoi de statuia poetului englez Byron, şi intrară în inima Atenei, piaţa Syntugma.

Traficul maşinilor era extraordinar de aglomerat ; şoferii de taxiuri claxonau şi se înjurau pentru cel mai neinsemnat motiv.

Dan vru cu orice preţ să bea un pahar de suc de lămâie înainte de a pleca din cartier. Se aşezară la o masă pe una din terase şi comandară răcoritoarele. Patronul le aduse şi sticle aburinde cu apă rece. În ţara asta stâncoasă, apa era de-a dreptul divinizată.

Se duseră apoi pe străduţele aglomerate din cartierul Monastiraki, unde Laura cumpără câteva cadouri pentru Marcus, Jimmy şi Joe Laxey. Îi trimise o carte poştală Renatei şi, ca o provocare pentru Dan, lui Max.

După ce hoinăriră prin Agora, sub zidurile Acropolei, ieșiră în cartierul turcesc al orașului, acolo unde locuise odinioară poetul Byron. Cartierul, cu casele lui orientale și balcoanele frumos împodobite, o încântă pe Laura în cel mai înalt grad. Dan propuse să bea un pahar într-una din numeroasele taverne din preajmă, și ea acceptă cu plăcere.

După arșița de afară, răcoarea micii încăperi umbroase era infinit mai agreabilă. Laura închise ochii și se lăsă cuprinsă de calmul dinăuntru.

Dan îi atinse ușor degetele. Ea tresări cu intensitate, alarmată.

– Mai vrei să bem un pahar ?

În timp ce Laura stătuse cu ochii închiși, el se apropiase apreciabil de ea.

– Dacă vrei și tu, îi răspunse ea.

– După asta, aș vrea să mergem să aprindem o lumânare în catedrală, zise el.

Uimită, ea îl văzu zâmbind vesel.

– Este vorba de o veche tradiție, îi explică el liniștit. Se spune că dacă faci asta, vei reveni cu siguranță în Grecia.

– Oricum, aveam de gând s-o fac !

– Îți place deci Grecia ?

– Cum s-ar putea să nu-mi placă ? N-am mai văzut până acum o țară atât de minunată ! exclamă ea cu sinceritate.

Privi fix în ochii cenușii ai lui Dan care emanau acum o căldură neobișnuită. Sclipiri albastre dansau în această privire, sclipiri tandre, afectuoase. Fără să vrea, Laura zâmbi dulce.

– Într-o zi...

Dan se opri brusc în mijlocul frazei, și Laura aștepta în zadar urmarea.

— Ești încântătoare când roșești, spuse Dan. Cred că soarele e de vină.

Îi trecu ușor cu un deget pe obraz. Supusă și revoltată totodată, ea oftă ușor, apoi sorbi o gură din băutura ei.

Se îndreptară cu pași înceți către biserică. Înăuntru, femei îngenunchеate sărutau cu evlavie numeroasele icoane. Laura aprinse o lumânare și îngenunche o clipă în fața icoanei Sfântului Vasile. Preotul privea atent către această femeie care părea să fie o străină. Spre marea surpriză a Laurei, Dan aprinse și el o lumânare și îngenunche.

După scurta lor rugăciune, Dan hotărî să meargă în Ermu, un alt cartier comercial, de unde să cumpere un cadou.

— Pentru Olivia, îi spuse el fără alte explicații.

— O cunoșteai pe Olivia înainte de a o angaja ca secretară ? îl întrebă Laura.

— Cum ai aflat de existența ei ?

— Te-am auzit vorbind la telefon.

— Da, o cunoșteam dinainte. A lucrat cu mine la întreprinderea la care lucram înainte.

A lucrat cu el, sau s-a culcat cu el ? se întrebă Laura.

— Ce-ți trece prin minte ? o întrebă Dan.

— Trebuie să fie o situație foarte comodă pentru tine, să lucrezi cu o prietenă veche !

— Foarte, recunoscu el.

— Marcus este la curent cu relațiile dintre tine și Olivia ?

— Nu încă, dar am încredere în tine că-l vei pune la curent.

— Ce omisiune din partea ta, Dan.

El se aplecă spre ea.

— Ce scorpie ești !

Ochii Laurei se măriră de uimire. Pentru prima oară, se pare că reușise să zgârie această carapace rigidă. Neliniștea ei crescu, pentru că acest succes însemna și altceva : că Olivia era importantă pentru Dan.

— Frumos limbaj, n-am ce zice, ripostă ea.

Se urcară în mașină și se întoarseră la hotel în tăcere.

Seara, Laura își puse doar o rochie simplă albă, care-i lăsa umerii dezgoliți. Pielea ei bronzată făcea un contrast minunat. Cinară spunând banalități, apoi un grup de dansatori tradiționali făcu o demonstrație. Aceștia le cerură celor din sală să li se alăture pe ringul de dans. Laura nu avea deloc chef de așa ceva, dar Dan o antrenă într-un vârtej nebun, în aplauzele puternice ale trupei.

La contactul cu trupul lui, Laura simți acel fior, de-acum familiar, răspândindu-i-se în tot corpul. Era ca o undă de șoc pe care simțurile ei nu puteau s-o stăpânească. Avea ciudatul sentiment că își provoca partenerul, că îl invita să facă dragoste cu ea, să-i satisfacă dorința.

— De ce nu te-ai măritat cu Laxey ? o întrebă brusc Dan.

— Nici eu, nici el nu voiam o legătură serioasă. Am preferat să păstrăm niște relații amicale.

— Dacă înțeleg bine, tu preferi să treci de la un bărbat la altul ?

Laura zâmbi.

— Exact !

— Nu ești deci îndrăgostită de Laxey ?

— Am spus eu vreodată că-l iubesc ?
— El își închipuie că-l iubești ?
— Mă-ndoiesc.
— Este îndrăgostit de tine ?
— Ar trebui să-l întrebi, îi ripostă Laura.
— Nu-ți convine deloc conversația, fetițo !
Laura roși de furie, auzindu-se tratată astfel.
— Pentru că nu ești deloc nostim cu întrebările astea !
— Ai iubit vreodată ?
— Nu, răspunse ea prea repede.
El o privi o clipă, amuzat.
— Din propria mea experiență, se pare că ai totuși instinctele obișnuite.
Obrajii Laurei luară foc de rușine.
Dar trebuia neapărat să nu se arate slabă și descumpănită.
— Ei, n-ai ce să-mi răspunzi ? se miră Dan.
— Îmi place dragostea, zise ea ironic. Este un lucru absolut natural care nu are nici o semnificație particulară.
Dan rămase încremenit. Fusese luat prin surprindere de acest răspuns.
— Asta da, răspuns sincer, cel puțin în aparență... Dar știam de multă vreme că ai vrea să fii a mea ; așa că nu-mi spui nimic nou.
— Atunci când se întâmplă, nu merg niciodată până la capăt, nu te flata...
— Ce reprezezi căsătoriei ?
Laura se eclipă dintr-o dată.
— Numai la gândul ăsta, simt că mă ia cu frig și încep să sufăr de claustrofobie, zise ea. Încep să văd parcă umbrele unor gratii de închisoare...

Dan râse ușor, în zeflemea.

– Glumești ?

– Nici vorbă !

Zâmbetul lui Dan se topi imediat.

– Ah !...

Dornică să ia ea inițiativa, Laura se înfierbântă și începu să vorbească fără contenire.

– O dată măritată, devii proprietatea unui bărbat... Îți pierzi individualitatea, personalitatea...

Era atât de orbită de furie, încât nu-și mai găsea cuvintele.

– Hai, continuă, zise Dan sec.

– Oh, nici nu pot să exprim prin cuvinte ceea ce simt.

– Căsătoria este cea care te sperie, sau dragostea ?

Această întrebare directă o aruncă pe Laura într-o confuzie profundă. Desigur, dragostea era cea care o speria, dar în nici un caz nu voia să recunoască asta în fața lui Dan. Căsătoria prin ea însăși reprezenta doar simbolul superficial al posesiunii. Adevăratul miez al problemei era dragostea ; emoția aceasta devoratoare o speria, și întotdeauna fugise de o asemenea situație.

Își aminti de îmbrățișarea din catacombe când simțurile ei o trădaseră. În acel cavou sumbru și sufocant, ea atinsese punctul critic.

Orchestra încetă să mai cânte. Noaptea se lăsase peste întregul ținut. Laura se eliberă din brațele lui Dan, pretextând că este obosită.

– Acum mă duc la culcare... Noapte bună.

De fapt, fugea, și nu putea să înșele pe nimeni cu purtarea ei. Dan nu făcu însă nimic pentru a o reține.

*
* *

A doua zi dimineața se întâlniră la micul dejun, trăncăniră politicos despre una, despre alta, ca doi străini, apoi plecară la aeroport. Se sfârșise cu plimbările, cu descoperirile, cu marea albastră, cu ruinele antice arse de soare...

În timpul zborului, Laura aţipi. Dan, tăcut, se cufundă în citirea unor dosare.

Ajunși în sfârșit acasă, Dan o conduse la reședința lui Marcus și Laura intră ca o vijelie în salon. Doamna Jacques se repezi s-o întâmpine, cu o expresie anxioasă pe față, apoi dădu frâu liber supărării.

— Oh, domnișoară, iată-vă în sfârșit revenită ! Mă bucur atât de mult ! Înțelegeți, nu mi-au dat voie să vă telefonez...

Laura păli.

— Tata ? strigă ea.

Se clătină ușor din cauza emoției, și Dan își trecu repede brațul protector pe după talia ei.

— Nu... Nu, domnișoară, interveni menajera. Este vorba de domnul... A avut un nou atac.

— Un nou atac ? se miră Laura.

Și se întoarse spre Dan.

— Ce vrea să spună ?

— Unde este ? întrebă Dan.

— Oh, în camera dumnealui. Este o infirmieră care se ocupă de dânsul. A refuzat să se ducă la spital, spune că se simte mai bine... Dar tocmai asta-i, nu e deloc bine ; este atât de palid !

— Despre ce vorbești ? se înfierbântă Laura.

Era evident că Dan și menajera îi ascundeau ceva.

– Ești atât de drăguță să ne faci un ceai ? îi zise Dan doamnei Jacques.

Încetișor, dar cu fermitate, o conduse pe Laura spre canapea.

– Ce se întâmplă ? întrebă Laura.

– Inima, îi explică Dan. De mai mulți ani, Marcus are niște tulburări cardiace, dar s-a încăpățânat să continue să lucreze. La începutul colaborării noastre, nu mi-a spus nimic ; apoi, într-o zi, s-a prăbușit în birou. Am avut atunci o discuție cu medicul lui și am descoperit că îi era interzis cu desăvârșire să mai lucreze... În felul acesta am preluat eu conducerea întreprinderii, și Marcus a intrat în convalescență.

– Este chiar atât de rău ?

– Foarte rău. De aceea va trebui să mă asculți înainte de a urca să-l vezi.

– Mă crezi chiar atât de proastă ? se indignă Laura.

Pe fața lui Dan se putea citi o oarecare ezitare.

– Treaba este mult mai complicată, Laura.

Doamna Jacques apăru în prag, împingând o măsuță rulantă.

– Mulțumim, ne servim noi, îi spuse Dan.

Menajera îi privi pe cei doi, apoi se grăbi să lase din încăpere.

– Lasă-mă pe mine, zise Laura.

După ce umplu cele două cești cu ceai, veni și se așeză lângă el. Cu o expresie de îngrijorare pe față, Dan o privi atent înainte de a începe să vorbească.

– Cred că nu trebuie să ne mai ascundem după deget. Marcus, știi prea bine, mizează pe noi, așteaptă cu nerăbdare vestea apropiatei noastre căsătorii. Călătoria aceasta în Grecia avea drept scop să te convingă.

Ceașca Laurei începu să-i tremure în mâini. O puse încetișor pe măsuță.

– Asta da, proiect !

– Marcus a pus mult suflet în proiectul acesta. Însăși sănătatea lui, aruncă Dan imperturbabil.

– Nu ! strigă Laura.

– Bunicul tău vrea să ne căsătorim pentru a asigura viitorul Societății și pentru a o proteja.

– Este de ajuns să fii tu director pentru a-i asigura viitorul ! Pentru asta nu este nevoie să ne căsătorim !

Dan îi zâmbi cu răceală.

– Este doar ceva temporar. Marcus se teme să te vadă într-o zi căsătorindu-te cu un bărbat la fel de slab ca tatăl tău.

– N-are de ce să-și facă griji ! Nu am de gând să mă mărit !

Dan își ascunse zâmbetul.

– Asta spui acum. Dar femeile sunt recunoscute pentru schimbările lor bruște de dispoziție.

– Nu este și cazul meu.

– Să zicem... Dar perspectiva de a te vedea conducând firma, nu-l va entuziasma deloc pe Marcus. Și bănuiesc că asta nu-i va îmbunătăți starea sănătății. Probabil că ai mai mult bun-simț în afaceri ca Jimmy, sunt de acord, dar experiența ta în a conduce o întreprindere este destul de redusă, dacă nu chiar inexistentă. Cum ai să reușești ?

Ea se ridică brusc și începu să meargă nervoasă prin salon, incapabilă să-și stăpânească furia.

— Îl iubesc pe bunicul, dar nu mă voi mărita niciodată cu un bărbat doar în scopul de a salva întreprinderea familială !

Dan se așeză mai confortabil pe canapea, cu capul sprijinit în perne, cu o privire impenetrabilă.

— Nu privește problema logic. Dacă, așa cum cred eu, tu te temi de iubire și nu de căsătorie, de ce ai fi îngrijorată ? Nu mă iubești, așa că mărită-te cu mine ! Este mai puțin înspăimântător decât a te mărita cu bărbatul vieții tale !

Stânjenită, confuză, prinsă în propriul ei joc, Laura nu reuși să găsească cuvintele potrivite.

— Eu... nu, tu ești...

— Nici nu-ți poți imagina cât de fericit va fi bunicul tău, interveni Dan.

— Știu. Și încetează cu șantajul ăsta !

— Și totuși, refuzi în continuare să-i aduci această bucurie ?

Laura roși în fața acestui reproș foarte clar formulat.

— Îți vine ușor să vorbești ! Aici nu este vorba de joacă, ci de viața mea !

— Deocamdată vorbim despre viața lui Marcus, o corectă Dan. El pune mare preț pe căsătoria noastră, știi bine. Ai ghicit asta de multă vreme, nu-i așa ?

— Purtarea voastră, a amândurora, era destul de evidentă, și scopul foarte transparent.

— Și, în consecință, și reacția ta a fost transparentă, îi replică Dan zâmbind.

– Pentru Dumnezeu, dar trăim în secolul XX ! Marcus nu se poate purta cu mine atât de crud. Nu mai sunt doar un copil.

– Este un bătrân bolnav, îngrijorat atât de viitorul tău cât şi de cel al Societăţii, reacţionă Dan. Într-o zi vei fi o femeie extrem de bogată. El vrea să te pună la adăpost de vânătorii de zestre şi, cu aceeaşi ocazie, să salveze şi întreprinderea.

Revoltată, Laura se întoarse spre el.

– Şi speră să reuşească asta împingându-mă în braţele tale ?

– Da.

– Eu nu sunt de acord !

Dan se ridică şi se îndreptă spre Laura. Speriată, aceasta se retrase.

– Rămâi departe de mine !

– Promite-mi că te căsătoreşti cu mine. Vreau să-mi promiţi asta chiar acum.

Ea continuă să se retragă încetişor, dar zidul o opri.

Dan îi prinse uşor bărbia, îi mângâie cu blândeţe pielea catifelată a gâtului, în timp ce privirea lui se cufundă în ochii tinerei femei. Ea-şi scuturâ capul încercând să scape, dar el îi reţinu obrazul în palmă.

– Este o căsătorie de formă, Laura. Ştiu că îţi adori bunicul. Vestea asta îi va face o mare plăcere şi-i va uşura suferinţa, starea lui de sănătate va avea numai de câştigat. În aceşti ultimi ani, tatăl tău a fost doar o sursă de probleme pentru Marcus. Ţie îţi revine sarcina de a îndrepta situaţia.

– Nu te folosi de dragostea mea pentru bunicul !...

El își puse degetul pe buzele Laurei și o împiedică să mai vorbească.

– Hai, să trecem la fapte ! Eu cunosc perfect părerea ta despre mine. Consideră însă problema doar din punct de vedere comercial. Dacă la mijloc ar fi alt bărbat, povestea ar fi cu totul alta, dar tu m-ai asigurat că nu vrei să te măriți... Îți înțeleg furia. Totuși, această căsătorie nu va angaja decât semnăturile noastre, nu ne va obliga la nimic.

Văzută astfel, problema părea logică și simplă, cu toate acestea, teama Laurei nu dispăru.

– Întotdeauna ai făcut după capul tău ! exclamă ea furioasă.

O grimasă fermecătoare făcu să apară cute pe fruntea lui Dan, și Laura nu se putu abține să nu zâmbească.

– Spune da, o imploră el cu blândețe, aplecându-se spre ea.

– Ești nebun de legat, mormăi ea.

El îi luă mâna, și Laura simți pe piele atingerea unui obiect neted, rece. Își coborî privirea : pe degetele ei strălucea un enorm safir.

– Câtă extravaganță din partea ta ! exclamă ea.

„Și câtă aroganță", gândi Laura. El nu se îndoise deci nici o clipă că o va convinge.

– Acum, vino să-i anunțăm vestea cea bună lui Marcus.

Și o conduse, ținând-o de mână, către etajul superior.

Sprijinit de perne, în patul vast din dormitorul lui, Marcus își privea nepoata cu un aer rugător din care răzbătea speranța.

Părea slăbit, îmbătrânit, cu obrajii trași, cu ochii înfundați în orbite. Laura se repezi în brațele lui; cu lacrimile șiroind pe fața bronzată.

— Oh, Marcus... De ce nu m-ai anunțat ? Trebuia să ne chemi imediat.

Marcus nu avea ochi decât pentru inelul de pe degetul Laurei.

— Bine... bine... Ce este chestia asta ? întrebă el arătând spre inel și prefăcându-se surprins.

Dan se apropie de Laura, cuprinzându-i cu brațele talia, cu mâna foarte aproape de sânul ei, în semn de posesiune.

— Laura și cu mine ne vom căsători.

Privirea lui Marcus se lumină.

— Slavă Domnului ! Este adevărat, Laura ?

— Da. Ești mulțumit ?

Marcus încetă să mai facă pe surprinsul și dădu frâu liber bucuriei.

— Sunt foarte fericit. N-ai fi putut să-mi faci o bucurie mai mare, draga mea. Dan este ca o stâncă pe care poți să te bizui. Când vă veți căsători ?

— Cât mai curând posibil, răspunse Dan. Ar trebui să te odihnești acum, Marcus. Pari epuizat. Laura, urează-i noapte bună și să mergem.

Tonul imperativ al lui Dan o scoase din sărite, dar îl ascultă.

— Acum, sărută-l pe Dan, copila mea, îi ceru Marcus. Aștept de atâta vreme momentul ăsta !

Dan o sărută lung și cu căldură. Când ea se întoarse către Marcus, acesta deja adormise, cu un zâmbet pe buze.

Laura și Dan se întoarseră în salon unde, singură doar cu el, îi spuse răspicat :

— Nu accept să mă mărit atât de curând !

— Nu avem timp de pierdut, îi lansă Dan. Să nu începi să-mi faci greutăți, Laura. Doar ești de acord cu principiul căsătoriei noastre.

— Ce principiu mai e și ăsta ? strigă ea. Și ce știi tu despre principii ?!

O străfulgerare de furie trecu prin ochii lui Dan.

— Facem amândoi acest lucru pentru Marcus.

Un râs sarcastic izbucni printre buzele Laurei.

— Oh, într-adevăr ? Deci nu voiai doar să acaparezi cu degetele tale hrăpărețe Societatea ?

Obrajii lui Dan se împurpurară ușor. Ochii i se micșorară și privirea deveni ca un sloi de gheață.

— Dacă așa vrei tu... Totuși, pentru că evenimentul trebuie să aibă loc, cu cât va fi mai repede, cu atât va fi mai bine.

Oboseala își spunea cuvântul, și Laura renunță deocamdată să mai discute subiectul.

— Oh, foarte bine. O să mai vorbim și mâine despre asta, te rog. Acum sunt epuizată.

Dan o privi îndelung.

— Da, nici nu te mai ții pe picioare. Foarte bine. Voi trece mâine pe aici.

Se îndreptă spre ușă, ezită o clipă apoi se întoarse.

— De fapt, am avut o discuție cu Laxey exact înainte de plecarea noastră în Grecia ; și l-am pus în temă cu proiectul nostru de căsătorie.

Laura simți că se sufocă. Fusese manipulată, trasă pe sfoară.

— Ce-ai făcut ?!

El îi zâmbi cu un aer victorios.

— Și te rog, mai ales, să nu te mai vezi cu el. Marcus are o concepție tradițională despre căsăto-

rie. N-ar fi mulțumit să afle că nepoata lui are relații extraconjugale !

– De ce ai...

O ploaie de injurii ieși din gura Laurei, dar Dan deja închisese încet ușa în urma lui.

El îl anunțase pe Joe Laxey despre căsătoria lor chiar înaintea plecării în Grecia. Ea ar fi trebuit să-i ghicească intențiile, să știe că nu se scapă atât de ușor de un om de teapa asta. Voința lui este atât de înverșunată, caracterul atât de autoritar. Avansează neînduplecat în viață, sigur că va câștiga și că-i va face pe oamenii din jurul lui să-i accepte legile și dorințele.

Încă de la început se temuse de Dan. El reușea s-o domine, s-o paralizeze.

– Oh, Marcus, gemu ea. Nici nu știi până unde poate ajunge proiectul tău !

CAPITOLUL VI

Laura nu se așteptase la o asemenea surpriză. Când îi făcu o vizită tatălui său și-i povesti ultimele noutăți, el îi ascultă atent explicațiile, cu ochi strălucind de interes.

– Foarte isteață treabă ! exclamă el cu un aer aprobator. De ce n-am avut și eu norocul ăsta ? Să mă folosesc de creierul unei femei pentru un plan bine definit...

Rămasă cu gura căscată, Laura își privea tatăl.

– Dar atunci... Tu nu te opui ?

– Să mă opun ? Evident că nu ! Asta ne rezolvă toate problemele. Ai scos castanele din foc într-un mod exemplar. Dar sub nici o formă, Marcus nu trebuie să împrăștie acțiunile. Cea mai bună idee este să le lase moștenire viitorilor tăi copii. Dan Harland n-o să aibă tupeul să-și jefuiască propriile progenituri !

Laurei nu-i venea să creadă ce auzea. Acum, și copii ! Dar, în entuziasmul lui, tatăl ei nu observă tremurul ușor al fiicei sale.

– În sfârșit, îl avem la mână ! exclamă Jimmy. De ce nu m-am gândit eu mai devreme la soluția asta ? Devenind soțul tău, el este legat definitiv de familia noastră.

Jimmy părea cât se poate de mulţumit de acest deznodământ. Îşi freca mâinile cu satisfacţie, râzând la gândul viitoarei sale victorii.

Laura îl privi furioasă.

– Şi Marcus e încântat.

– Nu mă mir ! Dragul meu tată este convins că a găsit perla rară, salvatorul, în persoana lui Dan Harland. Draga mea, fă-mi o bucurie şi taie-l în bucăţi pe viitorul tău soţ ! Aş vrea să-l văd plătind înzecit greutăţile pe care mi le-a făcut.

Laura se ridică şi îl sărută.

– Îngrijeşte-te de tine tată, şi nu te mai gândi la nimic. Trebuie să te odihneşti.

Ura pe care i-o purta Jimmy lui Dan Harland o îmbolnăvea. Pentru că Jimmy îşi dădea perfect de bine seama de propria lui slăbiciune în faţa acestuia. De aceea îl invidia dar îi era şi teamă de el.

După întoarcerea din Grecia, Laura revenise la lucru, ca de obicei. Vestea căsătoriei sale se răspândise printre toţi salariaţii, se afla pe toate buzele.

În ziua aceea, Olivia trecu prin biroul ei, cu o grămadă de scrisori în mână. Îi zâmbi Laurei într-un mod destul de rezervat, în care se putea citi gelozia.

– Felicitări, zise ea, admirând dintr-o parte superbul safir al Laurei. Dar, bineînţeles că asta nu este o surpriză pentru noi. Eu am ştiut întotdeauna că Dan va ajunge în vârf.

În faţa acestei insinuări abia voalate, Laura zâmbi crispat. Aşadar, Dan nu-i ascunsese Oliviei proiectele sale.

– Da, ştii, Dan este omul cel mai potrivit să conducă Societatea în numele meu.

Mai târziu, Dan veni s-o ia la masă. Laura profită de ocazia pentru a-și expune gândul.

— Se pare că ți-ai atins ținta. Sper să pot, de acum, să-mi duc viața așa cum vreau eu.

— Adică ?

— Să nu-mi interzici să mă văd cu vechii prieteni ; de altfel, nu văd de ce n-ai face și tu la fel !

— Te referi la Laxey ? Am stabilit totuși un acord în această problemă !

— Tu ai stabilit acest acord ! Joe este un vechi prieten, și eu refuz să mă supun ordinelor tale absurde !

— Totuși, și Marcus dorește asta.

— Deja m-am sacrificat destul pentru Marcus, îi replică Laura. Mai așteaptă și altceva de la mine ?

Ochii cenușii ai lui Dan scânteiară de furie.

— Dacă vei continua să te vezi cu Laxey, inevitabil oamenii vor începe să bârfească.

— Chiar speri să faci din mine o călugăriță ? Căsătoria noastră este doar un aranjament !

— Oricum, ține-te la distanță de Laxey, altfel vei regreta.

Laura fremătă. Amenințarea era foarte clar formulată.

— Nu poți să-i faci nimic.

El o privi cu ochii lui de gheață, cu fața încremenită.

— Îl voi distruge. Mă voi folosi de orice mijloace disponibile, încât își va dori să nu mă fi cunoscut vreodată.

Convinsă doar pe jumătate de spusele lui, Laura continuă :

— Ești foarte impresionant ! Uiți însă că Joe este bogat !

– Ştiu totul despre Laxey. Ar fi foarte descumpănit dacă ar şti ce am aflat despre el... Mai ales despre nişte impozite neplătite...

Joe făcuse uneori aluzie la nişte afaceri dubioase ; dar niciodată nu dezvăluise subiectul, iar Laura nu căutase să-i afle secretele.

– Iată-te deci convinsă, zise Dan, cu un zâmbet maliţios pe buze.

– Joe este un om cinstit ! strigă Laura.

Dan ridică din umeri.

– Eu n-am spus niciodată contrariul... Doar că foloseşte uneori nişte metode mai puţin curate şi, dacă afacerile îi vor fi date în vileag, ar putea fi... cum să-ţi spun... cam încurcat.

– Ăsta-i şantaj !

– Da ! Chiar şi eu sunt uneori mai puţin scrupulos, dar în orice caz, sunt mai prudent decât Laxey.

– Nu laşi niciodată o şansă adversarilor tăi !

– Numai un nebun ar face-o, îi aruncă Dan.

– Vei conduce firma, îi strigă ea furioasă... Nu-ţi ajunge, n-ai putea acum să mă laşi în pace ?!

– Am asistat la discuţiile pe care Marcus le-a avut cu avocatul său. Îi cunoşti dorinţele ?

Ea scutură negativ din cap, iar el continuă :

– Marcus este un şmecher. A pus averea Socletăţii în rezervă pentru copiii noştri. Şi aceşti copii, Laura, vor fi ai mei, nu ai lui Joe Laxey !

Laura se clătină.

– Dumnezeule...

– Nu am încredere în tine, draga mea Laura! Sub acest zâmbet dulce se ascunde o mică scorpie. Probabil că te-ar amuza să mă faci să cred că sunt ai mei copiii altui bărbat, dar gluma aceasta nu ar

fi deloc pe gustul meu. Fii foarte atentă. Nu vreau să văd nici un bărbat mai aproape de un kilometru de tine... până când îmi vei da un număr suficient de moștenitori... să zicem... trei. După aceea, vei fi liberă.

Cu obrajii palizi de furie stăpânită, Laura strigă :

— Aș vrea să te omor ! N-am urât niciodată pe cineva așa cum te urăsc pe tine !

Dan râse în zeflemea, cu mâinile în buzunare.

— Cel puțin, nu esti indiferentă. Asta o să facă nopțile noastre să fie foarte interesante. Cu atât mai bine, îmi place lupta.

Rușinea și furia îi împurpurară obrajii Laurei. Clipi des, descumpănită în fața unei asemenea evocări a lunii lor de miere. Dan o privea cu niște ochi scânteietori, apoi brusc, se aplecă spre ea și o sărută cu ardoare pe gură, strivindu-i aproape ouzele. Ea nici măcar nu mai avu timp să protesteze, pentru că taxiul tocmai oprise în fața restaurantului pe care și-l alesesera. Dan se depărtă de ea pentru a-i plăti șoferului, iar Laura ieși din mașină aproape clătinându-se, cu obrajii arzând, cu picioarele tremurânde. Dan o ajunse din urmă și, cu un braț ferm, o conduse în restaurant.

*
* *

Săptămânile de dinaintea nunții fură foarte apăsătoare pentru Laura. Marcus pregătea un adevărat triumf, neuitându-se la cheltuieli. Îi spuse într-o zi Laurei, cu o mină radioasă :

— Dan mă face să-mi amintesc de mine însumi, cu mult timp în urmă. Va ajunge departe, Laura. Sub conducerea lui, firma se va dezvolta.

Ea petrecu ore întregi, obositoare, la probe, la croitorie. Îndemnată de Marcus, își cumpărase un trusou. Desfăcuse cadourile de nuntă, și acum pe jos erau munți întregi de tot felul de lucruri : servicii de ceai, lenjerie de masă, alte obiecte casnice, tăvi de argint, grămezi de farfurii, de prăjitoare de pâine. Detesta toate aceste cadouri pentru că ele reprezentau întemnițarea ei.

Cu o săptămână înainte de nuntă, Dan îi anunță vestea cea mai bună : descoperise o casă în Kent, nu departe de Londra.

— Dar de ce să nu fi închiriat un apartament în oraș ? protestă ea.

Ideea de a trăi cu el singură, la țară, îi dădea fiori. Dan părea să facă în așa fel încât căsătoria lor să fie definitivă și permanentă.

— Casa mi s-a părut frumoasă, la fel și grădina. Ne ducem după-amiază s-o vizităm.

Se duse împreună cu el, într-o stare de agitație extremă, dar nu se putu împiedica să se lase fermecată de această casă, cu pereți albi, cu alei pavate. O veche piatră de moară se odihnea în iarbă.

— Casa asta a fost construită în secolul XVIII de către un morar, îi explică Dan. Apoi a căzut în ruină. Proprietarul dinainte a reconstruit-o practic cu mâinile lui.

Laura se plimbă încet prin salon, admirând prin geamurile mari câmpia înconjurătoare.

— Ce zici ? o întrebă Dan.

— Este fermecătoare.

Existau două dormitoare. Dan aruncă o privire într-unul din ele și zise în glumă :

— Ăsta o să fie al copiilor.

Pe drumul de întoarcere, el o întrebă brusc, văzând-o cu ochii închiși :

— Pari epuizată. Marcus te hărțuiește cumva ?

— Ce părere ai ? Nu mai pot de bucurie că mă mărit !

— Măcar ar trebui să încerci să pari mai exuberantă. E vorba doar de o căsătorie, nu de o execuție !

Ea făcu o strâmbătură oribilă, arătându-și toți dinții.

— Așa ? Dacă vrei, pot să-ți zâmbesc la nesfârșit astfel.

— Cred că într-una din zilele următoare, vei împinge gluma prea departe, Laura, și n-o să-ți placă cum am să reacționez !

— Așadar, poți fi și mai nesuferit decât te știu ?

— Nostim, ce să spun...

Și el se cufundă în tăcere.

*
* *

Renata zbură spre Londra. Ea trebuia să fie domnișoară de onoare. Își făcuse o rochie la Geneva în acest scop. Două fetițe, copiii surorii lui Dan, vor merge în urma ei. Părinții lui Dan muriseră și nu mai avea alte rude decât pe sora lui, Pam, o femeie de vreo treizeci de ani, soția unui agent de schimb. Păreau amândoi foarte fericiți.

Întâlnirea cu Renata fu enervantă. La aeroportul Heathrow, din Londra, Renata scoase un strigăt ascuțit :

— Nu ești de cuvânt ! Credeam că ne-am înțeles că vom rămâne amândouă celibatare toată viața ! Ce festă i-ai jucat acestui îngrozitor Dan Harland ? Cu mine a fost de o răceală... Nici nu-mi vine să cred. Cred că i-ai dat să înghită vreun afrodisiac.

Laura izbucni în râs. Nu îndrăznea nici s-o mintă, dar nici să-i spună adevărul prietenei sale.

— Este... un tip mai special.

— Oh, îmi amintesc, declară Renata. Dar eu nu l-am impresionat deloc !

A doua zi, luară masa de prânz toți trei. Dan se purtă fermecător cu Renata, zâmbindu-i de fiecare dată foarte misterios, asemeni unei feline sigure pe forța ei.

În cursul după-amiezii, Renata nu-și ascunse entuziasmul.

— Ai un noroc fenomenal ! Eu, dacă aș putea, m-aș îndrăgosti într-o clipă de el... Pe lângă el, Max nu face două parale.

În ajunul nunții, Renata și Laura petrecură seara împreună, la hotelul unde trăsese Renata. Cinară, apoi trăncăniră de una și de alta, despre amintiri comune, despre fostele lor iubiri, totul stropit cu o sticlă de vin bun. Când se despărțiră, Laura avea o dispoziție foarte combativă. I se urcase vinul la cap. La mijlocul drumului, îi ordonă dintr-o dată șoferului de taxi să se întoarcă și s-o ducă la adresa lui Dan. O furie sumbră îi întunecase privirea. O să se ducă ea acum la el, să-i spună verde-n față ce gândește despre nunta asta !

Sună insistent la ușa de la intrare. Dan deschise brusc și Laura se clătină în față. El o prinse, aproape în cădere, de subsuori.

– N-am să mă mărit cu tine ! zise ea răspicat. Înțelegi ? Refuz să mă mărit ! Prezența ta îmi este nesuferită. Pune mâna pe Societate, dacă-ți place atât de mult, dar n-ai să mă ai și pe mine ca premiu !

De zile întregi, de săptămâni, cuvintele acestea îi ardeau buzele. Acum ele țâșneau ca tot atâtea săgeți ascuțite destinate să-și atingă ținta. Ușurată după această izbucnire, Laura simți o oarecare oboseală cuprinzându-i membrele, așa că se întoarse, hotărâtă să se ducă acasă să se culce.

Dan o prinse de braț și o trase înăuntru. Ea începu să se zbată cu furie.

– Ia-ți mâinile de pe mine ! Nu pot să sufăr să mă atingi !

– Ai băut mult ? o întrebă el cu un aer amuzat.

– Asta nu te privește ! îi replică ea.

Se clătină cu ochii închiși și căzu pe pieptul lui Dan, incapabilă să-și învingă oboseala.

– Oh, capul meu ! gemu ea.

Dan închise ușa și o ridică pe Laura, cu un braț trecut pe sub subțiori și altul pe sub genunchi. Fără pic de putere, cu capul legănându-i-se în stânga și-n dreapta, ea se lăsă în voia lui. Simți doar destul de confuz că străbate cu ea apartamentul și că o pune în sfârșit pe un pat confortabil și moale.

– Ooof ! oftă ea. Cât e de bine !

Plimbându-și mâinile pe trupul Laurei, Dan îi scoase mantoul, grijuliu să n-o deranjeze prea mult.

Dorind cu disperare să doarmă, ea protesta vag la cea mai mică mişcare. Îi scoase chiar şi rochia, apoi Dan se îndepărtă de ea încet, şi Laura se cufundă imediat într-un somn adânc.

În timpul nopţii, avu un vis extraordinar de plăcut, în care plăcerea cea mai arzătoare alterna cu tandreţea mângâierilor viitorului ei soţ. Exista ceva profund real în acest vis plin de plăceri fizice : degetele suple îi atingeau umerii, îi urmăreau dulcile contururi ale trupului, se plimbau insistent pe pielea mătăsoasă a gâtului ei, apoi, încet, cu infinite precauţiuni, coborâră spre pieptul ei înflăcărat de suspine.

Laura trăia acest vis cu pasiune, în ritmul senzual al degetelor care se jucau cu trupul ei, care mânuiau parcă un instrumen' divin...

Dar nu era vis ! Goală, în braţele puternice ale lui Dan, Laura tremura de dorinţă.

Când deschise ochii, în pupilele ei dilatate se putu citi surpriza. Se făcu stacojie de ruşine şi tresări violent.

— Oh, Doamne ! murmură ea respingându-l furioasă pe Dan. Eşti... eşti un ticălos !

În ochii lui Dan ardea însă dorinţa, şi o cuprinse din nou liniştit în braţe, fără să spună o vorbă. Ea încercă să lupte pentru a se elibera din această îmbrăţişare.

— Nu !

— Nu pot să te oblig să te măriţi cu mine, dar cu siguranţă că pot să te forţez să-mi oferi şi mie ceea ce le-ai dat lui Laxey şi altora !

— Cum poţi să... ? Ticălosule ! Asta este deci părerea ta despre mine !

Jignirea gravă şi insulta o făcură să-şi regă-

sească curajul și, cu un gest rapid, își înfipse unghiile în umerii goi ai lui Dan.

— Nu acesta este adevărul ?

— Nu !

— Nici unul dintre ei ?

— Nici unul dintre ei ! strigă ea. Și n-am să mă supun cu ușurință, Dan Harland. Dacă vei vrea să obții ceva de la mine, va trebui să folosești forța, și am să încep să urlu dacă îndrăznești să încerci.

Dan se răsturnă pe spate, cu un zâmbet ciudat pe buze.

— Dumnezeule, ești o mică scorpie provocatoare ! Mi-ai sucit mințile ! Din ziua aceea, la Geneva, când te-am văzut scăpând din brațele acelui tânăr, am crezut că...

— Ți-am înțeles perfect gândul, și este absolut fals !

— Nici chiar Laxey ?

— Ți-am spus... nu !

— Bun, m-am înșelat, murmură Dan.

Laura sări din pat, învelită într-un cearșaf.

— Mă îmbrac și am întins-o de aici, zise ea.

— Te conduc acasă, hotărî Dan.

— Ți-am mai spus...

— N-am să te las să fugi de mine, Laura, bagă-ți bine asta în cap. Te voi duce la biserică împachetată, dacă va fi nevoie.

— Nu vreau să mă mărit cu tine ! O să înțelegi o dată ce-ți spun ?

Dan izbucni în râs văzând-o pe Laura în ce hal de nervi era.

— Știi ce problemă ai tu, Laura ? N-ai fost bătută suficient când erai copil. O să trebuiască să repar asta.

Ea făcu un salt înapoi, convinsă că în aceeaşi clipă s-ar putea ca el s-o lovească.

– Pot să te ajut să te îmbraci ? o întrebă el destul de aspru.

– Nu te sfătuiesc !

– Totuşi, eu te-am dezbrăcat şi atunci păreai mulţumită.

– Eram... Nu mă simţeam prea bine.

– Erai beată, o corectă el.

– Nu-i adevărat ! Doar că... vinul nu-mi face bine.

– Mincinoaso !

Se apropie de ea şi o privi învăluitor. Îngrozită, Laura făcu doi paşi înapoi.

– Bun, îmbracă-te. O să luăm micul dejun şi, după aceea, te duc la Marcus.

Lumina zorilor începea să străbată printre jaluzele ; era aproape ora şapte dimineaţa. Doamne ! Petrecuse ore întregi în patul lui Dan, ce i s-o fi întâmplat în timpul somnului ? Amintindu-şi de visele ei erotice, nu îndrăzni să-şi imagineze urmarea... Cu siguranţă că Dan o atacase, o atinsese, o sărutase... Şi ea, cu tot somnul ei adânc, participase activ la acest dans al plăcerii, se abandonase fără nici o repulsie mângâierilor lui.

Un val de ruşine o făcu să tresară. Era ca şi cum Dan i-ar fi violat subconştientul, s-ar fi infiltrat în mintea ei.

Se duseră mai întâi la apartamentul Laurei de unde aceasta îşi adună câteva lucruri ; făcură apoi un ocol pe la hotelul Renatei, după care toţi trei se duseră la reşedinţa lui Marcus.

În maşină, Laura se uită din când în când pe furiş către Dan. Atitudinea acestui om, caracterul

lui autoritar, depășeau puterea ei de înțelegere. Dar era totuși sigură de un lucru : deși fusese pe jumătate adormită, îl văzuse pe Dan pentru prima oară fără masca lui de gheață. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, îl văzuse făcând eforturi pentru a-și păstra sângele rece.

Marcus îi aștepta pe peronul casei. Vizibil iritat — Marcus avea o concepție tradițională despre căsătorie — le rugă pe cele două fete să se pregătească fără să mai piardă timpul.

— Ar fi trebuit să-ți petreci ziua de ieri aici, cred ! exclamă Marcus. Acesta nu este un mod de a te căsători... să vii de la Londra în ultimul moment, însoțită de domnișoara ta de onoare !

— Nu face un caz din asta, zise Laura sărutându-l pe obraz. Jimmy este aici ?

— Da. Se odihnește în camera lui. A venit și o infirmieră cu el, o femeie foarte frumoasă și cu o mână de fier. E drăguț din partea ei că-și dă atât de mult silința pentru Jimmy.

Laura trecu să-și vadă tatăl ; îl găsi citind un ziar de sport. La sosirea ei, se grăbi să-l ascundă sub pernă.

— Este o zi mare, draga mea ! exclamă el sărutând-o pe frunte. Dar n-ar trebui să fii deja îmbrăcată ?

— Da, am să mă grăbesc s-o fac, dar mai întâi am vrut să te văd.

În aceeași clipă, în încăpere intră o femeie. Spre surprinderea ei, Laura o recunoscu pe infirmiera cu care vorbise la spital despre starea sănătății tatălui ei.

— Îți doresc toată fericirea din lume, draga mea, îi zise infirmiera zâmbind. Ai nevoie de vreun ajutor ?

— Este drăguț din partea dumitale, dar nu, mulțumesc, este o prietenă cu mine. Îți sunt recunoscătoare pentru ceea ce faci pentru tata.

Laura remarcă schimbul de priviri dintre infirmieră și Jimmy și înțelese imediat situația... Încă o dată, tatăl ei le juca o festă de care numai el era în stare ! Oricum, femeia părea cu mult bun-simț, inteligentă, sigură pe ea. Aceasta se retrase curând, lăsându-i singuri pe tată și pe fiică. După câteva clipe, Laura se întoarse în camera ei unde-o aștepta Renata.

— De ce zâmbești ? o întrebă aceasta.

— De Jimmy, zise Laura. E ciudat cum femeile de treabă se pot îndrăgosti de un copil ca el.

Renata păru intrigată.

— Adevărat ? Ia povestește-mi... Cine ?

— N-are importanță. Bun, trebuie acum să încep să mă pregătesc.

Renata se strâmbă.

— Se pare că nu te prea încântă căsătoria asta... Laura, este vreo problemă ?

— Nu, nu, o întrerupse ea. Cred că nervii...

— Oh, asta era !

Renata se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii și reveni cu o sticlă de șampanie și două pahare.

— De unde sunt astea ? o întrebă Laura.

— Un cadou de la bunicul tău. Este un șmecher.

Laura bău o gură, și pișcăturile acidulate îi gâdilară nasul și strănută.

. un semn de noroc, o anunță Renata.

– Noroc ? De ce ?

– Este o veche tradiție de pe la noi.

Dar, cu un bărbat ca Dan Harland, nici n-ai nevoie, gândi Laura. Și, cu cât se apropia mai mult ora când se va înfățișa în fața preotului, cu atât își simțea nervii mai încordați. Nu se gândise niciodată că într-o zi se va mărita. Din contră, făcuse de fiecare dată în așa fel încât să iasă nevătămată din afacerile ei sentimentale. Și avusese destule resurse să-și facă din foștii iubiți, prieteni agreabili.

In timp ce se îmbrăca, începea să se sperie de propriile-i emoții. Tulburarea pe care o simțea o descumpănea teribil : ar fi vrut să-și revină, să nu mai fie atât de emoționată. Din păcate, nu putea.

Renata îi examină cu atenție ținuta, apoi un zâmbet radios îi lumină fața.

– Draga mea, îmi vine să plâng !

– Oh, nu ! Mai ales asta nu, se enervă Laura. Altfel, o să încep și eu.

– Ești strălucitoare ! Te invidiez !

Laura se privi în oglindă. Rochia albă de dantelă îi reliefa formele perfecte. Sub rochie, un furou de satin neted și mătăsos îi acoperea corpul. La umeri și pe brațe, prin dantela rochiei i se vedea pielea ușor bronzată. Părul cobora în valuri de bucle în jurul feței, iar voalul îi dădea o simplitate medievală. Acesta era prins într-o coroană de perle împletită cu flori albe.

Laura se înfioră. In câteva ore, o dată ceremonia încheiată, îi va aparține trup și suflet lui Dan Harland.

Ar fi vrut să protesteze, să se plângă, să refuze această încercare, dar îi lipsea curajul. Timpul o

împingea înainte implacabil şi, curând, se va afla în faţa altarului cu bărbatul pe care-l ura atât.

– Eşti foarte palidă, se neliniştea Renata. Ai nevoie de o cupă bună de şampanie.

Laura apucă paharul ce i se oferi şi-l goli dintr-o dată.

– Eşti speriată ? Nu te-am văzut niciodată atât de încordată, draga mea ! De obicei eşti atât de calmă, de sigură pe tine !

Cum ar fi putut să fie calmă, gândi Laura, când Dan o aştepta la capătul drumului, ca un lup gata s-o devoreze ?

Marcus intră în încăpere. Când văzu minunata înfăţişare a nepoatei sale, ochii i se umplură de lacrimi. Renata, plină de tact, se făcu nevăzută. Cuprinsă de hohote de plâns ce-ţi rupeau sufletul, Laura se ghemui la pieptul bunicului său.

– Ei, ei... Asta îmi aminteşte de plânsetele bunicii tale când ne-am căsătorit, îi spuse el zâmbind. Nu ştiu de ce, dar femeile mereu varsă lacrimi la acest gen de ceremonii. Bunica ta a plâns şi la nunta tatălui tău... toate femeile fac aşa.

– Oh, sper că la nunta mea să nu facă nici una aşa !

– Ba da, ai să vezi. Nu se pot abţine.

Ea-şi cufundă privirea în ochii lui.

– Eşti sigur că Jimmy se poate lipsi de mine ?

– Absolut ; el însuşi este foarte fericit !

Marcus scoase din buzunar o cutiuţă plată.

– Te rog să porţi asta, draga mea. I-a aparţinut bunicii tale... Îmi faci o mare bucurie măritându-te. Dan este bărbatul de vis pentru tine şi, văzându-vă împreună, mi-am recăpătat pofta de viaţă.

Trecu în spatele ei și-i puse în jurul gâtului un colier de perle roz, mătăsoase. Laura le mângâie, plină de încântare.

– Oh, Marcus, sunt adorabile ! Mulțumesc.

– Nici un mulțumesc, Laura. Acum, datorită ție și lui Dan, viitorul tău și al firmei este asigurat.

– Mă bucur că te pot face fericit.

Ajutat de infirmieră, Jimmy își făcu și el apariția. În ochii lui se putea citi admirația cea mai mișcătoare.

– Oare asta e chiar fetița mea ? Ce priveliște !

Toată viața lui, Jimmy fugise de responsabilități, evitase afecțiunea Laurei, și aceasta își dădu seama brusc că adevăratul ei tată fusese Marcus, nu Jimmy. Cu toată tinerețea ei, Laura avea mult mai multă experiență ; Jimmy în schimb, continua să fie un copil, să se joace cu viața. Nu avea de fapt nici capacitatea, nici temperamentul de a iubi cu adevărat. Era evident că nu-i păsase niciodată prea mult de mama Laurei, moartă de multă vreme. Nu mai era nici o îndoială : Marcus pierduse orice speranță să găsească în fiul său puterea și hotărârea necesară pentru a conduce întreprinderea. Rămăsese deci doar Dan.

Îi trebuiră doar câteva minute limuzinei să străbată distanța dintre casă și bisericuță.

– Ah, ce bine este să fii la aer ! zise Jimmy.

Laura străbătu drumul până la altar la brațul lui. Fu bucuroasă să profite de protecția pe care i-o aducea voalul, pentru a-i ascunde expresia feței.

Ceremonia decurse fermecător. Laura şopti răspunsurile cerute de preot şi Dan îi ridică voalul. Cu o privire mai aspră decât de obicei, o sărută pe buze. Laura fremătă la acest sărut şi citi furia în ochii soţului ei.

CAPITOLUL VII

Recepția fu pentru Laura o încercare chinuitoare. În picioare la intrarea în hol împreună cu Dan, cu un zâmbet politicos încremenit pe față, le ură bun-venit tuturor invitaților. De-a lungul acestei ceremonii plictisitoare, ea simți permanent prezența lui Dan alături de ea, respirația lui, fiecare mișcare a lui. Din când în când, își privea pe furiș verigheta, simbolul întemnițării ei, și tresărea neliniștită. Dar invitații continuau să se perinde prin fața lor, să-i felicite, să le ureze viață lungă și fericire, și Laura împărțea zâmbete și banalitățile obișnuite în asemenea situații, le mulțumea pentru cadouri. Și când Dan se întorcea către ea, el putea să ghicească sub zâmbetul ei de circumstanță teama și dezgustul.

Își făcură apariția și Pam cu soțul ei, se îmbrățișară cu toții călduros și o prezentară Laurei pe Joan, o mătușă îndepărtată a lui Dan. Aceasta, o persoană foarte scundă, își pusese o pălărie neagră demodată și o rochie galbenă. Cu vocea ei ascuțită și îmbrăcată astfel, părea o albină. Laurei îi plăcu de la prima privire, atrasă mai ales de ochii ei căprui, foarte calzi și pătrunzători.

– Ar trebui să vii să-mi ţii companie din când în când, spuse mătuşa Joan. În copilărie, Dan venea deseori pe la mine. Îţi mai aminteşti, Dan ?

– De parcă ar fi fost ieri, răspunse acesta râzând.

Laura fu surprinsă să descopere un zâmbet atât de tandru şi fermecător pe faţa lui.

– Aveai pe vremea aceea un motan enorm, care era în stare să sune la uşă dacă voia să intre !

Ochii mătuşii Joan străluciră de încântare.

– Stră-strănepoţii lui au moştenit totul !

– Glumiţi ? zise râzând Laura.

– Nicidecum, draga mea... Samson a murit de vreo douăzeci de ani, dar a lăsat în urma lui numeroase progenituri, printre care pe Solly şi Mab pe care-i am acum. Doamna Hunt, vecina mea, are grijă de ei cât lipsesc. Nu-mi părăsesc niciodată pisicile prea multă vreme, au nevoie de afecţiune, de confort. Şi nu le plac străinii.

– Pe Dan îl iubeau ? întrebă Laura pe un ton ironic.

Ochii cenuşii o priviră cu o expresie curioasă.

– Samson îl detesta, răspunse mătuşa Joan. Dan îi agăţase o dată la gât un clopoţel ; bietul Samson aproape că a înnebunit ! De câte ori îl vedea pe Dan, se zbârlea.

Laura îşi privi ironic soţul.

– Ce ciudat !

– Ciudat ? interveni mătuşa Joan.

– Ciudat că nu-l iubesc pisicile, îi explică Laura. De obicei, ele îl urmează peste tot.

Şi privirea Laurei alergă repede de la Dan către Olivia Hamilton, revenind apoi la mătuşa Joan.

Dan zâmbi enigmatic și, o dată mătușa Joan plecată, îi șopti Laurei :

— Am spus că ești o scorpie !

Laura se făcu că nu aude.

Prezența Oliviei o iritase. Ea nu se gândise s-o invite, dar se pare că Dan hotărâse altfel.

Apăru și Joe Laxey, îmbrăcat superb, într-un costum negru, cu părul lui castaniu, bogat, pieptănat cu grijă. Tensionată, Laura îi mulțumi pentru cadou. Dan, nemișcat ca o statuie, supraveghea scena. Cu câteva zile înainte, sosirea cadoului lui Joe făcuse obiectul unui schimb de cuvinte destul de dure între Dan și Laura. Dan luase în mână una din minunatele farfurii lucrate cu migală în secolul XVIII, în Italia, și comentase ironic :

— Foarte generos din partea lui ! Dar n-o să-l acceptăm. Joe Laxey nu este un membru al familiei tale. Eu nu primesc cadouri atât de costisitoare din partea unui simplu prieten.

— Ele au o semnificație pentru mine, nu pentru tine !

Dan îi replicase răutăcios :

— Îmi dau seama, mulțumesc. Trimite-le înapoi !

— Nu ! exclamase ea.

Chiar în clipa aceea, intrase Marcus și lăudase farfuriile. Dan părăsise încăperea fără o vorbă.

Mai târziu, în cursul recepției, Dan și Laura deschiseră balul. Dan avea de gând ca ei doi să dispară cam după vreo oră, perspectivă care nu o bucura deloc pe Laura. Avea o teamă îngrozitoare de clipa când va rămâne singură cu el.

Dansul se sfârși, Laura se amestecă bucuroasă printre membrii familiei sale, tărăboiul era în toi și amintirile nostalgice storceau lacrimi tuturor. Jimmy

sorbea dintr-un pahar cu vin, sub privirea dojenitoare a infirmierei. Dan ieşi din grup şi o invită pe Olivia la dans. Vederea perechii care dansa o făcu pe Laura să simtă o undă de durere şi gelozie. Îşi întoarse violent privirea de la ei.

Joe trecu prin mulţime, o apucă pe Laura de braţ şi o conduse pe ringul de dans.

– Lasă-mă să te conduc eu, îi spuse Joe liniştit. Dacă-mi amintesc bine, pe vremuri erai contra căsătoriei ?

– E adevărat, răspunse Laura.

– Toţi spun aşa. Pe tine te credeam mai perseverentă, Laura. Întotdeauna mi-ai dat să înţeleg că vrei să rămâi liberă.

Roşie toată, Laura privea în altă parte. Joe profită ca s-o sărute afectuos pe obraz.

– Foarte bine, n-am să mai spun o vorbă. Mi se păruse că tu şi cu mine vorbim aceeaşi limbă, dar eu joc cinstit şi recunosc că Dan Harland este un tip bine şi îl invidiez.

Pe deasupra umărului lui Joe, Laura întâlni privirea mânioasă a lui Dan şi întoarse capul.

Înainte de a pleca, dansă o ultimă oară cu Dan. Evitase până acum acest lucru acceptând invitaţiile numeroaselor ei rude, dar până la urmă, Dan o încolţise. Nu îndrăzni să-l refuze.

În timp ce se învârteau printre ceilalţi dansatori, Dan o privea din cap până-n picioare, admirându-i conturul umerilor, pielea fină acoperită de dantelă, talia subţire de gazelă. Laura se simţi inundată de un un val de căldură. Îl privi pe Dan cu toată ura de care era în stare.

El închiriase o vilă în Toscana, o provincie minunată din Italia, şi, la gândul apropiatei lor luni

de miere, exasperarea și furia Laurei ajunsese la culme.

Dan încă nu scosese o vorbă, și Laura rămăsese și ea tăcută. Tremura din tot corpul, și soțul ei știa asta. Mâinile lui îi mângâiară cu tandrețe spatele apoi, dintr-o dată, o strânseră mai tare.

— Nu, te rog ! șopti ea încercând să-l îndepărteze.

El nu repetă încercarea. O clipă mai târziu, dansul se sfârși, și Laura se simți eliberată. Se îndepărtă, cu picioarele moi...

*
* *

În avionul ce zbura spre Italia, Laura își dădu seama mai bine de noua ei situație : va împărți de acum cu soțul ei o intimitate completă, zilnică. Desigur, nu-l va vedea poate în fiecare zi — oricum, nu asta o speria — dar ideea de a-i aparține în totalitate, de a trebui să-i fie devotată, o înnebunea. În timpul zborului el nu scoase o vorbă, și Laura cunoștea bine această tactică. Încet, în tăcere, implacabil, el strângea lațul în jurul ei. Înainte, Dan vrusese ca, prin intermediul ei, să pună mâna pe întreprindere ; astăzi, asta nu-i mai era de ajuns : o voia pe ea ! Laura știa acest lucru din noaptea de dinaintea nunții. Era evident că-l excitase. Atâta vreme cât nu va obține ce-și dorește, nu o va lăsa în pace.

Vila era cocoțată printre dealurile înverzite ce înconjurau Florența. Albă, joasă, împrejmuită de chiparoși, de plantații de măslini în terase, clădirea era pur și simplu adorabilă.

Laura aştepta terorizată noaptea nunţii şi clipa când va trebui să se abandoneze dorinţelor lui Dan. Totuşi, acesta nu făcu nici măcar o aluzie echivocă. După ce cinară, el se întinse pe canapeaua din salon să asculte muzică. Laura se duse singură la culcare. Rămase o vreme trează, pândind neliniştită orice zgomot suspect, dar Dan nu veni. În sfârşit adormi, oscilând între uşurare şi descumpănire.

A doua zi, făcură turul cartierelor periferice ale Florenţei, cu maşina. Laura se îndrăgosti de dealurile unduitoare, de colinele învăluite într-un verde intens. Îi amintiră imediat de acele tablouri ale Renaşterii italiene, în care maeştrii timpului îl pictaseră pe Cristos pe fondul văilor Toscanei.

Se plimbară ore întregi prin tot oraşul, vizitară, fără să se plictisească, muzeele şi galeriile de artă, mâncară cantităţi uriaşe de pepene roşu. Totul era numai splendoare şi strălucire.

Din când în când, Dan o cuprindea pe Laura de talie, şi atunci, brusc, sângele ei începea să fiarbă.

Într-o zi foarte călduroasă, se hotărâră să rămână să se odihnească în grădina vilei lor. Laura se îmbrăcă într-un bikini, îşi puse ochelarii de soare pe nas şi se întinse într-un şezlong. Dan veni şi el, trupul lui gol lucind sub razele scânteietoare.

— Vrei ceva de băut ? o întrebă el.

Laura acceptă. El se întoarse în casă ca să prepare băuturile. Laura îl urmări cu privirea, îi admiră trupul puternic, conştientă că în ciuda fricii sale, se simţea atrasă sexual de Dan.

El se întoarse cu un pahar de gin pentru Laura, lui își puse niște whisky cu sifon, și se așeză nu departe de ea.

— Tocmai am vorbit cu Marcus la telefon, îi spuse el liniștit.

— E vreo problemă ? Jimmy ?

— Nu, totul e-n ordine cu Jimmy. Îți faci prea multe griji pentru prețiosul tău tată !

— Este tatăl meu ! Ce voia Marcus ?

— Există niște mișcări ciudate pe piața de capital ; bănuiește că cineva vrea să pună mâna pe niște acțiuni. S-ar putea să aibă loc o licitație.

Laura se încruntă.

— Cum se poate ? Marcus posedă cincizeci și unu la sută din acțiuni.

— Nu chiar... Acum nu mai este așa.

Laura fu zguduită.

— Ba da, cum să nu... El...

— I-a dat lui Jimmy zece la sută din acțiuni, în ziua când ne-am căsătorit !

Laura se ridică alarmată, stupefiată.

— Ce-a făcut ?!

— Jimmy accepta ca tu să te măriți, cu această singură condiție. Iată de ce nu ne-a făcut greutăți când a fost vorba să obținem controlul asupra Societății.

— Dar asta înseamnă că, până la urmă, nu tu o să ai controlul, protestă Laura. Și Jimmy ar putea să...

Își mușcă buzele.

— Continuă, o încurajă Dan.

Privirile li se înfruntară. Laura era albă ca varul de teamă.

Jimmy este în stare să-şi vândă acţiunile la un preţ foarte convenabil, şopti ea.

Dan încuviinţă.

– Da. Tatăl tău adorat este absolut în stare de aşa ceva. Marcus a încercat astăzi prin toate mijloacele să intre în contact cu Jimmy, dar, vai... el s-a evaporat. Stranie coincidenţă, nu-i aşa ?

Laura îşi puse jos paharul.

– Oh, de ce a făcut Marcus nebunia asta ? Ştia totuşi că...

– ...ştia că nu poate avea încredere în Jimmy, dacă nu-l are sub ochi şi dacă nu-l controlează, sfârşi Dan fraza în locul ei, furios.

– Atunci, de ce...

– Marcus dorea cu disperare să ne vadă căsătoriţi, îi explică Dan. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că Jimmy se va purta astfel. Desigur, Marcus cunoştea sentimentele lui Jimmy faţă de mine, sentimente pe care le împărtăşeşti şi tu, draga mea soţie. Dar, gândindu-se la viitorul tău, Marcus nu şi-a imaginat nici o clipă o asemenea violenţe din partea tatălui tău !

Laura gândea intens, cu ochii închişi.

– Trebuie să ne întoarcem !

– Nu ! se înfurie Dan. Ne vom petrece luna de miere aici !

– Dar Marcus nu poate lupta singur. Este un om bătrân şi bolnav.

– Marcus poate să înfrunte această înscenare, o asigură Dan.

– Doar nu vorbeşti serios ?

– Ba da !

– Marcus abia îşi revine după un atac cardiac ! Nu este în stare să lupte !

– Marcus se va ține tare, fii sigură.

Laura deveni neliniștită.

– N-am să stau aici, în timp ce bunicul și cu tata se luptă pentru firmă. Mă întorc în Anglia, cu sau fără tine !

Se întoarse brusc și intră în vilă, roșie de furie și de rușine. Ajunsă în camera ei, așa cum era, în bikini, se apucă să-și strângă în viteză niște lucruri, cu sufletul plin de îngrijorare.

Preocupată de atâtea gânduri, nici nu observă intrarea furișată a lui Dan. Tresări surprinsă când acesta îi trânti jos valizele, împrăștiind peste tot conținutul lor.

– Ce-ai făcut ?! explodă Laura.

Tăcut, cu privirea pe formele voluptuoase ale Laurei, vizibil dornic de a trece la acțiune, Dan făcu doi pași spre ea.

– Nu ! îl imploră ea, cu teama în suflet.

El nu-i răspunse. Mâinile lungi și puternice apucară brațele Laurei și o traseră fără să țină cont de protestele ei. Nici nu avu timp să reacționeze. Buzele neiertătoare ale lui Dan le zdrobiră pe ale ei, făcând-o astfel să tacă, și, ținută cu putere cu cealaltă mână de ceafă, nu mai putu face nimic împotriva acestei agresiuni senzuale. Încercă să lupte, mâinile ei împingând cu înverșunare pieptul gol al lui Dan, dar deja el o împingea implacabil către pat, pe care și căzură amândoi, încât Laura era de-acum prizoniera acestei stânci de neclintit.

Se zbătea cu furie împotriva lui Dan, rușinându-se, în același timp, de dorința arzătoare care o cuprindea cu încetul. Ținându-și ferm prada, Dan admira trupul tânăr ce fremăta sub el. Avea în privire o expresie triumfătoare și crudă. Protestele

Laurei nu-i deranjau cu nimic ; din contră, revolta acesteia îi ațâța și mai mult dorința.

Laura încetă să se mai zbată. Se priviră o clipă fix.

— Te rog, te implor, Dan, tu mă terorizezi !

Această înfrângere era umilitoare, dar ea pierduse orice speranță că i-ar mai fi putut scăpa.

— Nu mă voi întoarce în Anglia înainte de a fi făcut din tine soția mea, din toate punctele de vedere.

Cu ochii măriți de spaimă, Laura încercă să-l convingă.

— Marcus are nevoie de tine... firma este...

— La naiba cu firma ! Am așteptat răbdător luni întregi, Laura, nu voi mai aștepta nici o zi în plus ! Te doresc, și n-ai să ieși din această încăpere înainte de a fi devenit soția mea.

Ultimele puteri ale Laurei se făcură țăndări în fața hotărârii lui feroce. Închise ochii, și imediat mâinile lui Dan își reluară explorarea lor lentă, făcând să se nască în trupul Laurei o dorință nemaiîntâlnită, crescând mereu ca o mare dezlănțuită. Era bulmăcită de forța incontrolabilă a acestei puteri miraculoase care pătrundea încet-încet în vinele sale și făcea să-i fiarbă sângele. Niciodată până acum, iubiții ei nu reușiseră să-i provoace o excitație atât de fierbinte ; ba din contră, când amuzată, când supusă, se jucase cu ei fără o reală plăcere. Acum însă era ceva cu totul deosebit. O senzualitate nouă și imperioasă o domina fizic și emoțional.

Retrăia, cu ochii larg deschiși de această dată, visul pe care-l avusese în ajunul nunții. Se abandonă mângâierilor din ce în ce mai îndrăznețe ale

lui Dan, cu orice urmă de voință definitiv nimicită, spulberată.

Își aminti de lupta pe care o dusese luni de zile, de furia ei, de temerile permanente ce explodau în scurte crize de nervi. Astăzi, totul se sfârșea prin înfrângerea ei.

Într-o liniște totală, Dan îi desfăcu repede minusculul bikini. Își puse buzele pe gâtul mătăsos al Laurei, descoperind cu o satisfacție nedisimulată freamătul nervos care-o cuprinsese.

Violența lui Dan se topise, și graba lui de asemenea. Cu senzualitate nespusă, savura fiecare clipă.

Cu un gest brusc, aproape automat, Laura cuprinse umerii lui Dan, își trecu degetele prin părul lui negru și aspru. Acesta, încet, cu mult rafinament, își preciza din ce în ce mai mult mângâierile.

— Nu, Dan!

Laura gemu surd, pe fața ei putându-se citi spaima.

Dan râse și insistă cu aceleași mângâieri. Mâinile lui se plimbau acum pe curbele minunate ale șoldurilor Laurei.

— Nu-ți fie teamă, murmură el. În nici un caz nu vreau să-ți fac rău. Dar nu te mai opune.

— Dan, eu...

El îi acoperi gura cu sărutări pătimașe, oprind astfel protestele Laurei. Sărutul acesta fierbinte aproape că o scoase din minți pe Laura și ea îi răspunse cu aceeași ardoare, înfigându-și degetele în umerii musculoși ai lui Dan. Îl dorise pe acest bărbat din prima zi când îl întâlnise. Nu vrusese să admită acest adevăr, atât de evident totuși. Ce

mărturisire sfâşietoare ! Acest bărbat putea s-o posede, să-şi astâmpere foamea de ea, şi Laura nu va mişca nici un deget pentru a-l împiedica.

Apăsând-o cu toată greutatea lui, Dan tremura din tot corpul, şi Laura fu ea însăşi uimită de excitaţia pe care i-o provocase. De altfel, şi ea se simţea purtată de acelaşi val fierbinte.

Acum îşi dădea seama că, de fapt, se supusese tuturor proiectelor lui Dan. Mai întâi, acapararea firmei, apoi căsătoria cu consecinţele ei imediate : sfârşitul vieţii ei libere de fată şi dăruirea trupului ei. Îi era teamă cumplită de această supunere oarbă, de nevoia ei de dragoste. Cedase teren încetîncet, conştientă de farmecul, de atracţia sexuală pe care Dan le exercita asupra ei. Se temea că, o dată devenită amanta lui, se va lega în aşa măsură de el încât îi va îndeplini toate dorinţele fără să protesteze.

Încă din copilărie, învăţase să trăiască fără dragoste, ajutată în acest sens de indiferenţa mai mult sau mai puţin mărturisită a lui Jimmy. Din acest motiv, i se părea periculos să se ataşeze de cineva. Dragostea însemna vulnerabilitate, umilinţă, suferinţă.

La această perspectivă, Laura începu din nou să se zbată cu ultimele puteri, încercând să salveze ce mai putea fi salvat.

— Nu, Dan !

Cu răsuflarea arzătoare, nebun de dorinţă, Dan o privi fix.

— Vei accepta, crede-mă !

— Nu pot ! N-am s-o fac !

Poți și ai s-o faci ! Ai mers prea departe, scorpie frigidă ce ești, pentru a mai da înapoi, iar eu n-am să mă opresc acum.

Se prăbuși peste ea, sărutându-i violent buzele, gâtul. Laura se arcui într-un ultim efort și urlă :

— Nu !

Degeaba ! Gâfâind, cu mușchii încordați la maximum, Dan o zdrobea. Pierdută, Laura abia mai respira. Dintr-o dată însă, se destinse, vrând să prelungească încă această plăcere divină. Flăcări îi curgeau parcă prin vine. Întinsă ca un arc, chema din tot sufletul ei împlinirea care se produse cu o rapiditate uluitoare. Capul îi căzu pe spate pe pernă, buzele întredeschise i se umeziră. Dan o privea nemișcat. În ochii lui cenușii ardea un foc misterios, mângâietor, înțelegător. Se apropie din nou de ea. Dorința Laurei atinse proporții insuportabile ; pierduse legătura cu tot ce-o înconjura. Nimic nu mai avea importanță, doar valul puternic ce o ridica parcă până în nori, ștergea din calea lui ultimele ezitări, lăsând în urmă un curcubeu colorat împletit cu o muzică divină și cu iubire. Scoase un strigăt sălbatic și, într-o tresărire finală, zgârie până la sânge umerii și pieptul lui Dan.

Se prăbuși apoi, în sfârșit, într-o odihnă tăcută, languroasă, caldă. Ca pacea liniștită a unei zile de vară. Dan, cu obrazul lipit de sânul ei, îi simți pulsul înfrânându-se, inima potolindu-se.

Ridică brusc privirea spre ea.

— Îți mulțumesc, zise el.

Acest cuvânt o răni profund. Nu-i răspunse. De ce să-i mulțumească ? Îi venea să urle de atâta umilință și de pasiunea nestăvilită pe care o ară-

tase, să-i spună cât de dur se purtase cu ea, să-i spună că ea i se dăruise din dragoste, în timp ce el îi dorise doar trupul. Dar trebuia să tacă, nu trebuia să-i deschidă şi uşile ultimului ei teritoriu secret. Era sigură însă de un lucru : Dan o distrusese, o umilise. Şi totuşi, se aşteptase încă de la început la acest deznodământ. Pentru că îl iubea.

Târziu după aceea, când găsi curajul necesar, îl îndepărtă pe Dan şi se ridică.

— Acum pot să mă îmbrac ? Cred că, în sfârşit, mă vei lăsa să plec să mă duc la bunicul ?

Dan o privi fără să scoată o vorbă, apoi exclamă :

— De ce nu ?!

Ea sări din pat şi se acoperi, stânjenită, cu un prosop aflat pe un scaun.

— Vii cu mine sau nu ? îl întrebă ea cu răceală.

Amuzat, Dan privea eforturile neîndemânatice ale soţiei sale de a-şi ascunde goliciunea. Trăiseră totuşi clipe cum nu se poate mai intime...

— Da, vin, zise el ridicându-se.

Cu un nod în gât, Laura se prefăcu că nu remarcă zâmbetul lui ironic şi trupul lui musculos ce i se oferea vederii.

— Mă duc să fac bagajele, zise Dan îndreptându-se liniştit spre uşă.

După plecarea lui, Laura se prăbuşi pe pat şi plânse în hohote multă vreme.

CAPITOLUL VIII

Așezată lângă hublou în avionul ce o ducea în Anglia împreună cu Dan, Laura se pierdu în contemplarea minunatei privelişti ce i-o oferea zborul, a norilor albi ca vata. Dan întoarse o pagină de ziar atrăgând astfel atenția soției sale. Aceasta îi aruncă o privire scurtă.

— Încetează să mai fii furioasă! şopti el.

— Chiar par furioasă? Oh, probabil că îmi fac griji pentru Marcus.

— Ah, deci asta era?

Ironia ce răzbătea din cuvintele lui o făcu să roşească. Din nou, regăsea pe fața lui Dan acel farmec căruia ştia că nu-i va putea rezista. O atrăgea, o făcea să simtă că trăieşte, la fel cum soarele îşi aruncă razele asupra florilor făcându-le să înflorească.

— Deci nu este vorba despre altceva? adăugă el.

Laura nu putu suporta multă vreme sclipirea din ochii lui. Întoarse capul.

— Nu înțeleg aluzia.

El râse vesel şi o făcu şi pe Laura să râdă. Privirile li se întâlniră din nou şi Dan, luând una din mâinile Laurei, o sărută cu tandrețe.

– O să ţi-o explic cu o ocazie mai bună, zise el zâmbind.

Când se afla într-o asemenea dispoziţie, gândi Laura, era pur şi simplu irezistibil.

Bătăile inimii i se acceleraseră la amintirea îmbrăţişărilor lor pasionate, şi se întrebă dacă Dan îi ghicea emoţia. Fără să înceteze a-i mângâia mâna, acesta o privea cu intensitate, simţindu-i parcă tulburarea.

De la aeroportul din Londra, se duseră direct la birou unde îl găsiră pe Marcus.

– Ce nătărău bătrân ! bombăni Dan. Şi i-am spus doar să nu mai lucreze.

– Eram sigură că va veni la birou. Este foarte îngrijorat ! se înfurie şi Laura.

– Tu n-ai deloc încredere în mine, nu-i aşa, Laura ? Nu mă crezi în stare să rezolv această problemă.

Se îndepărtă cu paşi mari, urmat de o Laura descumpănită şi stânjenită. I se păruse sau chiar îl jignise pe Dan cu spusele ei ?

Când ajunseseră la aeroport, Dan cumpărase ziarele de seară, le citise în taxi fără să facă nici un comentariu, şi i le dăduse Laurei. Aceasta păli când le citise. Era evident că cineva anume cumpăra orice acţiune a familiei, aflată pe piaţă.

– Cu siguranţă că sunt acţiuni vânaute de cineva din familie ! exclamase Laura furioasă. Încă de la început, cea mai mare parte a acţiunilor a rămas în mâinile membrilor familiei şi n-au mai fost vândute altcuiva.

Dan încuviinţă din cap, fără a catadicsi să răspundă.

— Nu poate fi vorba numai de Jimmy, încercă ea să pledeze ca pentru a-și scuza tatăl. Probabil că și mătușa Dinah a vândut o parte din ele. Ea a primit destul de multe de la Marcus.

— Las-o baltă.

— Dacă Jimmy a aflat de această vânzare, el a putut să...

— Ți-am zis, las-o baltă ! Îți cunosc loialitatea față de tatăl tău, dar în fața mea n-ai ce scuze să-i găsești. Îl cunosc și eu destul de bine.

Da, gândi Laura, el îl cunoaște perfect pe Jimmy. Doar lucraseră împreună și Dan putuse să-și facă o părere bine întemeiată. În ochii lui, Jimmy era un play-boy fără greutate în lumea afacerilor, invidios și răzbunător, fără nici o cauză, fără nici un țel, și Dan îl înlăturase din calea lui. Dar Jimmy începea acum să-i facă greutăți, și Dan nu i-o va ierta.

De ce mijloace dispuneau Marcus și Dan ? Să supraliciteze la vânzarea acțiunilor Belsize ? Dar această operațiune i-ar face să piardă un capital prețios și ar pune în pericol viitorul Societății.

Marcus se afla așezat la biroul lui, absorbit în studierea unui dosar. La vederea celor doi nou-sosiți, rămase cu gura căscată.

— De ce v-ați întors așa de repede ?

Laura îl îmbrățișă, îi luă și-i strânse mâinile bătrâne și descărnate.

— Eram îngrijorată din cauza ta.

Marcus se uită întrebător către Dan.

— Despre ce vorbește ?

— Ce cauți la birou ? îl întrebă Dan pe un ton sever. Cred că ți-am spus să stai acasă ? L-am ru-

gat pe Buxley să aibă grijă de tot, şi el este în stare să-şi îndeplinească îndatoririle.

Marcus avea o faţă de parcă fusese prins cu mâţa-n sac.

– Acasă mă învârteam ca un leu în cuşcă. Volam să fiu aici, unde se duce lupta.

– Ai fi putut să faci un nou atac cardiac. Totul merge perfect. Nu există nici un motiv să te agiţi inutil, Marcus.

Laura îi privea pe rând pe cei doi bărbaţi.

– Ce se întâmplă, Marcus ?

Uimit, acesta se întoarse spre Dan.

– Ea nu este la curent ?

– Încă nu i-am spus, răspunse Dan.

Dintr-o dată, Laura intră în alertă.

– Despre ce este vorba ?

Marcus îşi coborî privirea. Cu o expresie neutră pe faţă, Dan îşi aţinti privirea în ochii Laurei.

– Eu voi avea Societatea.

– Ce vrea să însemne asta ? Eu ştiam că...

– Eu sunt cel ce cumpără toate acţiunile familiei, îi explică Dan. Folosesc în acest scop propria mea societate, şi oamenii, în general, nu ştiu.

Laurei i se zbârli pielea.

– Propria ta companie ?

– Campania familiei lui Dan, interveni Marcus ridicându-se. Vă las singuri, să discutaţi despre asta. Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi în biroul Laurei. N-ar fi trebuit să vă întrerupeţi luna de miere, Dan. Aţi avut vreme frumoasă ?

– Până la un moment dat, da, zise Dan.

Marcus ieşi închizând uşa în urma lui.

— Ei ?! strigă Laura O să catadicsești în sfârșit să-mi explici și mie situația ? De ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre propria ta societate ? Și ce fel de societate ? Și despre planurile tale în privința Societății Belsize ?

Dan înconjură biroul și se cufundă în fotoliu.

— Stai jos și ascultă.

I se adresa de parcă ea ar fi fost o simplă secretară debutantă. Fierbând de furie, Laura se așează în fața lui.

— Tatăl meu și fratele lui au făcut o societate în Statele Unite acum douăzeci și cinci de ani. S-au certat și tata a plecat. A imigrat aici și a lucrat în Anglia până la sfârșitul zilelor sale. După moartea lui, unchiul meu a luat legătura cu mine ; am plecat, în Statele Unite, unde am lucrat doi ani pentru el. Dar nu era deloc receptiv la sfaturile altora și nu accepta decât punctul lui de vedere. Așa că până la urmă l-am părăsit, pentru aceleași motive ca și tatăl meu. Anul trecut, unchiul meu a murit și mi-a lăsat mie moștenire Societatea. Nu avea copii. Or, eu tocmai începusem să lucrez la Compania Belsize. Aș fi putut să demisionez, dar mie îmi place să termin ce am început. Oricum, nu aveam de gând să rămân mai mult de câteva luni la Societatea lui Marcus, dar... Pe scurt, am rămas. Dar Jimmy i-a cerut lui Marcus zece la sută din acțiuni, altfel se opunea căsătoriei noastre și dispozițiilor luate de Marcus pentru a-ți lăsa ție moștenire Societatea. Am înțeles imediat că el se pregătea să întoarcă totul pe dos vânzându-și acțiunile mai devreme sau mai târziu.

Supărarea și umilința desfiguraseră fața Laurei

– Da, știu, este tatăl tău. Dar este de asemeni și un om imprevizibil. Niciodată n-am putut avea încredere în el. A hotărât deci să-mi pună bețe-n roate într-un moment deosebit de dificil.

Cu o voce aspră, Laura îl întrebă :

– Și atunci, ce ai hotărât ?

– Să grăbesc evenimentele. Să-l oblig pe Jimmy să se dea în vileag. Trebuia însă să-mi găsesc mijlocelle. M-am hotărât deci să cumpăr maximum posibil de acțiuni, ascunzându-mă după numele societății unchiului meu. Și am profitat de faptul că societatea aceasta este la distanță, tocmai în Statele Unite, astfel că Jimmy nu m-ar fi suspectat.

– Planul ăsta este prea machiavelic, chiar și pentru tine !

– Îți mulțumesc, zise Dan fără să riposteze la insultă.

– De ce m-ai mințit ?

– În legătură cu societatea mea ? Oh, a fost doar o minciună prin omisiune, nimic mai mult. Și apoi... păreai atât de convinsă de lăcomia mea... Este așa, sau nu ? Nu aveam nici un motiv să mă port cu mănuși, să mă dezvinovățesc în fața ta. Îți făcea atâta plăcere să mă crezi diabolic...

Roșie toată de rușine și confuzie, Laura coborî o clipă privirea.

– De atâtea ori nu mi-ai spus ce se întâmplă ! Dar acum, în legătură cu tranzacțiile astea, în legătură cu problemele bunicului... De ce mi-ai vorbit despre toate astea ?

Încă o dată, Dan se folosi de zâmbetul lui deconcertant.

– Voiam să-ți cunosc reacția.

Laura nu păru convinsă.

— Și, ți-am văzut reacția. Ai vrut să cumperi cu orice preț acțiunile lui Jimmy. Te-ai întors la Londra în grabă, ca să-l protejezi pe Marcus și averea ta.

— Ce-ar fi trebuit să fac ? Să mă bronzez la soare și să-l las pe Marcus cu toate grijile ?

— Mă întreb ce avea mai multă importanță pentru tine...

— Întrebarea asta spune multe despre ce părere ai tu despre mine !

— Suntem deci chit. Tu n-ai ascuns niciodată faptul că îți sunt nesuferit.

Laura își mușcă buzele. Asta era de netăgăduit.

— Totul este numai din vina ta. Ai făcut tot ce ai putut ca să trezești în mine o asemenea aversiune.

— Jimmy a contribuit mult la asta. Tu cunoșteai foarte bine felul de a fi al tatălui tău, și totuși ai continuat să-i urmezi sfaturile. La Geneva, mi-a făcut impresia că erai foarte calmă când ai auzit de accidentul lui, dar, în timpul zborului spre Londra, ai avut un coșmar. Nu erai deci chiar atât de indiferentă pentru soarta lui... Ai știut doar să te prefaci.

— Detest să fiu spionată !

— Dacă nu ai sta parcă mereu la pândă, dacă nu ai fi atât de ascunsă, n-ar fi nevoie să te spionez. Ești însă prea secretă.

Ea râse zeflemitor.

— Tu spui despre mine că sunt ascunsă, tu ?

— Încă de la început am fost inamici. Tu ai vrut-o.

— Am fost ?

– Asta era intenţia ta, şi, cunoscându-l pe tatăl tău, nu eram sigur că pot avea încredere în tine. Duşmănia ce mi-o purta Jimmy începea să mă cam calce pe nervi. Şi, ca să-ţi spun sincer, şi a ta !

Laura îşi încrucişă braţele pe piept, cu nervozitate.

– Atunci, de ce te-ai însurat cu mine ?

Fără să se grăbească să-i răspundă, Dan îşi puse picioarele pe birou.

– Marcus mi-a cerut-o.

Laura sări în sus.

– Înţeleg !

Se întoarse brusc, îndreptându-se spre uşă.

– Unde te duci ?

– Să-l văd pe bunicul ! îi replică Laura. Poate că mai vrei să-mi spui ceva ?

– Ca de exemplu ? întrebă el.

Ea-l privi drept în ochi.

– Din întâmplare, nu eşti cumva deja căsătorit ?

El râse în hohote.

– Ce prostii poţi spune !

– Îmi pare rău, dar sunt fiica tatălui meu !

– Ştiu. Dar mă consolează faptul că eşti şi nepoata lui Marcus. Şi, pentru el, am o mare afecţiune.

– Şi ai acceptat să te însori cu mine doar din cauza ataşamentului pe care l-l porţi ?

Dan se ridică în picioare şi, cu paşi lenţi, se apropie de Laura.

– O să-ţi mărturisesc sincer principalul motiv. Voiam neapărat să mă culc cu tine.

Laura tresări, se făcu stacojie la faţă şi evită privirea pătrunzătoare a lui Dan.

Acesta își cufundă mâna în părul bogat al soției sale și-i mângâie cu tandrețe ceafa.

— Atunci, credeam că tu ai niște idei foarte libertine.

Ea se îndepărtă violent de îmbrățișările lui.

— Că eram o fată de moravuri ușoare, așa-i ? Totuși, purtarea ta mă surprinde ! De ce nu ai spus, pur și simplu că...

Tăcu însă brusc, rușinată de cuvintele pe care tocmai fusese gata să le rostească.

— ... vreau să petrec o noapte cu tine ? încheie Dan fraza. Ei bine, m-am gândit la asta de vreo două-trei ori.

Laura își aminti de privirile lui încărcate de dorință, de-a lungul acestor ultime luni, de ocheadele aruncate spre picioarele ei, de insistența cu care îi urmărea contururile trupului. Simți că tremură de furie.

Vru să-l pălmuiască, dar el fu mai rapid decât ea. Îi prinse încheieturile mâinilor și le blocă în palmele lui puternice.

— Calmează-te, îi șopti el la ureche. Ce-ai fi vrut altceva ? Chiar de la început, mi-ai aruncat în față toată viața ta amoroasă.

El spunea adevărul, dar Laura nu voia să recunoască. Își răsuci mâinile, se străduí să scape, dar Dan o ținea strâns.

— Privirile tale furioase mă avertizau limpede, nu reușeam nimic cu tine dacă nu ne căsătoream. Și pe deasupra, Marcus dădea atâta importanță acestei căsătorii. Cu acest scop m-a trimis la Geneva.

— N-a fost ideea ta ?

— Am mințit, recunoscu el fără ezitare. Marcus m-a rugat să mă duc și nu mi-a fost greu să-i ghi-

cesc planul. Luni întregi mi te-a lăudat, te-o înălțat în slăvi, mi-a arătat fotografii de-ale tale... Ascultându-l, puteai crede că erai un adevărat dar divin, destinat a bucura sexul masculin...

Ochii Laurei se umeziră de tandrețe. Bietul Marcus ! O lăudase ani întregi încercând s-o arunce în brațele lui Dan, elogiindu-i meritele.

— La început, n-am luat în seamă planul lui, continuă sec Dan. Și apoi, te-am întâlnit și te-am găsit pe gustul meu.

Obrajii Laurei se împurpurară, dar ăsta nu mai era un secret pentru ea. Dan nu era indiferent la farmecele ei, știa asta.

În sfârșit, Dan îi eliberă mâinile.

— Într-un anume fel, aveai dreptate când te refereai la caracterul meu, Laura. Detest să nu-mi pot îndeplini dorințele, să nu am ce poftesc.

— Îmi amintesc !

— Sper ! zise Dan răspicat.

Și ridică din umeri.

— Așa că, m-am însurat cu tine. În ziua când ai venit la mine să-mi spui că te-ai răzgândit... ei bine, în ziua aceea am hotărât că voi lua chiar cu forța ceea ce tu refuzai să-mi oferi. Atunci mi-ai spus și că nu te culcaseși cu nici un bărbat încă, dar nu-mi venea să cred. M-am hotărât deci să te iau de soție, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să te târăsc de păr până la altar.

Laura își coborî privirea.

— Dar de ce ?

— Ți-am mai spus. Te doream la nebunie, dar, cu toate astea, nu te-aș fi violat. Nu este genul meu.

N-o violase, gândi Laura. O sedusese cu un extrem rafinament, semn al unei considerabile experiențe.

– Și în ce stadiu suntem acum ? întrebă Laura.

Dan o contemplă cu tandrețe.

– Suntem căsătoriți. Și, în mod ciudat, nici nu mă gândesc la divorț. Vom rămâne deci căsătoriți, Laura. Și o să meargă, ai să vezi. Compania mea nu ți s-a părut neplăcută, nu-i așa ? Dacă îmi amintesc bine, ai răspuns cu multă căldură avansurilor mele ! Ne vom înțelege de minune, cel puțin pe plan fizic. Este și ăsta un început.

Și-și trecu un deget mângâietor pe obrazul Laurei.

– Eu am fost probabil lipsită de experiență, ceea ce nu este și cazul tău. Ce să spun...

Dan ridică sprâncenele.

– Atunci ?

– Mi-ai pus niște condiții în legătură cu prietenii tăi.

– Și le vei respecta, sper. Laxey trebuie să iasă din decor.

– Bun, atunci ochi pentru ochi, îi replică Laura. Și Olivia Hamilton trebuie să dispară.

– Secretara mea ?

Laura făcu o mutră ironică.

– Dacă așa o numești...

Dan păru uimit.

– Și ce crezi că este altceva ?

– N-are importanță... dar dacă Joe trebuie să dispară din circulație, atunci și ea trebuie.

– Dacă ții neapărat, zise Dan. Vrei cumva să-mi alegi tu viitoarea secretară ?

Ea se strâmbă.

– Nu fă pe istețul, Dan.

Laura deschise ușa și intră în biroul alăturat, unde Olivia Hamilton, la birou, cerceta cu atenție niște dosare.

– Soțul meu vrea să te vadă, îi aruncă Laura zâmbind.

Olivia Hamilton intră în biroul lui Dan, și Laura se duse să-și vadă bunicul cu inima ușoară. Dan, așa cum recunoscuse, o găsea atrăgătoare. O dorea chiar. Era totuși un bun început. Timpul va adăuga poate și iubire dorinței lui...

*
* *

În seara aceea, Dan îi conduse pe Marcus și Laura la reședința lui Marcus. Acesta era profund tulburat de dispariția lui Jimmy, deși nu voia s-o arate. Jimmy nu-și vânduse acțiunile, absența lui neliniștea pe toată lumea.

A doua zi dimineața, la micul dejun, Marcus apăru brusc, fluturând o scrisoare în direcția Laurei. Aceasta apucă hârtia și citi grăbită, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Amuzamentul, ușurarea, dar și enervarea își făceau loc în sufletul ei.

Puse în sfârșit scrisoarea pe masă, și Marcus zise cu exasperare :

– Nu-i așa că e tipic pentru el ? Ce să-i faci ?

– Ce o mai inventat Jimmy de data asta ? întrebă liniștit Dan.

– S-a căsătorit, îi răspunse Laura. Cu infirmiera lui... cea cu care a fost și la nunta noastră. S-au căsătorit la două zile după noi. Își petrec luna de miere în Bahamas.

– Jimmy nici măcar nu este la curent cu licitația ! zise Marcus. Nu vorbește nimic despre asta. Scrisoarea a fost pusă la poștă înaintea plecării lor din Anglia.

Laura îi întinse scrisoarea lui Dan. Acesta mormăi ceva și o parcurse rapid.

— Bun, noi va trebui să așteptăm și să vedem cum va reacționa la aflarea veștii. Nici tu, Laura, nici dumneata, Marcus, nu trebuie să-i spuneți nimic. Jimmy nu trebuie să afle identitatea cumpărătorului acțiunilor.

— Presupun că ai dreptate, încuviință Marcus.

— Nu puteți face asta ! strigă furioasă Laura. E o capcană... Nu-i puteți face asta !

Dan rămase de piatră.

— Acum când vorbim, tatăl tău mai posedă încă acțiunile. Marcus și cu mine suntem de acord asupra acestui plan. Eu voi cumpăra în secret acțiunile. În felul acesta, el va obține banii, iar eu acțiunile. De ce te opui tu acestui plan ?

Raționamentul părea logic, dar a-l accepta însemna lipsă de loialitate față de tatăl ei, gândi Laura. Planul acesta semăna în mod ciudat cu o conspirație. Dacă Jimmy va afla, va crede că a fost victima unui complot și nu i-o va ierta niciodată.

— Jimmy va fi profund rănit, le explică ea cu lacrimi în ochi.

Privirea rece a lui Dan nu-i luă în seamă plânsul.

Marcus îi mângâie mâna Laurei.

— Dan are dreptate, draga mea... Tatăl tău e în stare de orice, știm cu toții asta.

Laura se ridică de la masă și părăsi încăperea fără să spună o vorbă. Dan se duse la birou unde rămase toată ziua.

Laura se duse în oraș, cumpără câteva lucruri necesare în noua ei casă și alte fleacuri. Spre sfârșitul după-amiezii când se întoarse, îl găsi pe Dan

instalat în salon împreună cu Marcus. Era epuizată de atâta umblat şi de greutatea pachetelor, încât se aşeză bucuroasă în primul fotoliu ieşit în cale.

— Am cumpărat nişte cearşafuri şi un serviciu de lichior din cristal, zise ea cu un oftat obosit.

Dan se ridică şi-i luă pachetele din braţe.

— Incalişor ! strigă ea. Te rog să nu-mi spargi cumva preţiosul meu cristal !

Dan îi puse ceva de băut, în tăcere. Laura luă o gură şi privirea i se îndreptă către Marcus. Acesta, cu ochii pierduţi în gol, nu scotea o vorbă.

— Ce se întâmplă ? întrebă ea.

Apoi îl privi pe Dan.

— Jimmy ?

— A vândut, zise scurt Dan.

Laura îşi puse paharul jos şi, cu lacrimile în ochi, se reaşezi în braţele bunicului ei. Cu vocea frântă de suspine, îngenunche lângă el.

— Oh, Marcus ! Sunt dezolată !

Simţea în suflatul bătrânului suferinţa şi încordarea. Cu degetele lui tremurânde, acesta îi mângâie umerii.

— Eram sigur, draga mea. Eram sigur, bolborosi el.

Laura îşi ascunse faţa la umărul bătrânului. Bunicul ei, spre deosebire de Jimmy, se preocupase întotdeauna de ea şi de viitorul ei.

— Cum de este posibil ? şopti ea.

Jimmy fusese întotdeauna nedemn de a i se acorda încredere, dar de data aceasta, comiţând acest act de neiertat, o înjunghiase pur şi simplu. Vânzându-şi partea de acţiuni, în mod deliberat el ruinase lunga tradiţie familială şi, pe deasupra, îşi

trădase fiica. Nici măcar nu-i ceruse părerea.

Jimmy acționase exact conform previziunilor lui Dan ; aici era de fapt necazul Laurei. Se temuse să-și vadă tatăl căzând în capcana ce i se întinsese și, în felul acesta, să-i dea dreptate lui Dan.

Dan o ajută să se ridice și o conduse la primul etaj, în dormitorul lor. Prăbușită, cu ochii în lacrimi, ea se așeză pe marginea patului.

Dan îi scoase pantofii, îi desfăcu rochia și-i aduse un pahar cu apă.

— Bea și ia și pastilele astea, îi spuse el cu o voce blândă.

Laura se supuse îngândurată. Apoi, Dan o luă în brațele sale puternice, o culcă pe pat și o înveli.

— Acum, trebuie să dormi.

Plânse îndelung înainte de a se cufunda într-un somn greu. Tranchilizantele își făcură efectul până a doua zi dimineața. Când se trezi, razele de soare dansau pe pleoapele din fața patului ei. Perdelele se legănau ușor în voia vântului.

Îl găsi pe Marcus singur în salon ; Dan se dusese deja la birou.

— Luna noastră de miere s-a sfârșit mai degrabă prost, zise ea încercând să-l facă să zâmbească pe bunicul ei.

Și reușì. O licărire amuzată trecu prin privirea lui Marcus. Aparent, cu toată trădarea lui Jimmy, el era încă încântat de căsătoria Laurei cu Dan.

— Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm către noua noastră casă ? îi propuse Laura.

El acceptă propunerea cu cea mai mare plăcere. Îi plăcu mult casa și privelișteа înconjurătoare.

— Foarte frumoasă, zise el. O să fie perfectă pentru vreun an sau doi. Vreau să spun... într-o zi,

tu şi cu Dan îmi veţi lua locul. Mi-ar plăcea să ştiu că veţi locui acolo. N-o să vindeţi casa aceea, nu-i aşa ? Bunica ta era foarte legată de ea ; i-ar fi făcut mare plăcere să vă ştie că locuiţi în casa ei, voi şi copiii voştri.

— Mai lasă-ne timp ! exclamă Laura zâmbind. Nu suntem aşa grăbiţi.

— Dar eu sunt ! zise el cu patetism.

Laura simţi un nod în gât.

— Tu vei fi primul care va afla vestea, îi promise ea.

— Al doilea, îi sugeră Marcus.

— Primul... după Dan.

Marcus râse, bine dispus.

— Am putea să-l numim Marcus, continuă Laura. Ţi-ar face plăcere ?

— Dacă va fi băiat, puteţi să-i spuneţi şi Frankenstein, replică Marcus. În ce mă priveşte, principalul este să am un strănepot.

Conversaţia aceasta aduse însă o umbră de îngrijorare în sufletul Laurei. Seara, îi spuse lui Dan.

— Îmi fac griji pentru Marcus. Este deprimat.

— Nu mă mir. Mai eşti supărată pe mine pentru rolul pe care-l am în această afacere ? Voi încerca să vă protejez, pe tine şi pe Marcus.

— N-am fost supărată pe tine, îi răspunse ea.

— Nu ? Atunci, asta schimbă totul.

— Marcus este cel ce mă îngrijorează. Se lasă doborât.

Trăsăturile de pe faţa lui Dan se aspriră.

— Am remarcat şi eu !

— Nu-l putem lăsa astfel, insistă Laura.

El o privi cu intensitate.

– Înțeleg. Vrei să-mi sugerezi să nu ne mutăm în noua noastră casă ?

Ea se simți încordată sub această privire insistentă.

– Am putea să mai amânăm plecarea.

– Nu cred, îi replică Dan. Ba din contră, Marcus este nerăbdător să ne vadă instalați. Poate că încă nu ți-a trecut prin minte, dar el vrea ca mariajul nostru să dea roade. Dacă vom locui singuri, asta va fi mult mai ușor.

– În situația aceasta însă...

– Ajunge, Laura ! Vom face așa cum am hotărât săptămâna trecută. Ești speriată la gândul de a te afla singură cu mine, știu. Dar va trebui să te obișnuiești.

Și plecă. Laura îl urmări cu privirea. El nu fusese niciodată atât de departe de adevăr. Ea își dorea să fie singură doar cu el. Aici, în casa lui Marcus, se simțea mereu stânjenită, dar nu îndrăznea să-l părăsească pe acesta într-un moment atât de greu.

*
* *

În aceste ultime zile, sub acoperișul lui Marcus, Dan nu încercă s-o atingă, să-i impună îndatoririle ei de femeie măritată. Se purta rece și politicos. Îi zâmbea, chiar o săruta uneori în fața ochilor încântați ai lui Marcus, și ea îi răspundea automat acestei afecțiuni impuse.

Laura se întreba dacă nu cumva el se și plictisise de ea, de trupul, de farmecele ei. Poate că tocmai de aceea voia să se instaleze cât mai repede

în noua lor casă, pentru a nu mai trebui – de ochii lui Marcus – să-şi îndeplinească obligaţiile conjugale ?

Veni şi ziua plecării lor. Marcus le ură drum bun, dar părea atât de îmbătrânit, atât de palid ! Tot timpul drumului, Laura avu remuşcări, dar nu mai putea da înapoi.

Jimmy nu-i anunţase când se întoarce. Dar luna lui de miere se va prelungi încă multă vreme, fără îndoială.

În prima noapte, epuizată din cauza mutării, Laura dormi profund. A doua zi, Dan plecă la birou ca de obicei. Toată ziua ea îşi impuse, conştiincioasă, să facă ordine în casă. Treabă era destulă.

Pregăti cina, dar timpul trecu şi Dan nu-şi făcu apariţia. La ora zece, într-o dispoziţie groaznică, se duse să se culce. Îşi dăduse atât de mult osteneala pentru prima lor seară intimă !

După vreun sfert de oră, auzi zgomotul maşinii lui Dan, şi stinse repede lumina. Acesta urcă scara, deschise uşa, dar Laura se prefăcu că doarme.

În loc să plece în vârful picioarelor, el aprinse lumina.

– Nu te jena ! strigă ea ridicându-se în capul oaselor.

El se apropie, cu mâinile în buzunare.

– Ce fel de bun-venit e ăsta ? Ştiam că eşti trează ; doar am văzut când ai stins lumina !

– Ieşi din camera mea !

– M-aş mira ! îi aruncă Dan.

Şi se aşeză pe marginea patului. Duhnea a whisky de la doi metri.

— Ai băut! exclamă Laura. E dreptul tău să te porți așa, dar mi se pare de rău pentru partea ta că ai venit acasă! Poate că prietena ta s-a săturat de tine?

Cu pleoapele grele, Dan bolborosi:

— Am cinat cu niște americani. Doar ți-am spus.

— Nu mi-ai spus nimic în sensul ăsta!

El se încruntă.

— Secretara mea trebuia să te fi prevenit!

— Nu m-a sunat nimeni!

— Nu te-a sunat nimeni? Ah!

Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat.

— Ai vrea să-mi explici?

— Astăzi era ultima zi de lucru a Oliviei. Poate că, în învălmășeala plecării, a uitat să-ți telefoneze. Dar, îți dau cuvântul meu, Laura, eu i-am cerut să-ți telefoneze.

În inima Laurei, gelozia deja făcea ravagii.

— Ești sigur că ai cinat cu niște americani și nu cu Olivia Hamilton?

El râse încet.

— Dumnezeule, numai la rele te gândești... Nu, n-am fost cu Olivia Hamilton. Acum, hai, scoală-te și fă-mi puțină cafea, vrei?

— N-am nici cea mai mică intenție să te ascult! îi replică ea. Am pregătit ceva pentru cină. Du-te și vezi în cuptor, dacă vrei să mănânci.

— Îmi pare rău, Laura. Aș fi preferat să cinez cu tine, dar n-am putut să mă eschivez.

— Io te uită! Dan Harland nu face, deci, numai ce vrea în viață!

El îi aruncă o privire Laurei, își scoase apoi haina și o lăsă să cadă pe jos.

— Dan Harland face ceea ce-i place!

Laura își simți inima bătând violent. Se repezi afară din pat, dar Dan o prinse, își lipi buzele de ale ei, își strecură mâinile pe sub cămașa ca o pânză de păianjen și începu să-i urmeze contururile voluptuoase ale trupului. Într-o clipă, Laura renunță să lupte, își încolăci brațele în jurul gâtului puternic al lui Dan și se lipi cu toată puterea de el.

Încăperea fu cufundată în întuneric. Cedând în fața dorinței care creștea în ea, Laura oftă adânc.

— Asta voiai ? îi murmură el tandru la ureche. Îmi pare nespus de rău că am distrus prima noastră seară în doi, Laura, dar mă voi revanșa imediat.

— Ticălosule ! Aș vrea să-ți rup gâtul ! exclamă ea, râzând și gemând în același timp.

El se îndepărtă o clipă.

— Poate vrei să spui... inima ! Așa cum le-ai frânt inima și celorlalți bărbați, nu-i așa, Laura ? Îți cunosc bine capacitatea distructivă, crede-mă.

Întinși amândoi în întuneric, Laura încercă să pătrundă înțelesul acestor cuvinte.

— Ce vrei să spui ?

— Te-am văzut la lucru, îți amintești ? Primele impresii se șterg greu. În seara când ne-am cunoscut era tânărul acela elvețian cu tine. Am urechi foarte bune... Băiatul acela era nebun după tine, era evident. Și era la fel de evident că ție nici nu-ți păsa de el. Râdeai cu poftă după plecarea lui...

Ea nu protestă. Era adevărat... dar și fals. Max n-o iubise niciodată sincer ; aventura lor fusese — și pentru ea, și pentru el — un joc. Dar Dan nu voia să creadă asta.

— Așa că, n-am să mă jenez să fac ca tine, continuă Dan. Și să nu speri că vei pune gheara pe

mine. Eu sunt un tip robust, și inima mea este rezistentă.

În fața acestor cuvinte amenințătoare, Laura se simți rănită și fu cuprinsă de o furie rece. Dan poate că n-o va iubi niciodată, dar acum, ea știa cum să se facă dorită.

Îi atinse obrazul cu buzele ei mângâietoare și începu să-l sărute pătimaș.

— Iubește-mă, îi șopti ea la ureche.

El își lipi trupul de cel al Laurei, pulsul i se acceleră și-i răspunse la fel de pătimaș sărutului.

CAPITOLUL IX

Două luni mai târziu, Laura făcea cumpărăturile de Crăciun, înfofolită într-o haină de blană călduroasă. Mii de lumini înveseleau deja amurgul care se lăsase. Trecu pe lângă niște tineri care cântau în stradă, le ascultă o clipă muzica, apoi le aruncă vreo câteva monede în cutia lor de tinichea.

— Crăciun fericit ! le ură ea.

Acompaniați de instrumentele lor, ei îi răspunseră în cor, făcând să vibreze toată strada de strigătul lor. Laura se îndepărtă, urmărită de privirile lor îndrăznețe.

Acest schimb scurt de sentimente calde, chiar și cu acești străini, îi adusese lacrimile în ochi. Căsătoria ei, la fel ca și această veche sărbătoare, era o iluzie, gândi ea, în timp ce tocmai intra într-un magazin. În aparență, ea și cu Dan formau un cuplu obișnuit, iar Dan avea abilitatea ca, printr-un zâmbet, printr-un cuvânt sau printr-o privire, să dea impresia unei fericiri absolute.

Dintre toți prietenii lor, dintre toate rudele lor, Marcus părea cel mai convins de asta. Dar ea, ce-i putea ea oferi în plus lui Dan ? Soțul ei era un om atât de ciudat. Și avea atâta grijă de Marcus. Împreună cu el, Laura petrecea toate sfârșiturile de

săptămână la reședința lui Marcus. Dan părea că nu se plictisește niciodată. Așadar, sub aspectul lui rece și rezervat, bătea o inimă caldă, afectuoasă ! Dar Laura nu putea ajunge la ea, nu cunoștea drumul într-acolo...

Ochii i se opriră pe un minunat halat de casă din satin auriu, cu revere negre. Era un cadou de vis pentru soțul ei ! Și cu siguranță că îl va uimi la culme.

După ce făcu cumpărăturile, se duse la cea mai apropiată stație de taxi. Tot urmărind valul neîntrerupt de mașini pentru a prinde un taxi, observă dintr-o dată, ca într-o strălucire, fața lui Dan, așezat liniștit pe bancheta din spate a unui taxi, cu un braț trecut pe după umerii Oliviei Hamilton.

Rămase o clipă încremenită, apoi se întoarse brusc și se pierdu în mulțime. Habar n-avea încotro se duce ; suferința o orbise complet. Se trezi la un moment dat pe lângă Hyde Park.

Își continuă mersul la întâmplare, trecu de niște cartiere în care locuiau o mulțime de străini. De câțiva ani încoace, Londra devenise un adevărat centru turistic.

Epuizată de atâta mers pe jos, Laura nu înceta să se gândească la scena ce-i trecuse prin fața ochilor : Olivia Hamilton cuibărită la pieptul cald al lui Dan Harland.

Așadar, continua să se vadă în secret cu Olivia Hamilton, chiar și după căsătoria lor ! Era oare asta partea nevăzută a aisbergului ?

Crezuse totuși în promisiunea lui că n-o va mai vedea. În consecință, Laura încetase definitiv orice întâlnire cu Joe Laxey. Ce prostie din partea ei ! Ce

încredere oarbă avusese în Dan ! Desigur, nu-i arătase niciodată vreun sentiment mai deosebit, dar era un amant atât de pătimaş ! În lipsa iubirii, se întâlneau totuşi, în mijlocul nopţii, în cuibul cald şi moale din patul lor conjugal şi trăiau clipe de dragoste vibrantă, cu mângâieri pasionate, pline de rafinament, ca doi amanţi perfecţi.

Totul era minciună ! Numai minciună ! gândi ea. Devenise oare sclava lui într-atât încât să-i poată suporta fără suferinţă ironia şi disprețul ?

Începuse s-o pătrundă frigul. Strigă un taxi şi se duse la un restaurant italian al cărui proprietar o cunoştea. Acesta se repezi spre ea de cum o văzu intrând, zâmbindu-i călduros.

— Mult timp nu văzut... Unde ai fost, Laura ?! exclamă el în engleza lui.

— Pe ici, pe colo, răspunse Laura. Ce mai faci, Luigi ?

— Foarte ocupat. Vrei mănânci ? Ce ?

Ea comandă ceva la repezeală şi aruncă o privire în jurul ei.

Încetişor, vinul bun italian, Chianti, începu să-i circule prin vine şi să alunge frigul ce-o cuprinsese. Escalopul era foarte bun şi, spre sfârşitul mesei, vinul începuse deja să-şi facă efectul anesteziant.

După ce bău şi o cafea, plăti şi plecă. Luase o hotărâre. Un taxi o conduse acasă la Joe. Acesta deschise uşa şi zâmbi larg recunoscându-şi oaspetele.

— Salut, străino !

Se dădu la o parte şi-i făcu semn să intre. Ea-şi scoase haina de blană şi-şi puse mâinile, înfrigurată, pe calorifer.

– E un ger afară !

– Vrei ceva de băut ? o întrebă el turnând niște brandy în pahar.

Laura îl bău dintr-o înghițitură, mult prea repede după părerea lui Joe, și la urmă se strâmbă. Joe o privea cu curiozitate.

– Ai ceva probleme ?

Ea se așeză lângă el pe canapeaua enormă de culoare oranj. Se lăsă, pe spetează, închise ochii și oftă.

– Nimic nu mai merge.

El îi luă o mână și i-o strânse afectuos în palmele sale.

– Hai, Laura. Povestește-mi tot.

– Nu-mi pune întrebări, Joe. Lasă-mă doar să stau aici o clipă. Afară este atât de frig...

– Pe dinăuntru, la fel, dacă mă iau după privirea ta, zise el pe un ton neliniștit.

Da, gândi Laura. Frigul și ceața îi invadaseră fiecare fibră a trupului. Tot timpul cât mersese singură pe străzi, se simțise total pierdută într-o lume ostilă și rece, iar apartamentul lui Joe i se păruse singurul loc unde ar fi putut să se refugieze o clipă.

– Aș putea să te ajut, zise Joe.

– Nimeni nu poate, răspunse ea dintr-o răsuflare. N-ar fi trebuit să vin aici, să te întristez și pe tine cu necazurile mele.

– Doar suntem prieteni, îi reaminti Joe. Nu-i așa, Laura ? Se pare că e vorba despre Dan Harland. Soțul tău este mai degrabă un tip rece și orgolios. Ce ți-a făcut ?

Ea nu avu timp să-și găsească cuvintele. Se auzi soneria telefonului și Joe ridică receptorul. Recunos-

când vocea celui de la celălalt capăt al firului, fața îi încremeni, îi dădu Laurei receptorul, fără să spună un cuvânt. Palidă și speriată, aceasta îl duse încet la ureche. Era Dan, fără nici o îndoială.

— Da ? zise ea pe un ton sec.

O vreme nu se auzi nimic, apoi Dan spuse :

— Marcus a avut un nou atac de cord... Poți veni aici cât mai repede ?

Și închise. Laura rămase buimăcită, cu receptorul în mână. Apoi se întoarse spre Joe.

— Este vorba de Marcus.

— Știu, mi-a spus Harland.

— Este numai vina mea ! strigă ea furioasă. Este vina mea !

Sentimentul de vinovăție îi rodea sufletul. Doar ea era vinovată de starea actuală a lui Marcus, pentru că vrusese să pună capăt căsătoriei sale cu Dan. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, și Joe o bătu ușor pe umăr, cu tandrețe.

— Hai, hai, nu mai plânge acum... A mai avut el și alte atacuri. Te conduc acolo, Laura.

O ajută să-și pună haina, se îmbrăcă și el și, luând-o de mână, o conduse până la mașină, ca pe un copil speriat.

Mergând cu viteză, printre fulgii de zăpadă și prin rafalele de vânt, ajunseră destul de repede la destinație. Capul Laurei era cuprins de o migrenă îngrozitoare.

— Intru și eu cu tine ? o întrebă Joe.

Ea scuturâ din cap.

— Mai bine nu.

El păru sincer ușurat și, în ciuda situației tragice, Laura zâmbi ușor de temerile lui.

– Bietul de tine ! Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta... mai ales în seara asta.

– La ce ar mai fi buni prietenii ?...

Ea se aplecă spre el și-l sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc, Joe.

Ușa de la intrare se deschise brusc și lumina din casă împrăștie întunericul de pe trotuar. Laura ieși din mașină, Joe demară repede și dispăru după primul colț. Când se întoarse, Dan se afla în fața ei.

– Cum se simte ?

– Este la spital, îi aruncă Dan pe un ton tăios.

– De ce nu ești și tu cu el ? Trebuie să ne ducem imediat !

– Nu putem face nimic.

Trupul Laurei împietri. Dan pronunțase aceste cuvinte cu o voce atât de impersonală, ca un discurs funebru !

– A... Vrei să spui că...

Nu putu să-și termine fraza. Nu putea să accepte pur și simplu posibilitatea morții bunicului ei.

– L-au dus la reanimare. Nu putem decât să stăm și să așteptăm. Și putem aștepta și aici la fel de bine.

Se simți ușurată.

– Deci trăiește !

– De data asta, e pe muchie de cuțit, o informă Dan.

El ridică privirea spre cerul negru de nori.

– Intră, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem plini de zăpadă.

Laura îl urmă în casă. Dan stinse lumina din hol și o ajută să-și scoată haina.

– Ce s-a întâmplat ? îl întrebă ea.

Dan ridică din umeri.

– Se pare că a primit un telefon de la Jimmy.

– Jimmy ?! strigă Laura. S-a întors ?

– Nu s-a mai întors. Eram sigur. Şi-a cumpărat o casă într-una din insule, în Bahamas, şi are de gând să-şi petreacă acolo restul zilelor. Nu i-am spus lui Marcus vestea asta, având în vedere starea lui. Pentru că el spera mereu în întoarcerea lui Jimmy. Bunicul tău a fost întotdeauna optimist în privinţa fiului său.

– Dar Jimmy a telefonat ! Şi ce-a spus ?

Dan avu o expresie dubitativă.

– Numai Dumnezeu ştie. Doamna Jacques a răspuns la telefon, apoi l-a chemat pe Marcus. La un moment dat, acesta o scos un strigăt. Doamna Jacques a venit repede şi l-a găsit prăbuşit, pe jos. A reacţionat foarte bine chemând imediat o ambulanţă. Abia după aceea mi-a telefonat.

– E îngrozitor ! A putut Jimmy să dea dovadă de atâta indiferenţă ? N-a fost el niciodată o persoană afectuoasă, dar cu vârsta, se pare că devine din ce în ce mai rău !

Dan se duse către măsuţa rulantă şi puse nişte whisky într-un pahar.

– Bea asta ! îi zise el.

– Nu pot să sufăr băutura asta ! îi replică ea respingând paharul.

– Bea ! îi ordonă el.

– Şi mai lasă-mă-n pace ! strigă Laura înfuriată, cu obrajii roşii de enervare.

– Ascultă-mă ! Eşti soţia mea !

– Atâta timp cât trăieşte Marcus !

In sfârșit, o spusese ! Fraza asta i se învârtise prin minte toată după-amiaza. Și totuși, perspectiva aceasta îi era de nesuportat. Nu-și putea imagina să trăiască despărțită de Dan.

Maxilarele lui Dan se încleștară.

— Ah ! Așteptam de mult să-mi dai vestea asta.

Laura căută cu disperare o replică dar n-o găsi.

— Nu este momentul să discutăm acum, zise ea repede. O să vorbim mai târziu. Mai poate aștepta.

Dan își luă și el un pahar și se pierdu în contemplarea flăcărilor ce dansau în șemineu. Afară, vântul urla și lovea obloanele.

Brusc, el își puse paharul jos și se întoarse spre ea, cu o licărire sălbatică în ochi.

— Vom discuta acum !

— Nu !

Ea se ridică și se îndreptă spre ușă. Din doi pași el o ajunse și-i bară trecerea.

— Acum, imediat, insistă el.

— Chiar că nu este momentul să vorbim acum despre asta, știm amândoi. Dar dacă insiști...

Laura se îndepărtă de el.

— Am făcut o căsătorie de conveniență. O dată Marcus mort, motivul nu va mai exista.

În ciuda indiferenței pe care o afișa Dan, din privirea lui fixă răzbătea o amenințare nedefinită, dar reală.

— De câte ori te-ai văzut cu Laxey de când ne-am căsătorit ?

Ea se înroși, dar nu-i evită privirea bănuitoare.

— Doar astăzi.

— Nu pot să cred o asemenea minciună !

– Acesta-i adevărul ! Crede-mă !

– Am avut încredere în tine. Mi-ai promis că n-ai să-l mai vezi.

– Amintește-ți, am făcut un târg amândoi. Eu nu-l mai vedeam pe Joe, tu n-o mai vedeai pe Olivia. Tu ai fost primul care ai călcat acest pact.

Dan rămase o clipă încremenit, apoi întrebă :

– Ce vrei să spui ?

Un râs sardonic scăpă de pe buzele Laurei.

– Te surprinde, nu-i așa ? Da, te-am văzut cu ea chiar și astăzi ! Și totuși, tu ești cel care mă acuzi, ca și cum n-ai fi vinovat cu nimic.

Dan își înfundă mâinile în buzunare.

– Am luat masa de prânz astăzi, cu Olivia și cu logodnicul ei.

– Logodnicul ei ?

– Nu știai ? Da, Olivia se mărită după Crăciun cu un australian. S-au cunoscut acum câteva luni, o adevărată poveste de dragoste. Prânzul a fost mai degrabă agitat... Olivia a băut cam multă șampanie, logodnicul ei avea o întâlnire de afaceri urgentă, și eu am fost nevoit s-o conduc acasă. Am predat-o direct în brațele mamei sale și am venit încoace. La foarte credincioasa mea soție !

Laura se dădu un pas înapoi. Începea să-i fie cu adevărat frică de Dan, de vocea lui înăbușită, stăpânită cu greu.

– N-o șterge, o preveni Dan. Ce căutai în apartamentul lui Joe ?

Ea înghiți cu dificultate.

– Pălăvrăgeam de una, de alta...

– Asta însemna ochi pentru ochi, scorpie ce ești ?! Și până unde merg ideile tale de răzbunare ?

— Nu, te asigur, n-am făcut nimic.

— N-ai să te mai duci niciodată la Laxey, zise Dan printre dinți. Niciodată, mă auzi! Să nu zici că nu te-am prevenit. Și pentru început, deja i-am spart farfuriile și platourile!

— Ce-ai făcut?!

— După ce am vorbit cu tine la telefon, m-am dus și le-am făcut țăndări. Le găsești în lada de gunoi.

— De ce? țipă ea. Cum ai putut să distrugi niște obiecte atât de minunate?!

El o prinse cu violență de brațe.

— În clipa aceea, nu aveam cum să-mi revărs furia asupra lui Laxey. Așa că, am ales să-i fac țăndări cadourile.

— Erau neprețuite, bolborosi Laura.

— Dacă te mai întorci la Laxey, o să-l ruinez!

Laura își coborî privirea. Toată scena asta i se părea confuză.

— Nu vrei să știi de ce-l voi distruge? Privește-mă în ochi, Laura!

Incapabilă să se miște sau să vorbească, Laura rămăsese cu privirea în gol.

— Spune-mi adevărul, Laura. Ești îndrăgostită de Laxey?

Ea se mulțumi doar să scuture negativ din cap.

— Laura, Laura, zise Dan cu o voce răgușită. Nu pot să-ți mai ascund. Pentru prima oară în viața mea, sunt la cheremul altei persoane, și experiența asta este îngrozitoare! Nu râzi? Hai, râzi de mine, pentru Dumnezeu!

O prinse de umeri și o scuturâ cu putere, dar Laura rămânea inertă în mâinile lui, ca o păpușă de cârpă. Ridică încetișor privirea spre el.

– Vrei să repeți ce-ai spus ?

Privi cu insistență expresia de pasiune de pe fața soțului ei, ochii lui înflăcărați, buzele cărnoase umede de dorință.

– Ai auzit foarte bine.

– Mai spune-mi o dată, hai !

Brusc, începu să înțeleagă comportamentul de până acum al lui Dan și, în mod deliberat, îl provocă cu un zâmbet radios pe față.

– Nu pot să fiu mai clar ! strigă el.

Laura își simți sângele fierbându-i în vine. Da, el spunea adevărul ! Părea convins de ceea ce spune. Și, mai convingătoare chiar erau buzele lui ce-i atingeau cu dragoste obrajii, gâtul.

Ea-l îndepărtă ușor.

– Te iubesc, îi șopti ea.

El o privi neîncrezător o clipă, apoi o strânse sălbatic la piept, îi zdrobi buzele într-un sărut pătimaș, eliberându-se astfel de o lungă așteptare. Laura se agăță de gâtul lui și-i răspunse înzecit la sărutări.

Dan se îndepărtă puțin, cu ochii strălucind.

– Mai spune-mi o dată. Nu-mi vine să cred !

Ea îi mângâie cu tandrețe părul negru.

– Te iubesc, zise din nou, într-un oftat.

– Atunci de ce m-ai amenințat că mă părăsești ?

– Am crezut că o iubești pe Olivia. N-aș fi suportat, în condițiile astea, să rămân lângă tine.

– Olivia ! Dumnezeule, dar aș fi putut să mă însor cu ea de mult, dacă aș fi iubit-o. Am fost doar buni prieteni. Și, recunosc, este o secretară foarte eficientă.

– O urăsc

— Ești geloasă, draga mea ? Îmi face o plăcere nemaipomenită să te văd așa. Eu eram atât de gelos pe Joe Laxey... aș fi putut să-l omor ; îl uram cu adevărat.

— Dan, iubitul meu...

El o acoperi din nou cu sărutări calde.

— Te iubesc, îi șopti întruna. Te iubesc, Laura.

— De ce te-ai purtat atât de rece cu mine ?

— Era singurul meu mod de a mă apăra. Încă de la prima noastră întâlnire, mi-ai sucit capul... credeam că ești o fată ușoară. Nu țineam deloc să-mi dezvălui sentimentele, te-ai fi folosit de ele împotriva mea.

— Dar m-ai făcut să-mi închipui niște lucruri îngrozitoare despre tine !

— Mărturisește că-ți făcea plăcere să gândești urât despre mine ! Chiar de la început, m-ai considerat un fel de pirat al finanțelor, gata să se repeadă asupra averii tale.

— Nu chiar așa, îl corectă Laura. M-ai făcut să te privesc ca pe un om de piatră... Biata Renata ! În acea primă seară, la Geneva, ea te-a găsit într-adevăr ciudat, dacă nu chiar diabolic !

— Călătoria cu avionul mă obosise, admise Dan. Și eram îngrijorat din cauza lui Marcus.

— Și nu din cauză că urma să te întâlnești cu o necunoscută ?

Laura simțea o poftă nebună să-l tachineze, să-l împingă dincolo de ultimele lui ziduri de apărare.

— La început, da, eram chiar furios ; și apoi m-am obișnuit cu ideea. Începuseși să mă obsedezi și m-am hotărât să-ți învinge aversiunea pe care simțeam că o ai față de mine. Dacă aș fi știut că erai

atât de platonică în toate celelalte iubiri ale tale, aș fi redresat situația mult mai repede. Nu eram obișnuit cu ideea de a-i face curte unei femei. Te credeam îndrăgostită de Laxey, nu puteam să mă demasc. Dar, foarte curând, m-ai adus la disperare, voiam să fii a mea.

Ochii îi scânteiau de atâta iubire. Laura zise :

— N-a mai fost nimeni înaintea ta, Dan. N-am mai fost îndrăgostită de nimeni. De fapt ideea asta mă înspăimânta. Umilința și suferința mi se păreau inevitabile în iubire. Te iubeam, și totuși îmi era o teamă îngrozitoare.

— Îți mai este și acum teamă ?

Dan o privea încruntat, cu intensitate. De răspunsul Laurei depindea fericirea lor viitoare.

— Dacă și tu mă iubești, nu, murmură Laura cu o voce tremurândă.

— **Dacă !** Frumoasa mea, cum aș putea să-ți dovedesc cât te iubesc ?

O sărută cu pasiune, îi mângâie cu dragoste șoldurile, îi urmări cu palmele curbele fermecătoare. Dorința ce se trezi în Laura dărâmă și ultimele bariere. Se agăță de gâtul lui și-l auzi gemând de atâta plăcere abia stăpânită.

Soneria telefonului puse capăt îmbrățișării lor pătimașe. Dan se duse să răspundă.

— Da ?

Fizionomia lui se schimbă pe măsură ce asculta. Puse în sfârșit telefonul în furcă, cu o expresie de bucurie pe față.

— Marcus își recapătă încetișor puterile... i-au administrat un produs nou, și inima lui funcționează mai bine decât acum câteva ore.

— Slavă Domnului, oftă Laura.

— În ciuda aparențelor, bunicul tău este un tip solid. Năzbâtiile lui Jimmy nu-s de ajuns ca să-l doboare !

— Oricum, atacurile astea repetate vor sfârși prin a-l ucide ! Nu le va mai putea suporta multă vreme !

Dan o cuprinse cu blândețe pe după talie.

— Putem totuși să facem în așa fel încât să-l abatem atenția de la Jimmy, să nu se mai gândească doar la el, murmură Dan.

Laura tresări ușor.

— Ce vrei să spui ? îl întrebă ea.

— Un strănepot, ce-ai zice ? îi răspunse el ironic.

Laura izbucni în râs.

— Tu, chiar...

El o sărută violent pe buze, sufocând-o aproape în îmbrățișarea lui. Vechea ei teamă de iubire se făcu țăndări în fața unui prezent atât de luminos. Dragostea va fi ca un cerc magic, veșnic reînnoit, veșnic reînsuflețit : pasiunea și nevoia ei de Dan va naște veșnic iubire și-l va face pe Dan s-o dorească veșnic, întreținând astfel legătura lor miraculoasă.

El o ridică în brațele lui puternice.

— Doamna Jacques se odihnește încă în camera ei. Cel puțin, să sperăm, șopti el la urechea Laurei. S-a retras exact înainte de a te fi întors tu. Asta înseamnă că avem câteva ore de liniște !

— Dan, nu putem să...

— Nu putem ?

Urcă treptele până la primul etaj cu ea în brațe!

În obscuritatea dormitorului lor, se contopiră cu pasiunea şi ardoarea a doi amanţi înflăcăraţi, dând frâu liber dorinţei lor prea multă vreme stăpânită.

Răceala calculată a lui Dan se topise. În ochii lui ardea focul unei iubiri intense, a unei tandreţi infinite.

— Ziua aceasta este de fapt adevărata noastră prima zi de căsătorie, şopti Laura.

Dan zâmbi.

— Aşa este, zise el cu seriozitate. Eşti în sfârşit în braţele mele de bunăvoie, şi ştiu sigur că doreşti să rămâi aşa multă vreme.

— Îmi doream să mă cuibăresc în braţele tale încă de la prima noastră întâlnire, mărturisi Laura. Nu voiam să recunosc, Dan, dar eram ca şi electrizată, hipnotizată de prezenţa ta.

Romanul lor de dragoste fusese o bătălie ciudată şi aspră, de fiecare clipă, şi Laura ieşise transfigurată din această luptă. Îşi aminti de albastrul profund şi limpede al cerului din Epidaur, acolo unde se sărutaseră pentru prima oară. În clipa aceea, ea înţelesese, cu o claritate fulgerătoare, că se născuse o nouă Laura care înflorise şi îşi lua zborul.

— Când, în amfiteatrul din Epidaur, mi-ai şoptit numele, am fost îngrozită, zise Laura. Parcă îmi strigai o ameninţare, mie şi lumii întregi !

— Era o ameninţare, dragostea mea. Era ca o adevărată urmărire, lentă şi disperată. Te încolţeam pas cu pas, hotărât să te am.

Abia acum Laura vedea limpede, înţelegea. Toate aceste luni care trecuseră, ea căutase drumul ce ducea la inima iubitului ei. Şi acum îl găsise. Tre-

cea prin zona întunecată și îngrozitoare a fricii ei de iubire, și ieșea ca prin minune într-un teritoriu virgin, splendid, nemaivăzut, cunoscut de puțini oameni : „Imperiul iubirii".

— Te iubesc ! strigă ea.

— SFÂRȘIT —

Chiar înainte de a-l fi întâlnit pe Dan Harland, Laura avea impresia că știe cu cine are de-a face. Acest bărbat, nu era el cel mai mare dușman al tatălui ei ? Și totuși, Marcus, bunicul Laurei, avea cea mai mare încredere în el. De ce ? Doar acest Dan Harland era antipatic peste măsură. Dar Laura știe instinctiv că, dacă va vrea să-i smulgă din gheare Compania familiei ei pe care acum o conducea Dan va pierde lupta. Ca să reușească va trebui să fie mai vicleană decât el ! Se știe însă că, pentru a-ți cunoaște mai bine adversarul trebuie să te prefaci că ești de partea lui...

Da, parcă spunea vocea lui Dan, da, te vei supune tuturor ordinelor mele. Celor mai mici dorințe ale mele...

THE BEST

ISBN 973-580-131-0

Lei 2940 + 60 T.L. = 3000